

สิบสาม

มังกรกับนกกระเต็น

“จื่อ... สูง...สูงจังเลย!” ลูกท้อในอ้อมแขนเหยาหลี่ส่งเสียงไม่หยุด

“ใจเย็นๆ อิงเถา” เหยาหลี่ปรามเด็กชายเบาๆ ภาพเมืองเบื่องล่างที่เคลื่อนไหวไปตามการเคลื่อนที่ของอ້หยาบข้างแปลกตานัก ล้วนแต่เป็นภาพทิวทัศน์ที่นางไม่เคยได้เห็นมาก่อน “อ้อ...” เหยาหลี่ตัวสั่นขึ้นมาวูบหนึ่ง

“ท่านแม่หนาวหรือ” อิงเถาที่รับรู้ได้ถามเหยาหลี่ด้วยความเป็นห่วง

“อ้อ... ฤดูนี้อากาศเย็นมากขึ้นแล้ว เจ้ากลายร่างเป็นลูกท้อก็ดีแล้วละนะ” นางพยักหน้ายอมรับและกระซิบวงแขนกอดอิงเถาให้แน่นขึ้น ดูเหมือนว่าอิงเถากลับคืนร่างลูกท้อครั้งนี้จะมีพลังมากกว่าแต่ก่อน ถึงขั้นทนต่อความหนาวเย็นได้มากที่สุดทีเดียว นั่งอยู่บนหลังมังกรที่เหาะเหินฝ่าอากาศในยามค่ำคืนเช่นนี้ ใบหน้าของนางเย็นไปหมดแล้ว

“ท่านแม่ดูสิ ไม่มีบ้านคนแล้ว” หากอยู่ในร่างคน อิงเถาคงจะกำลังชี้นิ้วไปที่พื้นเมืองล่างเป็นแน่ เหยาหลี่มองลูกท้อในอ้อมแขนด้วยความเอ็นดู

ถัดจากเมืองก็เป็นหมู่บ้านเกษตรและทุ่งนา ถัดจากทุ่งนาก็เป็นทุ่งหญ้าโล่งเตียน ถัดจากทุ่งหญ้าโล่งเตียนก็เป็นชายป่าที่เริ่มมีต้นไม้มากขึ้น เป็นป่ากว้างใหญ่ แล้วก็เป็นป่ารกทึบ

อ๊หยังมิได้เดินทางผ่านเส้นทางที่คนใช้ เขาบินลัดผ่านพื้นดินเบื้องล่าง
ตรงไปทางภูเขาที่อยู่ใจกลางป่าทึบ ก่อนจะซาลงและลดระดับลงเรื่อยๆ

“อ๊หยัง ท่านเหนื่อยแล้วหรือ” เหยาลี่ที่ตาปรือเต็มที่เอ่ยถาม

“เจ้ามากกว่ากระมังที่เหนื่อยแล้ว” ฟังจากเสียง อ๊หยังก็รู้แล้วว่า
นางนั้นวังวนนอนเต็มที่ คิณนี้เดินทางมากกว่าครึ่งทางแล้ว สมควรจะหยุดพัก
เพื่อไม่ให้เหยาลี่กับอิงเถาเหนื่อยจนเกินไป

“อ้อ... นี่ก็ดีมากมายแล้ว” เหยาลี่เอ่ยตอบ

เมื่อร่างของอ๊หยังบินร่อนลงไปยังลานโล่งเตียนแห่งหนึ่งในป่าแล้ว
เหยาลี่ก็เผลอตัวลงมายืนที่พื้น “จะพักกันที่นี่หรือ” นางไม่ได้มีปัญหากับการ
นอนกลางแจ้ง แต่นางไม่ได้เตรียมอะไรมาเลย ไม่ว่าจะเป็นผ้าปูหรือว่าผ้าห่ม
สักผืน เสื้อผ้าที่สวมก็ไม่ใช่ลักษณะที่สวมทับกันได้หลายชั้นเพื่อไว้ร่างกาย
อบอุ่นเสียด้วย

“มาทางนี้สิ” หลังแสงสีทองสว่างวาบขึ้น อ๊หยังในร่างมนุษย์ก็มีห่อผ้า
ผูกเต็มท่อนแขนข้างหนึ่ง เขายืนรออยู่กลางลานกว้าง เมื่อเหยาลี่ที่อุ้มลูกห่อ
และถือห่อผ้าห่อเล็กเดินไปหาเขาแล้ว จากนั้นเขาก็โบกมืออีกข้างขึ้นไปด้านบน
เบื้องหน้าของคนทั้งสองปรากฏประตูทางเข้าคฤหาสน์ขนาดใหญ่ สองข้างประตู
จุดโคมไฟสว่างไสว เหนือประตูมีแผ่นไม้ขีดเป็นมันเงาแกะสลักเป็นตัวอักษร
‘หลง’ ผู้เฝ้าประตูทั้งสองมองมายังคนทั้งคู่อย่างพร้อมเพรียงกัน

เหยาลี่เลิกคิ้วด้วยความประหลาดใจ ในตอนที่กำลังจะอำปากถาม
อ๊หยังก็เดินนำหน้าไปจนจะก้าวข้ามธรณีประตูอยู่แล้ว นางจึงทำได้เพียงอุ้ม
ลูกห่อเดินตามไปเท่านั้น ในตอนที่เหยาลี่เดินผ่านประตูนางรู้สึกได้ถึงสายตา
ของผู้เฝ้าประตูทั้งสองที่มองมา... เหตุใดจึงไม่สนใจอ๊หยังสักนิด แต่กลับมา
สนใจนางกันนะ

“หยางเย้ย! หยางเย้ย!” เมื่อเดินเข้ามาด้านใน อ๊หยังก็ป้องปากตะโกน
เรียกเสียงดัง “น้องสะใภ้! อูย... น้องหญิงหยิกข้าทำไม”

“อิงเถานอนหลับอยู่” เหยาลี่ส่งเสียงขู่

“อือ...” ลูกท่อน้อยละเมอขวานรับ ก่อนจะเงยบสนทไปเช่นเดิม

“อ๊หฺยาง... มาแต่ละครั้งก็หนวทุกครั้งเชียวนะ” หยางเยี่ยเดินออกมาจากด้านในด้วยสีหน้าละเหียวใจ เมื่อเห็นของที่ผูกอยู่เต็มแขนของอ๊หฺยางแล้ว เขาก็ขมวดคิ้วแน่น ดูพระรูงพระรังเสียจริง

“แขกมาบ้านก็หัดต้อนรับเสียหน่อยสิ แก้อึกกับน้ำชาอยู่ที่ไหนกัน”

“อา... เดี่ยวเข้าไปเอาน้ำชามาให้เอง” ชูยเหนี่ยวที่เดินตามออกมาทัน ได้ยินคำพูดของอ๊หฺยางเสนอตัวช่วยดูแลแขก

“ชูยเหนี่ยว เจ้าไม่ต้องทำหุรอก ให้คนอื่นทำก็ได้” หยางเยี่ยรีบเอ่ยปากห้าม หากนางแย่งทำงานทุกอย่างแล้วเขาจะมีบ่าวไพร่ไว้ในคฤหาสน์ทำไมกัน

“อา... ไม่เป็นไร ข้าทำเองได้” นางปฏิเสธด้วยรอยยิ้ม ทั้งยังไม่รู้ลึกลับนึกว่าทำไม่อีกฝ่ายถึงห้าม “เอ่อ... ครั้งนี้ข้าจะระวังให้มาก จะไม่ทำน้ำร้อนลวกมือเป็นอันขาด” นางยืนย่นและเผื่อรอให้เขาเอ่ยตกลง “เอ่อ... และจะไม่ทำใบชาหก ไม่ลืมล้างใบชาก่อน ไม่ทำถ้วยชาแตกด้วย” นางพยายามเสริมสิ่งที่ตัวเองเคยทำผิดพลาดไปว่าจะไม่ให้ผิดพลาดซ้ำอีก

“...ตามใจเจ้าก็แล้วกัน” เงียบอยู่พักหนึ่งหยางเยี่ยก็จำต้องตอบตกลง โดยดี แต่ก็ยังไม่วายส่งสายตาบอกลาใช้ที่อยู่รอบๆ ให้ตามไปดูแลนาง “เชิญเถ้าแก่เนี้ยทางนี้”

“ขอบคุณคุณชายหยางเยี่ย” เหยาสีฝืนความง่วงยืมตอบ

“เรียกข้าว่าน้องชายก็ได้ หึๆ” หยางเยี่ยล้อเลียนด้วยน้ำเสียงขบขัน ครั้งก่อนอ๊หฺยางให้เขาเป็นคนนำสมบัติส่วนหนึ่งของอีกฝ่ายไปส่งให้ที่คฤหาสน์ครอบครัวนาง ทั้งยังบอกว่าเป็นสินสอดอีกด้วย ไม่รู้ว่าตกลงแล้วสองคนนี้มี ความสัมพันธ์อย่างไรรกันแน่

“ท่านกับอ๊หฺยางเป็นญาติที่ดูห่างกันค่อนข้างมาก ข้าขอเรียกเหมือนเดิมดีกว่า” ไม่คาดว่าเหยาสีจะปฏิเสธกลับมาอย่างสุภาพ หยางเยี่ยถึงกับเลิกคิ้วด้วยความแปลกใจ ก่อนมองไปทางอ๊หฺยางเหมือนอยากถามเรื่องราวให้แน่ชัด

‘นางยอมรับข้าแล้ว’ อ๊หฺยางขยับปากพูดแบบไร้เสียง

‘เหลือเชื่อจริงๆ’ หยางเยี่ยขยับปากตอบกลับ

“จะให้ข้าเหาะกลับไปถึงโรงเรียนในคืนเดียวเลยก็ไม่ยาก แต่ถ้าทำแบบนั้นลีเออร์ก็จะเหนื่อยเกินไป ข้าจำได้ว่าคุณาสันเจ้าอยู่แถวนี้ก็เลยพานางมาแวะพักเสียหน่อย” อี้หยางอธิบายสาเหตุของการมาเยี่ยมเยียนอีกฝ่ายในครั้งนี้

“พอมาตอนนี้ข้าก็เริ่มรู้สึกเสียใจที่ยอมให้เจ้ารู้จักที่ตั้งคุณาสันเสียแล้วสิ” หยางเยี่ยมองดูห่อข้าวของที่ถูกแกะวางกองเอาไว้ที่มุมหนึ่งของห้องด้วยคิดว่าช่างรทานัก “พวกเจ้าเอาของเหล่านั้นไปเก็บเสีย แล้วจัดห้องให้พวกเขาด้วย” เขาสั่งสาวใช้ที่รอรับคำสั่งอยู่โดยรอบ

“คุณาสันเจ้าทาง่ายจะตาย ไม่เหมือนของบิดาข้า ภูเขาหิมะก็ว่าแย่พออยู่แล้ว ยังจะมีพายุหิมะอยู่ตลอดอีก” ลานโล่งกลางป่าที่หนาทึบย่อมง่ายกว่าภูเขาหิมะที่ไม่รู้ทิศทางแน่ชัดเป็นไหนๆ

“เรื่องนี้ข้าก็ไม่รู้จะอย่างไร หากหายากเกินไป ชู่เหยียนวจะหาไม่เจอนี่สิ” เขาอยากให้คุณาสันหายากกว่านี้... แต่ถ้าเป็นเช่นนั้น ชู่เหยียนวคงจะหาทางกลับคุณาสันไม่เจอแน่ๆ ดีไม่ดีได้หลงป่าไม่ได้กินไม่ได้นอนอีก

ตั้งยาวปูเบาะรองตัวนี้่งสบายยิ่ง เหยาลีไม่ได้สนใจในสิ่งที่ชายหนุ่มทั้งสองพูดคุยกันนัก นางวางอิงเถาไว้บนเบาะผ้านุ่มด้านข้าง ในใจนึกอยากได้ตั้งยาวแบบนี้ไว้ในโรงเรียนสักตัว หากได้นั่งอ่านหนังสือบนตั้งตัวนี้คงจะสบายไม่น้อย... เหยาลีเอนหลังพิงพนักพ่อนคลายความเหนื่อยล้า เมื่อครู่ตอนเดินทางเจออากาศหนาวจนมือนางแข็งไปหมดแล้ว การได้พักในที่อุ่นๆ แบบนี้ค่อยยังช่วยหน่อย

“เอ่อ... หยางเยี่ย ข้าหาใบชาไม่เจอเลย” ชู่เหยียนวเดินถือกระบุงไม้สำหรับใส่ใบชาเข้ามาในห้องรับรองที่คนทั้งสามนั่งอยู่ ด้านหลังนางตามมาด้วยสาวใช้ที่ยกถาดวางกาน้ำชาและของว่างด้วยสีหน้ากังวล

“ไม่ใช่เมื่อเช้ายังมีอยู่มากหรอกหรือ” หยางเยี่ยถามกลับด้วยความแปลกใจ

“เอ่อ... คือเมื่อครู้าจะตักนิตเดียว แต่ว่ามือไปปัดโดนก็เลยตกลงพื้นไปหมดแล้ว” ชุ่ยเหนี่ยวก้มหน้าสำนึกผิด ทั้งที่นางก็บอกไว้แล้วว่าจะไม่ทำอะไรผิดพลาด แต่ก็ผิดพลาดอีกจนได้

“ช่างเถอะ เจ้ามานั่งแล้วให้พวกนางไปจัดการดีกว่า ซาห่อใหม่ไปเอามาจากห้องเก็บชา ให้พ่อบ้านเอากุญแจไปไขให้” หยางเยี่ยบอกมือไล่ให้สาวใช้ไปทำงานแทน ส่วนชุ่ยเหนี่ยวก็เดินมานั่งด้านข้างตามคำสั่ง

“อา... พี่เหยาสิ่กับอิงเถานั่งหลับท่าเดียวกันเลย” ชุ่ยเหนี่ยวมองไปทางเหยาสิ่ที่นั่งนิ่งอยู่แล้วก็หัวเราะเบาๆ ด้วยความชอบใจ

“อ้าว หลับไปแล้วหรือนี่” อี้หยางมองเหยาสิ่ที่นั่งนิ่งไม่เหมือนกำลังหลับอยู่ เมื่อโบกมือไปตรงหน้านางที่ก้มอยู่เล็กน้อยก็เห็นว่าไม่มีปฏิกิริยาอะไร “หลับไปแล้วจริงๆ”

“เจ้ามองเห็นหรือว่าอิงเถานั่งหลับท่าไหนอยู่” หยางเยี่ยถามขึ้นด้วยน้ำเสียงแปลกใจ

“เอ่อ... ไม่ใช่ว่ากำลังนั่งหลับอยู่หรือ” หมิงสาวเอียงคออย่างไม่เข้าใจว่าอีกฝ่ายกำลังพูดเรื่องอะไร

“ข้า... ก็เห็นเป็นแค่ลูกท้อลูกหนึ่ง หรือว่าเจาก็เห็นเขาในร่างมนุษย์อี้หยาง”

“ไม่ ข้าก็เห็นเขาเป็นลูกท้อเช่นกัน ทำไมเจ้าถึงเห็นเขาเป็นคนได้แล้ว” อี้หยางนึกสงสัย “ไม่ใช่ว่าเทพเจ้าหรือปีศาจที่ยังไม่โตเต็มวัยนั้นไม่มีใครดูตัวตนออกหรือหรือ”

“อา... ข้าก็ไม่รู้เหมือนกัน กับเจ้าจื่อที่อยู่ไนโรงเตี๊ยม พวกท่านดูนางออกหรือไม่” ชุ่ยเหนี่ยวส่ายหน้าแล้วถามต่อ ชายหนุ่มทั้งสองส่ายหน้า เจ้าจื่อเองก็ดูเหมือนจะยังไม่โตเต็มวัยเช่นเดียวกัน

“ข้าพนางไปพักก่อนก่อนดีกว่า” นี่ก็ตึกมากแล้ว เหยาสิ่ถึงกับนั่งหลับแสดงว่านางคงเหนื่อยมากแล้วจริงๆ ตอนเช้าก็เดินเล่นในเมืองไปทั่ว ตอนกลางคืนยังต้องนอนตึกอีก พรุ่งนี้ก็นั่งตื่นสายหน่อยดีกว่า

“ข้าจะให้คนนำทางให้” หยางเยี่ยมองอ้อหยางที่ยกกิ่งเถามาวางบนตักเหยาลี่แล้วซ่อนอุ้มนางขึ้นด้วยสายตาที่ยังสงสัย ไม่น่าเชื่อว่าเหยาลี่จะยอมรับคนหน้าดำนอนอย่างอ้อหยางได้ ไม่น่าเชื่อจริงๆ...

“อ้อ...” ชูยเห่เฝียวมองตามแผ่นหลังอ้อหยางแล้วก็ส่งเสียงในลำคอเหมือนมีเรื่องอยากพูด

“มีอะไรหรือ” หยางเยี่ยรินน้ำอุ่นจากกาน้ำชาที่ไว้ใบชาแล้วยื่นให้อีกฝ่ายจิบแก้กระหาย

“อ้อ... ข้าคิดว่าในวันนี้ทั้งสามคนดูเหมือนเป็นครอบครัวเดียวกันเลย” ชูยเห่เฝียวพูดแล้วก็หัวเราะออกมาอีกครั้ง “เอ่อ... แล้วก็ทำอุ้มเช่นนั้น ดูน่าอายจริงๆ ไม่นึกเลยว่าพี่เหยาลี่จะยอมให้ทำได้” หญิงสาวลูบใบหน้าตอนที่อุ่นขึ้นเพราะรู้สึกเขินแทน

ที่ไม่ว่า ไม่ใช่เพราะนางหลับไปแล้วหรือ หยางเยี่ยจิบน้ำอุ่นจากถ้วยชาอีกใบ “ถ้าครั้งหน้าเจ้าแอบไปนอนที่ไหนอีก ข้าจะอุ้มเจ้ากลับคฤหาสน์เช่นนั้นบ้าง ดีหรือไม่” ชายหนุ่มพูดยิ้มๆ

“อ้อ... ไม่เอาะหยางเยี่ย น่าอายจะตายไป” หญิงสาวส่ายหน้าไม่เอาด้วย ครั้งหน้าต่อให้นางเหาะจนเหนื่อยก็ต้องกลับมาถึงคฤหาสน์ให้ได้

อ้อหยางอุ้มเหยาลี่ก้าวข้ามธรณีประตูห้องนอนขนาดใหญ่ที่ถูกจัดเอาไว้ให้ ภายในห้องมีเตียงไม้สี่เสาหลังใหญ่อยู่ใจกลางห้อง ทั้งสี่ด้านของเตียงมีผ้าโปร่งที่ถูกรวบเอาไว้กับเสาไม้แกะสลักทั้งสี่มุม พื้นเตียงเป็นพูกเนื้อนุ่มผิวเรียบลื่น เขาวางนางลงอย่างเบามือและระวังไม่ให้ห้องแถวกลิ้งตกลงมาจากตัวนาง “วันนี้เหนื่อยเจ้าจริงๆ” อ้อหยางวางอิงเถาให้นอนอยู่กลางเตียงข้างตัวเหยาลี่ เขารู้ว่านางชอบนอนติดผนังเตียงด้านในมากกว่า แต่กับเตียงที่เปิดโล่งทั้งสี่ด้านคงทำอะไรไม่ได้มากนัก

เหยาลี่นอนหลับตาพร้อมอย่างไม่รู้สึกรู้สึกตัวแม้แต่น้อย อ้อหยางเห็นนางนอนหลับเช่นนี้ก็เริ่มคิดไม่ดีขึ้นมา เขาริรออยู่พักหนึ่งก่อนจะค่อยๆ ก้มหน้าลงไป

ประทับจุมพิตบนริมฝีปากที่ปิดสนิทของนาง ในตอนที่คิดว่าควรจะหยุดได้แล้ว และกำลังถอยออก จู่ๆ เปลือกตาของเหยลี่ก็เปิดขึ้นซ้ำๆ

“ลีเออร์! ข้า...” อี้หยางตกใจจนหัวใจกระตุกวูบ แต่แวตาทาที่ดูเลือนลอยของอีกฝ่ายทำให้เขาไม่กล้าพูดต่อ ได้แต่นิ่งเงียบ ไม่กล้าขยับอยู่สักพัก แล้วเหยลี่ก็หลับตาลง พลิกตัวหนีไปอีกทาง

นี่เขาทำบ้าอะไรกัน! อี้หยางหายใจแรงและเริ่มกล่าวโทษตัวเอง ไม่น่าเชื่อว่าเขาซึ่งมีความอดทนสูงมาโดยตลอดถึงกับ... ล่วงเกินนางในตอนที่ไม่ได้สติ ชายหนุ่มส่ายหน้าหลายครั้ง ก่อนจะเดินไปทางประตู คิดว่าโชคดีแล้วที่นางแค่ละเมอลืมตาขึ้น เกิดนางตื่นขึ้นมาจริงๆ ความไวที่นางเคยให้ไว้คงต้องกลับไปเริ่มนับหนึ่งใหม่เป็นแน่

ปึก!

เสียงประตูค่อยๆ ปิดลง แสงภายในห้องก็มีลดลงเรื่อยๆ

“กลางคืนอากาศเย็น ห่มผ้าจะได้นอนอุ่นๆ” อี้หยางดึงผ้าห่มขึ้นมาห่ม และสอดชายผ้าเก็บให้เหยลี่ ชายผ้าอีกด้านก็พาตไปบนลูกท้อที่อยู่ด้านข้าง “อ้า... เอละ ได้เวลานอนแล้ว” เขาถอนหายใจออกมาด้วยความสบายใจ ก่อนเดินไปที่อีกฟากของเตียงไม้ แสงตะเกียงที่อยู่รอบห้องมอดดับตามการเดินผ่านของเขา อี้หยางเอนกายนอนลงบนเตียงไม้เดียวกับเหยลี่และอิงเถา

“จื่อ... ไม่ได้สวมเสื้อผ้าอีกแล้ว” อิงเถาตื่นขึ้นมาในตอนเช้าก็รู้ตัวทันทีว่าตนเองไม่ได้สวมเสื้อผ้าเข้านอนอีกแล้ว เสียงโอตครวญของเขาปลุกสองคนที่นอนอยู่ข้างๆ ให้ตื่นขึ้น

“อิงเถา ตื่นแล้วหรือ” เหยลี่พลิกตัวไปพูดกับเด็กชายด้วยน้ำเสียงจ้วเงีย ก่อนจะเห็นอี้หยางที่นอนอยู่อีกฟากของเตียง “อี้หยาง...”

“ลีเออร์ ตื่นแล้วหรือ” อี้หยางพลิกตัวใช้แขนเท้าศีรษะนอนตะแคงมองคนทั้งสองด้วยสีหน้าอมยิ้ม ชุดที่เขาสวมเป็นผ้าเนื้อลื่นและรุ่มรวยจนسابเลื้อยเปิดกว้างเห็นเสื้อขาวบางตัวใน ท่อนล่างของเขายู่ใต้ผ้าห่มผืนเดียวกับนาง

และอิงเถา

“อิงเถา เดียวข้าพาไปสวมเสื้อผ่านะ” นี่งั้นไปอยู่พักหนึ่งเหยลี่ยก็เพียงถอนหายใจ นอนเตียงเดียวกันแต่ไม่เกิดอะไรขึ้น... นางจะถือว่าไม่เป็นไรก็แล้วกัน

“ข้าพาไปเองดีกว่า” อี้หยางเสนอตัวด้วยความยินดี แต่ใครจะรู้ว่าในใจเขากำลังนึกกังวลถึงเรื่องเมื่อคืนที่นางละเมอตื่นขึ้นมาในตอนที่เขาลักจูบนาง... ไม่รู้ว่านางจะจำได้หรือไม่

“ท่านพ่อ!” อิงเถาหันไปมองทางอี้หยางด้วยดวงตาเป็นประกาย “ท่านพ่อเป็นเทพเจ้ามังกรทองหรือ” เขารู้ว่าท่านพ่อเป็นเทพเจ้ามังกร แต่เขาไม่นึกเลยว่า... ท่านพ่อจะเป็นถึงเทพเจ้ามังกรทอง

“หึๆ ถูกต้องแล้วอิงเถา ดีใจหรือไม่” ชายหนุ่มหัวเราะในลำคอ

“ดีใจ!... ดีใจมากเลย!” เด็กชายพยักหน้าหลายครั้ง เขากำลังตื่นเต้นจนถึงขีดสุด แล้วจู่ๆ ก็เหมือนมีผ้ามาปิดหน้าไว้

“ฮ่าๆ กลับเป็นลูกท้อเช่นนี้ถึงไม่สวมเสื้อผ้าก็ไม่เป็นไรแล้วนี่” อี้หยางเลิกผ้าห่มขึ้นให้เห็นลูกท้อกลมโต

“จ้อ... กลายเป็นลูกท้อแทนเลย ฮะๆ” อิงเถาหัวเราะตาม ในใจเขาดอนนี้มีแต่ความสุข เต็มไปด้วยความยินดีที่มากกว่าตอนเขารู้ว่าอี้หยางเป็นเทพเจ้ามังกรเสียอีก แต่น้อยกว่าตอนที่ท่านแม่บอกว่าจะเป็นคนรักของท่านพ่อเล็กน้อย

“ข้าจะไปเปลี่ยนชุดก่อน” เหยลี่ยันแขนเพื่อลุกขึ้นจากเตียง “ห่อของของข้าอยู่ที่ใดกัน” เมื่อคืนหลังจากเข้ามาในคฤหาสน์นางก็ทำอะไรไม่ได้มากแล้ว รู้ตัวว่าเป็นอีกหนึ่งคืนที่นางนอนตึกมากทีเดียว

“น่าจะวางอยู่บนโต๊ะข้างนอกนะ” อี้หยางตอบคำถามนางพลางใช้นิ้วชี้เยยลูกท้อตรงหน้าเล่น

“คิกๆ อย่าลืท่านพ่อ” ลูกท้อน้อยขยับไปมาเท่าที่ร่างกายเอื้ออำนวย แต่ก็หนีไม่พ้นอยู่ดี “จ้อ...”

“ลีเออร์ ไม่นอนต่ออีกหน่อยหรือ” อี้หยางทักเหยาหลี่ที่กำลังลุกขึ้นจากที่นอน

“อิงเถาตื่นแล้ว พาเขาไปกินข้าวดีกว่า” นางตอบแล้วก็นั่งอำปากหาตรงขอบเตียง

“แต่อิงเถากลายเป็นลูกท้อเช่นนี้จะกินข้าวอย่างไร”

“อา... อิงเถา คินร่างกลับเป็นมนุษย์ได้ไหม”

“คุณชายหลง แม่นางอิง ชำนาญเข้าไปได้หรือไม่เจ้าคะ” เสียงสตรี้ดังแว่วมาจากนอกห้องนอน

“พวกนางมาทำอะไรกันนะ” เหยาหลี่หันไปตามเสียง ตอนนี้นางยังคิดอะไรไม่ทัน นางต้องการเวลาเพื่อให้ตื่นตัวมากกว่านี้

“มาช่วยเจ้าแต่งตัวอย่างไรเล่า หึๆ” อี้หยางตอบพลางหัวเราะในลำคอ ไม่ใช่ว่าเมื่อก่อนนางก็เคยเป็นคุณหนูในห้องหอที่มีคนรอบปรนนิบัติหรือ... นางต้องอยู่คนเดียวจนเคยตัวไปแล้วแน่ๆ “ข้าให้พวกนางเข้ามานะ”

“อือ” นางพยักหน้าตกลง อี้หยางลุกจากเตียงเพื่อเดินไปเปิดประตูห้อง

“เข้ามาได้แล้ว” หลังคำสั่งชายหนุ่ม ประตูห้องด้านนอกที่อยู่อีกฟากก็เลื่อนเปิดออก สาวใช้กลุ่มหนึ่งเดินเข้ามาพร้อมอ่างน้ำอุ่นหลายใบ แต่ละคนทำงานคล่องแคล่ว คนหนึ่งยกอ่างมาวางลงบนพื้นหน้าเหยาหลี่ อีกคนวางไว้บนโต๊ะสูงด้านข้าง

“ชำนาญเช็ดหน้าให้นะเจ้าคะ”

“ชำนาญล้างเท้าให้นะเจ้าคะ”

“ชำนาญพาคุณชายน้อยไปล้างตัวนะเจ้าคะ”

“อือ” เหยาหลี่รับคำโดยง่าย ยอมให้บรรดาสาวใช้ที่นางไม่รู้จักแม้แต่ช่วยเข้ามาปรนนิบัติได้อย่างเต็มที่

“แม่นางอิง ชำนาญช่วยเปลี่ยนชุดนะเจ้าคะ”

“เดี๋ยว... อี้หยางท่านออกไปก่อน” เหยาหลี่สะกิดใจขึ้นมา ต่อให้นางง่วงแค่ไหน แต่เรื่องนี้จะทำเป็นไม่รู้ไม่ได้ นางหันหน้ามองไปทางอี้หยางที่ยืนฟัง

กรอบประตูลอย

“ได้ยวเข้าไปรอที่ห้องอาหารก็แล้วกัน” ไม่รู้ว่าชุดของอี้ยหยางนั้นเปลี่ยนเป็นชุดปกติตั้งแต่เมื่อใด บรรดาสาวใช้ที่นั่นล้วนแต่ไม่ใช่คนธรรมดา อีกทั้งเจ้านายของบ้านก็ได้สั่งการเอาไว้แล้ว พวกนางย่อมรู้อยู่แล้วว่าไม่จำเป็นต้องไปยุ่งกับคุณชายหลง

“อ้อ” เหลยลี่หันกลับไปทางเดิมและไม่สนใจอีก มีคนมาทำให้เช่นนั้น ก็สบายดีเหมือนกัน

ซ่าๆๆ

“อา... กลับเป็นคนได้แล้ว” อิงเถาที่ถูกอุ้มไปล้างตัวในอ่างน้ำอุ่น จู่ๆ ก็กลายร่างกลับเป็นเด็กชาย ตัวเขาใหญ่กว่าตอนที่เป็นลูกท้อ เมื่อร่างขยาย น้ำในอ่างจึงล้นออกมาเจ็บนองเต็มพื้นโตะและไหลลงพื้นห้อง “อา... ขอโทษ... พี่สาว”

“ไม่เป็นไรเจ้าคะคุณชายน้อย” สาวใช้ที่ล้างตัวให้อิงเถาอยู่เลิกคิ้วด้วยความแปลกใจ ก่อนจะยิ้มแยมแล้วตอบกลับอย่างไม่คิดถือสา เซียนเด็กก็เป็นเช่นนั้นเอง การควบคุมพลังย่อมยังทำได้ไม่ดีพอ “คุณชายน้อย สวมชุดไหนดีเจ้าคะ”

“ชุดไหนก็ได้ แฮะๆ” ก็นอิงเถาจมอยู่ในอ่างน้ำ แขนขายื่นออกมานอกอ่าง รอยยิ้มและท่าทางของเขาทำให้บรรดาสาวใช้ที่ช่วยแต่งตัวให้ต่างรู้สึกเอ็นดู

“ท่านแม่ ที่นี่ที่ไหน” เมื่อคินอิงเถาหลับไปก่อนที่อี้ยหยางจะพาเข้ามาในคุกหาสน์ เขาจึงไม่รู้อะไรเลย รู้แต่ว่าตื่นขึ้นมาก็อยู่บนเตียงหลังใหญ่ มีท่านพ่อท่านแม่นอนอยู่ข้างๆ... แล้วก็ไม่ได้สวมเสื้อผ้า

“เป็นคุกหาสน์ของคุณชายหยางเยี่ย” เหลยลี่จึงมืออิงเถาเดินตามสาวใช้ผู้หนึ่ง นางมองไปรอบคุกหาสน์ที่โอ่อ่ากว้างขวาง ด้านหลังนางกับอิงเถาตามมาด้วยขบวนสาวใช้อีกกลุ่มใหญ่ ด้วยจำนวนคนที่อาศัยอยู่และพื้นที่ของคุกหาสน์นี้ ดูอย่างไรก็ช่างฟุ่มเฟือยเสียจริง

“ของท่านอาหยาเงียหรือ ท่านอาโก้เป็นมังกรด้วยใช่ไหม” อิงเถา
ตื่นเต้นตาโต

“อย่าตื่นเต้นไปอิงเถา เดี่ยวจะกลับเป็นลูกท้ออีก” เหยาลี่เอ๋อเตือน

“อ้อ... ไม่ตื่นเต้น... ข้าจะไม่ตื่นเต้น” แม้จะพูดเช่นนั้น แต่สีหน้าของ
เด็กชายก็แทบจะอดใจไม่ไหวอยู่แล้ว ดวงตาเขาเป็นประกาย ใบหน้าแดง
เล็กน้อย สีหน้าเต็มไปด้วยความคาดหวัง “จื่อ... มีเทพเจ้ามังกรเต็มไปหมดเลย”

“ถึงแล้วเจ้าคะ” สาวใช้ผู้นำทางก้มศีรษะบอกด้วยความนอบน้อม

“ขอบคุณพวกเจ้ามาก” เหยาลี่พยักหน้ารับและเปิดประตูด้วยตนเอง

“เถาแก่เนี่ย” หยาเงียในที่นี้ซึ่งเป็นประธานบนโต๊ะอาหารเอ่ยทักทาย
เหยาลี่ที่เดินเข้ามา

“คุณชายหยาเงีย” เหยาลี่ยิ้มแ้มตอบ “ขอบคุณสำหรับที่พัก”

“ไม่ต้องเกรงใจไป เชิญๆ” เจ้าบ้านยิ้มแ้มมีอัธยาศัย เขาเชิญนางให้
นั่งลงบนเก้าอี้ที่ว่างอยู่ เหยาลี่อุ้มอิงเถาวางบนเก้าอี้ที่อยู่ติดกับอ้อหยา ส่วน
ตัวเองนั่งลงยังเก้าอี้ตัวถัดไป

“อา... พี่เหยาลี่ ไม่ได้เจอกันตั้งนาน”

“น้องซุ่ยเหินเยวอาศัยอยู่กับคุณชายหยาเงียหรือ” เหยาลี่ถามกลับยิ้มๆ
นางชอบทำที่ที่หยาเงียมีต่อซุ่ยเหินเยวมาตั้งแต่ครั้งก่อนแล้ว เมื่อเห็นว่า
สองคนนี้ยังอยู่ด้วยกันก็รู้สึกดีไม่น้อย

“อ้อ... ท่านพ่อบอกให้เข้ามาอยู่ที่นี่ได้ บางครั้งข้าก็กลับบ้านนะ แต่
พอหลับไปแล้วตื่นขึ้นมา ก็กลับมาอยู่ที่นี่ตลอดเลย” ซุ่ยเหินเยวทำท่าครุ่นคิด
“เวลาที่กลับไปถึงบ้าน ท่านพ่อกับท่านแม่ก็มักถามถึงหยาเงียตลอด พี่ชาย
พี่สาวก็มักจะออกจากบ้านกันตอนที่ข้าไปถึงทุกทีเลย เอาแต่บอกว่าต้องรีบไป
ส่งข่าวอะไรก็ไม่รู้ แต่เวลาที่หยาเงียไปด้วย ทุกคนก็อยู่กันครบนะ”

“ซุ่ยเหินเยวไม่ต้องพูดแล้ว” หยาเงียกระดากอายขึ้นมาอย่างบอก
ไม่ถูก เหตุที่จู่ๆ นางก็กลับมาอยู่ที่นี่นั้นเป็นเพราะเหตุใดมีแต่นางคนเดียว
เท่านั้นที่ไม่รู้ แต่เวลาผู้อื่นฟังคำพูดของนาง ร้อยทั้งร้อยต่างก็รู้อยู่แล้วว่า

เกิดอะไรขึ้น

“อ้อ... เรื่องนี้เล่าไม่ได้ ข้าลืมไป”

“หึๆ ช่างเป็นสามเณรที่เข้มงวดนัก จริงไหมลิเออร์” อี๋หยางหัวเราะล้อเลียน
ญาติผู้น้องอย่างตรงไปตรงมา

“ข้ารู้สึกได้ว่า เทพเจ้ามังกรลั่นแต่เอาแต่ใจกันเหลือเกิน” เหยาลีพูด
ด้วยสีหน้าเรียบเฉย คำพูดตรงไปตรงมาที่จู่ๆ ก็ออกจากปากนางทำเอาอี๋หยาง
กับหยางเยี่ยนงั้นไปทันที

**“เดี๋ยววันนี้ค่อยเดินทางกันต่ออีกครั้งหลังอาทิตย์ตกดิน ไปถึงที่หมาย
ก็คงมืดพอดี”** อี๋หยางบอกกำหนดการเดินทางคร่าวๆ แก่เหยาลีกับอิงเถา

“วันนี้ท่านพ่อก็จะกลายร่างเป็นมังกรหรือ!” อิงเถาส่งเสียงดังด้วยความ
ตื่นเต้น

“อ๊ะ!” ชู่ยเห่ียวอุทานเมื่อจู่ๆ ร่างอิงเถาก็ตกลงไปในทันใด ครั้งนั้นนาง
เห็นเขาเป็นลูกท้อแล้วจริงๆ “เอ่อ... เป็นลูกท้อจริงๆ เสียด้วย”

“ตื่นเต้นมากเกินไป” เหยาลีหัวเราะแล้วก็ส่ายหน้าด้วยไม่รู้จะทำอย่างไร
นางอุ้มลูกท้อออกจากกองเลื้อยผ้าแล้ววางลงบนโต๊ะแทน เพื่อให้เขามองเห็น
ครอบขาว

“อ๊ะ!” จู่ๆ อิงเถาก็รู้สึกเหมือนร่างขยายใหญ่ขึ้นอีกครั้ง แล้วลูกท้อก็
กลายร่างเป็นเด็กชาย “จื่อ...” อิงเถาตัวแดงก่ำทันที เขาไม่ได้สวมเสื้อผ้าอีกแล้ว

“โอ้ กลับไปกลับมาได้รวดเร็วเช่นนี้ แสดงว่าพลังรูดหน้าขึ้นมาก็เดียว
นะเนี่ย” หยางเยี่ยนพยักหน้าขึ้นชม การเจริญเติบโตของเขาช่างมหัศจรรย์นัก

“จื่อ... ทำไมท่านแม่ไม่เอาเสื้อผ้าข้ามาด้วย” อิงเถากวักมือเรียกเหยาลี
ให้อุ้มเขาลงจากโต๊ะ แบบนี้ทุกคนก็เห็นเขาเปลือยกายนะสิ น่าอายที่สุดเลย
“ท่านแม่แกล้งข้า...”

“ข้าไม่รู้ว่าเจ้าจะกลับร่างไปมาเร็วเช่นนี้” เหยาลีรีบเอาเสื้อคลุมให้
อิงเถาสวมพอให้เขาปิดบังร่างกาย

“ท่านพ่อบอกว่าจะช่วยสอน” เด็กชายซ้อนตามองไปทางอ້หียง

“เอาสิ อย่างไรวุ่นนี้ก็ว่างอยู่” อ້หียงพยักหน้าโดยดี “ไม่ต้องสวมเสื้อผ้าดีไหม จะได้ไม่ต้องคอยกังวลเรื่องสวมผิดด้านด้วย” จากการสังเกตองศา หากส่วนใดส่วนหนึ่งของลูกท้ออยู่ที่เสื้อผ้า ตอนคืนร่างเดิมเขาจะขยายร่างออกมาได้พอดี แต่ถ้าลูกท้อถูกจัดทำทางใหม่ เสื้อผ้าที่คลุมอยู่ก็จะสวมไม่พอดี เหมือนที่เขาเคยแกล้งให้อีกฝ่ายสวมชุดกลับด้าน

“ไม่เอา... ไม่สวมเสื้อผ้ามันน่าอาย ข้าอายุหกขวบแล้วนะ” อิงเถาเย็นสวมกางเกงบนเก้าอี้โดยการช่วยเหลือของเหยาลี่

“อา... แล้วทำไมไม่ไปฝึกลงในอ่างอาบน้ำล่ะ ถอดเสื้อผ้าที่นั่นก็ไม่ใช่ไรใช้ไหม” ชู่เหย่นิ้วฟังกคนทั้งสองคุยกันแล้วก็เสนอความคิดเห็น

“จริงด้วย ท่านอาสะใภ้พูดถูกขอรับ” อิงเถาพยักหน้าเห็นด้วย ถ้าเป็นในห้องอาบน้ำล่ะก็ เขาจะไม่สวมอะไรเลยก็ได้ “ท่านพ่อ ไปห้องอาบน้ากัน”

“ใช่ๆ น้องสะใภ้พูดถูกแล้ว หึๆ” อ້หียงหัวเราะชอบใจ ‘อิงเถาเอ๊ย จู่ๆ เจ้าก็ไปเรียกชู่เหย่นิ้วเป็นท่านอาสะใภ้เสียอย่างนั้น’

“หยางเยี่ย ข้ายืมห้องอาบน้าน้อยได้ไหม”

“ข้าจะให้คนพาไปก็แล้วกัน” หยางเยี่ยตอบกลับด้วยสีหน้าเรียบเฉย เจ้าลูกท้อนี่คงอยู่กับอ້หียงมากไปแล้ว จึงนับญาติกับผู้อื่นมั่วไปหมด

“อา... พี่เหยาลี่ ข้างหลังคฤหาสน์มีน้ำตกกับแม่น้ำที่สวยงาม พี่เหยาลี่ไปดูด้วยกันดีไหม” นานๆ ที่จะมีคนรู้จักมาหาถึงที่ นางจึงอยากพาเดินชมรอบคฤหาสน์

“ได้สิ” เหยาลี่เห็นด้วย เรื่องการฝึกพลังของอิงเถานั้นนางคงช่วยอะไรไม่ได้มากนัก ไม่รู้เดินชมคฤหาสน์ของเทพเจ้ามังกรดูสักครั้ง “จะว่าไปเสื้อผ้ากับของใช้ส่วนตัวของเจ้ายังอยู่ที่ข้าอยู่เลย เมื่อครั้งที่เจ้ามาเทศกาลชิงหมิงนะ”

“อ้อ... อยู่กับพี่เหยาลี่นี่เอง ที่จริงข้าก็ไม่ต้องใช้หรอก แต่ระหว่างทางเกิดอยากได้ขึ้นมา หยางเยี่ยก็เลยซื้อให้ล่ะ” ชู่เหย่นิ้วหัวเราะแห้งๆ “อ้อ ตอนกลับมาทำตังนานเพราะไม่รู้ว่ายูอยู่ที่ใด เอาไว้ข้าจะกลับไปเอานะ”

“ได้ ข้าเก็บเอาไว้ให้แล้ว”

“น้องชัชเหินยว เหตุใดจึงมาอยู่กับคุณชายหยางเยี่ยได้หรือ” เหยาสี

ชวนอีกฝ่ายคุยระหว่างเดินชมสวน

“อ้อ... ตอนนั้นข้าเหินยวก็เลยพักอยู่บนกิ่งไม้ข้างลำธาร แล้วก็เห็นปลาไหลในน้ำ” ชัชเหินยวเริ่มเล่าด้วยท่าทางไม่แน่ใจนัก “อ่า... ไม่ใช่ปลาไหล แต่นึกว่าเป็นลูกปลาไหลที่อยู่ในน้ำนั้นแหละ ก็เลยพุ่งตัวลงไปคาบขึ้นมา”

“แล้วอย่างไรต่อหรือ” ผู้ฟังถามต่อเพื่อกระตุ้นให้อีกฝ่ายกล่าวพูดมากขึ้น “ไม่ว่าเมื่อไรชัชเหินยวก็ดูจะไม่ค่อยมั่นใจอยู่เรื่อยไป

“อ้อ... แล้ว... ก็พบว่าไม่ใช่ลูกปลาไหล แต่เป็นมังกรตัวเล็กๆ ที่บังเอิญตกอยู่ในน้ำพอดี เฮะๆ” ชัชเหินยวหัวเราะแห้งๆ เมื่อคิดถึงการพบกันครั้งแรก ระหว่างตัวเองกับหยางเยี่ย

“อ๊ะ!” เมื่อครุ่นกระเด็นตัวน้อยโผล่ลงไปใต้น้ำแล้วพุ่งตัวขึ้นพร้อมเหยื่อที่จับมาได้รื้อกลืน เพราะสิ่งที่ตัวเองคิดว่าเป็นลูกปลาไหล จู่ๆ ก็เลื้อยพันรอบตัวนาง นกกระเต็นอ้าจะงอยปาก พยายามดิ้นหนี แต่ยิ่งดิ้น แรงบีบรอบตัวก็ยิ่งแน่น **“อ้าก!”**

“เจ้าเป็นใครกัน” แท้จริงแล้วลูกปลาไหลก็คือมังกร เมื่อนกกระเต็นไม่ได้คาบมันแล้ว มังกรตัวเล็กก็ขยายร่างเพิ่มแรงพ่นธนาการจนกระเด็นที่ไม่รู้จักที่สูงที่ต่ำตัวนั้น หยางเยี่ยเทพเจ้ามังกรผู้รับหน้าที่ดูแลสายน้ำแห่งนี้ไม่เคยพบเจอเหตุการณ์เช่นนี้มาก่อน เทพเจ้ามังกรผู้ยิ่งใหญ่อย่างเขาต้องมาถูกนกน้อยตัวหนึ่งคาบขึ้นจากน้ำ

“อ้อ... ท่านเทพมังกร ข้า... ข้าคิดว่าท่านเป็นลูกปลาไหล ขอภัยเจ้าค่ะ” นกกระเต็นน้อยนี้มีนามว่าชัชเหินยว บิดามารดานางเป็นนกกระเต็นธรรมดา พี่ชายพี่สาวของนางก็เป็นนกกระเต็นธรรมดาเช่นกัน

“นกน้อย เจ้ากระทำการลบหลู่เทพเจ้ามังกรอย่างข้า รู้หรือไม่ต้องถูก

ลงโทษเช่นไร” แสงสีทองเรืองรองสว่างวาบ นกกระเต็นตัวน้อยที่ถูกพันธนาการ
ร่างกลับกลายมาอยู่ในกำมือบุรุษผู้หนึ่ง

หาวาเขาเป็นลูกปลาไหลอย่างนั้นหรือ บีบให้ตายเลยดีไหม

“เอ่อ... ข้า...ข้าไม่รู้สิน่าท่านอยู่ในน้ำ ข้ามองไม่ชัด ข้าไม่รู้จริงๆ เจ้าคะ”
ชู้ยเหี้ยวในร่างนกกระเต็นหมุนคอไปมา

“ไม่รู้สิ ไม่ใช่ว่าสัตว์อย่างเจ้าต้องยำเกรงข้าอยู่แล้วหรือ” ยิ่งฟัง
คำแก้ตัวของอีกฝ่ายก็ยิ่งรู้สึกแปลกใจขึ้นทุกที โดยธรรมชาติ สัตว์เหล่านี้ควร
จะมีสัญชาตญาณบ้างสิ

“อือ...” ไม่ว่านกกระเต็นตัวน้อยจะพูดอย่างไร อีกฝ่ายก็เหมือนจะ
ไม่ฟังเลยสักนิด เห็นทีคงมีแต่การขอขมาอย่างเต็มขั้นเสียแล้ว

ชู้ยเหี้ยวกระพือปีกดิ้น แล้วร่างนางก็ขยายใหญ่ขึ้นจนหยางเยี่ยกำไว้
ไม่อยู่ ขณะที่นกน้อยหลุดจากมือเขา ก็ขยายร่างกลายมาเป็นเทพธิดาที่มีใบหน้า
แฝงความกังวลลึบหนึ่ง

“เจ้า...” หยางเยี่ยเบิกตากว้างด้วยความตกใจ เขามองไม่ออกว่านางก็
เป็นเทพธิดาองค์หนึ่งเช่นกัน หญิงสาวยืนนิ่งช้อนตามองตอบ “เจ้าไม่ใช่คน
ธรรมดาหรือ”

“ท่านเทพเจ้ามังกรผู้ยิ่งใหญ่ ข้าขอโทษด้วยจริงๆ เจ้าคะ” ชู้ยเหี้ยวไม่
รอช้ารีบประสานมือแล้วคุกเข่าลง ก็มกระวะอีกฝ่ายด้วยท่าทางจำนน บิดาของ
นางเคยสอนว่า หากทำให้ใครไม่พอใจแล้ว อย่าถือว่าตัวเองนั้นไม่ผิด ให้รีบ
ขอโทษแล้วยอมรับผิดโดยไว เพราะร้อยละร้อยนางมักเป็นคนผิดอยู่แล้วอย่าง
แน่นอน

“เจ้ามาเป็นเทพธิดาได้อย่างไร เหตุใดข้าจึงไม่รู้ว่เจ้าคือใคร” ในตอนนี
หยางเยี่ยนึกแปลกใจยิ่งกว่าเก่า เมื่อครู่เขาไม่เห็นรู้สึกถึงสถานะของนางเลย
สักนิด

“เอ่อ... ข้า... ท่านปู่สละชนตัวเองให้เจ้าแม่ซีหวังหมู่เพื่อทำเป็นเครื่อง
ประดับ ก็เลยขอให้เจ้าแม่ซีหวังหมู่ให้พรแก่ข้า” ชู้ยเหี้ยวก็หันมาตอบคำถาม

อีกฝ่ายแต่โดยดี “อา... เพราะว่าข้าขี้ลืมและขี้มั่วซำ ท่านปู่ท่านย่า ท่านตา ท่านยาย ท่านพ่อท่านแม่ รวมถึงพี่ชายพี่สาวจึงต่างเป็นห่วง ท่านปู่เลยขอให้เจ้าแม่ชีห้วงหมู่ช่วยให้ข้าไม่ต้องพบเจออันตราย เจ้าแม่ชีห้วงหมู่ก็เลยทำให้ข้ากลายเป็นเทพธิดานกกระเต็น แล้วก็มอบเครื่องรางชิ้นนี้... ให้เจ้าคะ” มือนางสั้นไม่หยุด นางยื่นแผ่นหยกแกะสลักที่พกติดกายอยู่เสมอไปตรงหน้าหยางเยี่ย

“เจ้าลูกชิ้นเถอะ” สิ่ง que เห็นในมือนางคือแผ่นหยกขนาดเล็กที่แกะสลักเป็นยันต์แปดทิศ ความหมายของเครื่องรางนี้คือปกป้องคุ้มภัย ถึงตอนนี้อย่างเยี่ยก็ไม่ว่าจะพูดอย่างไรต่อ นางขี้ลืมและขี้มั่วซำจนน่าเป็นห่วงนั้นหรือ... ดูท่าทางนางคงจะพูดความจริง “ไปได้แล้ว”

“เอ่อ... ไม่โกรธแล้วหรือเจ้าคะ” ชูเห่เหี่ยวเฉยหน้ามองอีกฝ่าย เมื่อเห็นว่าเขาไม่พูดอะไรต่อและก็ไม่ซักสีหน้าใส่ หญิงสาวก็โล่งอก นางรีบลุกขึ้นยืนแล้วส่งยิ้มให้เขา “เอ่อ... เช่นนั้นข้าขอตัวก่อนนะเจ้าคะท่านเทพเจ้ามังกร”

“อ้อ...” เมื่อหญิงสาวหายตัวไปอย่างเยี่ยก็ต้องตกใจ นางลืมแผ่นหยกคุ้มภัยเอาไว้! สมควรตาย! เกิดแม่เด็กนั้นถูกปีศาจที่ไหนพบเข้า เขาจะโดนเจ้าแม่ชีห้วงหมู่ตำหนิหรือไม่

“อ้อ... แล้วหลังจากนั้นอย่างเยี่ยก็เอาแผ่นหยกมาคืนข้า ตอนนั้นข้ากำลังหาแผ่นหยกคุ้มภัยอยู่พอดี ท่านปู่ท่านย่า ท่านตาท่านยาย ท่านพ่อท่านแม่ รวมถึงพี่ชายพี่สาวก็ช่วยหากันใหญ่ ทุกคนเอยปากขอบคุณอย่างเยี่ยไม่หยุดเลย” ชูเห่เหี่ยวยิ้มกว้าง ตอนนั้นนางโดนทุกคนรุมว่าอยู่พอดี เกือบจะได้ถูกส่งตัวไปอยู่ข้างกายเจ้าแม่ชีห้วงหมู่อยู่แล้วเชียว แต่ว่าไปๆ มาๆ ก็เลยกลายเป็นมาอยู่กับอย่างเยี่ยแทน... ว่าแล้วตอนนี้แผ่นหยกของนางไปอยู่ที่ใดกันนะ

“หาอะไรอยู่หรือ” เหล่าลี้ถามขึ้นเมื่อเห็นชูเห่เหี่ยวเหมือนหาอะไรอยู่

“อ้อ... เหมือนว่าเครื่องรางนั้นจะหายไปอีกแล้ว ไป... ไปอยู่ที่ใดกันนะ”

“เจ้ารู้อะไรอย่างนั้นหรือ” เหล่าลี้หันไปถามสาวใช้ที่มีท่าทีหลุกหลิก

เหมือนอยากจะพูด

“รู้เจ้าค่ะ แต่ว่า...”

“อ้อ... ห้ามบอกนะ ข้า...ข้าจะนึกด้วยตัวเองก่อน” ชุ่ยเห่ยรีบเอ่ยห้าม ถ้าไม่มีเครื่องรางนั้นนางจะออกไปเที่ยวเล่นที่นอกคฤหาสน์คนเดียวไม่ได้ ส่วนที่เอ่ยห้ามสาวใช้ก็เพราะว่าหากนางไม่พยายามนึกด้วยตัวเองละก็อีกหนอยนางจะกลายเป็นคนที่จำอะไรไม่ได้เลย เหมือนกับตอนที่ท่านปู่ ท่านย่า ท่านตาท่านยาย ท่านพ่อท่านแม่ และพี่ชายพี่สาว เลี้ยงนางมาแบบช่วยนางทำเกือบทุกอย่าง “อ้อ... อยู่ไหนนะ”

“ลองกลับไปหาที่ห้องอาหารก่อนดีไหม” ในเมื่อเจ้าตัวไม่ให้บอก บรรดาสาวใช้ก็ไม่กล้าพูดต่อ เหลือสิ่งจึงเสนอความเห็นช่วยอีกฝ่ายแทน

“อ้อ... แต่ข้าอยากพาพี่เหยาไปดูน้ำตกก่อน ไปดูน้ำตกกันก่อนก็แล้วกัน” ชุ่ยเห่ยตัดสินใจว่าค่อยไปหาเครื่องรางอีกครั้งตอนที่อยากออกไปเที่ยวเล่นดีกว่า

“อ้อ... นำทางได้เลย” เหยาหลี่ยอมรับการตัดสินใจของอีกฝ่าย หยางเยี่ยกับชุ่ยเห่ยดูเหมือนจะมีชะตาต้องกันอย่างประหลาด ทำให้ทั้งสองต้องมาพบกันแล้วได้อยู่ด้วยกัน... เหมือนอ้อหยางกับนาง

“หยางเยี่ย เจ้าไม่กลับไปดูซูหยินหรือ” อ้อหยางตื่นในสระน้ำอุ่นขนาดใหญ่มองตรงหน้าให้เกิดวงน้ำกระเพื่อมไปทั่ว

“เลิกพูดจาเช่นนั้นเสียที” หยางเยี่ยเอ็ดกลับด้วยน้ำเสียงเหนียวหนำเต็มที

“ถ้าเจ้าไม่สนใจนาง แล้วนางมาไว้ใกล้ตัวทำไม หึๆ บอกข้ามาดีกว่าน่ามืออะไรจะได้ช่วยกัน” อ้อหยางตอบอีกฝ่ายเบาๆ “ข้าช่วยเป็นที่ปรึกษาให้เจ้าได้นะ”

“จ้อ!” อึ้งเถาอุทาน เมื่อจู่ๆ ตัวเองก็กลับเป็นลูกท้ออีกครั้งแล้วลอยตามคลื่นน้ำห่างออกไปถึงกลางสระ

“อ้าว... ไปไกลเสียแล้ว” อี๋หยางหยุดมือแล้วก็เปลี่ยนมาใช้พลังทำให้คลื่นน้ำในสระไหลวนมาทางเขา พาเอาลูกท่อน้อยที่ลอยอยู่ตามมาด้วย

“คิกๆ เอาอีกๆ” อิงเถาหัวเราะชอบใจ ตอนแรกก็เป็นการฝึกกลายร่างอยู่ดีๆ โดยมีเขาที่ต้องพยายามอยู่คนเดียว แต่ไม่รู้ทำไมจู่ๆ ก็เปลี่ยนเป็นการสอนเขาย่ำน้ำแทนเสียได้ ตอนที่อยู่ในร่างมนุษย์ เขาจะว่ายน้ำโดยมีท่านพ่อคอยตีน้ำให้เกิดคลื่นพัดตัวเขาออกจากขอบสระ แต่พอเขาเผลอตักกลายร่างเป็นลูกท้อ ท่านพ่อก็จะใช้พลังทำให้เกิดคลื่นน้ำพัดตัวเขาเข้าหาขอบสระที่ตื้นกว่าแทน เขาสนุกมากเลยทีเดียว

“กลับร่างเป็นมนุษย์ก่อนสิ เร็วเข้า” อี๋หยางอุ้มลูกท้อขึ้นมาเขย่าเบาๆ แขนขาทั้งสี่ก็งอกออกมาอย่างรวดเร็ว ลูกท้อน้อยกลายเป็นเด็กชายผิวขาว อารมณ์ดีคนหนึ่งในพริบตา “เก่งขึ้นแล้ว หึๆ” เขาวางเด็กชายลงในสระน้ำอีกครั้ง

“ข้าว่ายน้ำเก่งขึ้นแล้วด้วย” อิงเถาโอ้อวด

“เก่งมาก ไปเล่นน้ำต่อเถอะ”

“ท่านพ่อ ข้าไปว่ายน้ำรอบสระนะ ได้ไหม”

“กลับเป็นลูกท้อเมื่อใดก็เรียกข้าแล้วกัน จะได้ใช้พลังบังคับวาริพากลับมา”

“ได้ขอรับ” อิงเถารับคำแล้วก็ย่อตัวลงไปวกน้ำและลอยตัวว่ายน้ำไปตามขอบสระต่อ ครั้งหน้าหากพบหลิวเป่ยกับกวานอวี่เขาจะบอกทั้งสองคนว่า ‘ข้าว่ายน้ำได้แล้ว’

“อี๋หยาง...” เห็นอีกฝ่ายจัดการธุระตรงหน้าเสร็จ หยางเย่ก็เอ่ยเรียกเพื่อคุยต่อ

“ว่าอย่างไรน้องชาย” อี๋หยางหัวเราะในลำคอ ตัดสินใจได้แล้วใช้ไหม

“ซู่เย่เหนียวไม่รู้ลัทธิคิดว่าข้าทำไปทั้งหมดนั้นเพื่ออะไร” หยางเย่ขมกลืนความอับอายยอมขอคำปรึกษาจากอีกฝ่ายในที่สุด

“แล้วทำไมเจ้าไม่บอกนาง” อี๋หยางถามกลับ

“ก็ข้าไม่อยากบอก” หยางเยี่ยหน้าแดงขึ้นมาเล็กน้อย

“เจ้าทำดีกับนางแต่นางไม่รู้ แล้วเจ้าก็ไม่คิดจะทวงความดีความชอบเสียด้วย จู้ๆ เจ้าที่ช่างเป็นสุภาพบุรุษเสียจริง” อี้หยางจู้ปากพลางส่ายหน้า

“ใครจะหน้าด้านไร้ยางอายเหมือนเจ้าเล่า” หยางเยี่ยส่งเสียงดุถูก

“ไร้ยางอายแล้วอย่างไร เด็กนั้นเรียกข้าเป็นบิดา” เขาชี้ไปยังสระน้ำที่มีคว้นหุยซึ่งอิงเกาะว่ายน้ำเล่นอยู่ เขาวัยน้ำหายเข้าไปในไอน้ำที่ลอยปกคลุมไปทั่ว ได้ยินแต่เสียงตีน้ำดังจ๋อม “ส่วนลีเอ๋อร์กียอมรับข้าเป็นสามีต่อครอบครัวของนาง บิดามารดาของนางก็ยอมรับข้าเป็นลูกเขย” อี้หยางทำสีหน้าทำทนาย “เจ้าลองเทียบกับตัวเจ้าดู”

“เฮอะ! อย่างเจ้าเขาเรียกฉวยโอกาส หากข้าไม่ยกขบวนสินสอดไปให้ใครที่ไหนจะยอมรับเจ้าเป็นลูกเขยกัน” หยางเยี่ยส่ายหน้าอย่างไม่ให้ค่าแก่คำพูดอีกฝ่าย “ครอบครัวชู่ยเหินี่ยวแทบจะจับนางมัดแล้วโยนขึ้นเตียงชำอยู่แล้ว ติดแค่ข้าอยากให้นางรู้ตัวก่อนเท่านั้น หลังจากนั้นจะได้ไม่มีปัญหาตามมา ไม่เหมือนเจ้าที่ทุกเรื่องเต็มไปด้วยคำหลอกลวง”

“บ๊ะ! หลอกลวงแล้วอย่างไร ตอนนั้นก็ใกล้จะเป็นจริงอยู่แล้ว” อี้หยางเริ่มไม่พอใจ คำที่ไร้ยางอาย คำที่ฉวยโอกาส อีกคำยี้ว่าหลอกลวงอีก เขาหรืออุตสาห์จะช่วยให้สมหวัง “เรื่องอย่างนี้ลีเอ๋อร์กังกว่าข้า ถ้าเจ้ายอมขอรับรองดีๆ ข้าจะไปบอกลีเอ๋อร์ให้ช่วยดีหรือไม่”

“ฮึ! ทำไม่ต้องขอรับรองเจ้า ข้าไปขอรับรองพี่สะใภ้เองไม่ดีกว่าหรือ”

“เจ้ากล้าขอรับรองนางหรือ ไม่ใช่ว่ายืนยันต่อหน้านางไปแล้วว่าไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับน้องสะใภ้หรือหรือ ว่าอย่างไร”

“ปรึกษาเจ้าไปก็ไม่ได้ความ ข้าไม่พูดต่อแล้ว” หยางเยี่ยไม่สนใจอีกฝ่ายอีก

“ท่านพ่อ ข้ากลายเป็นลูกท้อแล้ว” อิงเถาเรียกอี้หยางจากอีกฟากของสระน้ำ

“ได้ๆ” อี้หยางตะโกนตอบแล้วเริ่มใช้พลังบังคับวารี แต่แทนที่จะได้เห็น

ลูกท้อลอยเข้ามาใกล้ กลับเป็นเด็กชายที่ทำหน้าทะเล้นอยู่แทน “ฮ่าๆ อิงเถา... นี่คือร่างลูกท้อของเจ้าหรือ” อี้หยางหัวเราะเสียงดังเมื่อรู้ว่าโดนหลอก

“ก็ข้าเหนื่อยแล้ว... แฮะๆ” อิงเถายิ้มตาหยีแล้วยื่นแขนรอให้น้ำให้อีกฝ่ายอุ้มขึ้นจากน้ำ

“มาๆ ข้าจะพาเจ้าไปเช็ดตัวแล้วสวมเสื้อผ้าให้” ชายหนุ่มซ้อนตัวอิงเถาขึ้นจากน้ำ “แล้วเราก็กินหาเมกันดีไหม”

“ดี ไปหาทานแม่กัน” อิงเถาพยักหน้าเห็นด้วย

“อือ แล้วกินะ ข้าคิดว่ะ...”

“ท่านแม่” อิงเถาวิ่งตืดตังเข้ามาทอดเหยาลีที่กำลังนั่งคุยกับชู่เหินยิวจากด้านหลัง

“อิงเถา ผีกลายร่างเสร็จแล้วหรือ” เหยาลีตืดเด็กชายมานั่งบนตักแล้วทอดหอมด้วยความมั่นใจ

ชู่เหินยิวที่นั่งอยู่ด้วยกันยิ้มให้เขาด้วยความเอ็นดู อี้หยางนั่งลงด้านข้างเหยาลีอย่างเป็นธรรมชาติ ทั้งยังทำหน้าที่เหมือนเยาะเย้ยหยางเย้ย หยางเย้ยถลึงตาใส่และยืนอยู่ด้านหลังชู่เหินยิวเช่นเดิม

“สระน้ำของท่านกว้างมากเลย” อิงเถาทำตาโตพลางกางแขนกว้าง

“อือ... อิงเถานี่น่ารักจริงๆ” ชู่เหินยิวหัวเราะชอบใจ

“ขอบคุณท่านอาสะไ้ขอรับ คิกๆ” ยิงชมอิงเถากียิ่งยิ้มกว้าง “ท่านแม่ดูนี่นะ” อิงเถาเป็นลงจากตักเหยาลีแล้วไปยืนบนพื้นหินหน้าคนทั้งสาม

“โอ้!” ชู่เหินยิวอุทานเมื่อเห็นอิงเถากลายเป็นลูกท้อ

“ท่านแม่ ข้าจะกลับร่างเป็นคนแล้วนะ”

แปะๆ

เมื่ออิงเถากลับร่างเป็นคนอีกครั้งก็มีเสียงปรบมือจากชู่เหินยิว การแปลงร่างกลับไปกลับมาในเด็กอายุเท่านี้ช่างเก่งกาจเหลือเกิน “อา... เมื่อก่อนกว่าข้าจะฝึกจนคล่องยังต้องใช้เวลาล้างหลายปีแน่ะ ตอนนั้นท่านปู่ถึงกับพาข้า

ไปฝากไว้กับเจ้าแม่ซีหวังหมู่ตั้งนาน ข้านี้กว่าจะไม่ได้กลับบ้านมาอยู่กับคนอื่น ๆ เสียแล้ว”

“ท่านแม่ เป็นอย่างไรบ้าง ข้าเก่งไหม” อิงเถาจัดชุดให้เช้าที่เล็กน้อย แล้วก็เดินเข้าไปถามเหยาสีด้วยสีหน้าคาดหวัง

“เก่งมากอิงเถา เจ้าเรียนรู้ไวจริงๆ” เหยาสีพยักหน้าชื่นชม “น้อง ชูยเหนียว หากพยายามทุกวัน ลักวันก็จะทำได้เอง” นางหันไปพูดกับหญิงสาว ที่นั่งอยู่ข้างๆ อีกประโยค

“เจ้าคะพี่เหยาสี” ชูยเหนียวพยักหน้าเข้าใจแล้วส่งยิ้มให้ทั้งเหยาสีและ อิงเถา “ฮะ!”

“มีอะไรหรือชูยเหนียว” เมื่อเจ้าตัวอุทาน หยางเยี่ยก็รีบถามขึ้นทันที และปฏิบัติเขาทำเอาอีหยางต้องปิดปากหัวเราะเบาๆ คนเดียว

“อ้อ... พอดีเมื่อครู่ข้ายังเห็นอิงเถาเป็นลูกท้อเหมือนเมื่อเช้า ข้าก็เลยคิดว่า เป็นเพราะข้าทำแผ่นหยกคุ้มภัยหายไปหรือไม่ ก็เลยมองไม่ออกว่าใครเป็น ใคร เมื่อคืนยังอยู่ แต่เมื่อเช้ามืดหายไปแล้ว แผ่นหยกคุ้มภัยจะต้องอยู่ในห้อง นอนแน่ๆ เลย” ชูยเหนียวอธิบายความคิดนางให้อีกฝ่ายฟัง ในที่สุดนางก็ นึกออกได้ด้วยตนเองเสียที น้อยครั้งที่นางจะรู้ว่าตัวเองทำอะไรผิดพลาดไป “เอ่อ... ข้าไปเอาแผ่นหยกคุ้มภัยก่อนนะ”

“ไม่ต้อง แผ่นหยกคุ้มภัยอยู่นี่แล้ว” หยางเยี่ยหยิบแผ่นหยกรูปยันต์ แดงติดออกจากแขนเสื้อตัวเอง เขาก็เพิ่งรู้ความลับนี้ตอนเห็นอิงเถาเมื่อเช้า... แต่ก็ไม่ได้เข้าใจว่าตอนที่เขากับนางพบกันครั้งแรกนั้น นางไม่เห็นว่าเขาเป็นมังกร หรือ หรือว่าความหิวของนางบังตาเกินแน่

“นี่เจ้าสองคนนอนห้องเดียวกันหรือ!” อีหยางทำตาโตขณะถามขึ้น อย่างไม่อยากจะเชื่อ เหตุใดนอนห้องเดียวกันแล้วยังไม่รู้ว้า...

“เจ้าอย่าเพิ่งคิดมากไป ข้าสั่งพวกนาง” หยางเยี่ยชี้ไปยังกลุ่มสาวใช้ ด้วยสีหน้าเรียบเฉย “เวลาที่ชูยเหนียวลืมนะอะไรหรือทำอะไรตกไว้ให้อามาไว้ กับข้า”

“อ้อ... แผ่นหยกนี้ก็เลยมาอยู่กับท่านนี่เอง” ชุ่ยเหี้ยนพยักหน้าเข้าใจ
แล้วก็รับแผ่นหยกมาจากเขา

“ครั้งนี้เจ้านึกขึ้นได้เองว่าทำหายไว้ที่ไหน เก่งมากนะ” หยางเยี่ยเอ๋อชม
แล้วยิ้มเล็กน้อย

“อ้อ ขอบคุณนะหยางเยี่ย” หญิงสาวยิ้มตอบเขาเช่นกัน

“พวกเราไปกันเถอะ” เหล่าลี้ฉู่มิ่งเถาเข้าเฝ้า อีกมือก็ดึงแขนอี๋หยาง
ให้ออกเดินไปอีกทาง

“ทำไมเล่า ไม่ดูสองคนนั้นอีกหน่อยหรือ” อี๋หยางไม่เข้าใจ เขากำลังจะ
เอ่ยล้อเลียนอีกฝ่ายอยู่พอดีเสีย

“ให้พวกเขาสองคนคุยกันเองบ้างเถอะ”

“เขาสองคนก็อยู่ด้วยกันแทบจะตลอดเวลาอยู่แล้วนี่ และเหตุใดกลุ่ม
สาวใช้ตามพวกเรามาด้วยเล่า” อี๋หยางหันตามองสาวใช้กลุ่มใหญ่ที่ต้องคอยอยู่
รอบตัวชุ่ยเหี้ยน

“พวกเจ้าแยกย้ายกันไปเถอะ” เหล่าลี้โบกมือไม่ให้ใครอยู่ต่อ

“ท่านแม่ ข้าเหนื่อยมากเลย” อิงเถาทำเสียงจ้วเจีย อ้าปากหาวแล้ว
พยายามกอดคอปลงเอนหน้าลงซบไหล่นาง

“มา ข้าอุ้มเจ้าเอง” อี๋หยางซ้อนตัวอิงเถามาอุ้มไว้แทน

“ง่วงนอน...”

“รู้แล้วๆ จะพาไปนอนนะ” อี๋หยางลูบหลังอิงเถาเพื่อกล่อม เขบอกให้
เหล่าลี้ช่วยเปิดประตูตรงหน้า ห้องที่เขาพาอิงเถาเข้าไปคือห้องรับรองที่เมื่อคืน
ใช้ต้อนรับพวกเขานั่นเอง

“อี๋หยาง ข้ามีเรื่องหนึ่งอยากถามท่าน” เมื่อปล่อยให้อิงเถานอนอยู่บน
เตียงยาว เหล่าลี้ก็เริ่มพูดคุยกับอี๋หยาง

“ถ้าเป็นเจ้าจะถามหลายเรื่องก็ได้” อี๋หยางยิ้มกว้าง

“เมื่อคืนหลังจากข้าหลับไปแล้ว ท่านทำอะไรซ้ำ”

เมื่อได้ยินคำถาม อี๋หยางก็เบิกตากว้างด้วยความตกใจก่อนจะหันหน้า

หนีไปอีกทาง ที่แทงกรือให้อยู่กันสองต่อสองแล้วค่อยถามนี่เอง “ข้าขอโทษ...
ข้าอดใจไม่ไหว” เขาริบชิงขอโทษก่อนที่อีกฝ่ายจะไม่ให้ขึ้นมา

เหยาหลี่มองอึ้งหยางด้วยสีหน้าเรียบเฉย เมื่อครუნางได้พูดคุยกับซู่-
เห่นียวหลายเรื่อง ตอนนี้อีกฝ่ายเล่าว่าอึ้งหยางพานางไปนอนนั่นทำเอาผู้พูด
ถึงกับหน้าแดงขึ้นมา นางก็เลยอยากรู้ว่าอึ้งหยางทำอะไรไปบ้างก็เท่านั้น “อดใจ
ไม่ไหว... แล้วทำไมท่านไม่ปลุกข้าเล่า”

“ก็เจ้านอนหลับอยู่ ข้าก็อยาก...อยากลองดูสักครั้ง” เขาก็มองหน้าพูดด้วยความ
รู้สึกผิด ถ้านางบอกให้ปลุก ครั้งหน้าเขาก็จะปลุกนางแล้วกัน แสดงว่า
เมื่อคืนนางแกล้งทำเป็นไม่รู้เรื่องสินะ... เขาโดนนางหลอกแล้ว

“ไม่ใช่ว่าท่านก็เคยทำแบบนี้แหละหรือ” ที่นางคาดเดาไว้ก็คืออึ้งหยาง
จะต้องอุ้มนางเหมือนครั้งที่นางพลาดท่าถูกเปียนผู้ดูแลชีวิตจนเดินไม่ไหว
เป็นแน่ แต่ถ้าพูดเช่นนั้น...

“ไม่เคยนะ ข้าไม่เคยแอบจูบเจ้าตอนเจ้านอนหลับมาก่อนเลยจริงๆ ตอน
อยู่ที่บ้านเจ้า ข้าก็ไม่เคยทำเช่นนั้นมาก่อนเลย” อึ้งหยางยืนยันเสียงแข็ง ด้วย
ไม่อยากให้เหยาหลี่เข้าใจผิดไปมากกว่านี้

“จูบ... อย่างนั้นหรือ”

“ใช่ เดียวนะ เจ้าไม่ได้รู้ตัวตื่นตอนที่ข้าจูบหรือ”

“รู้ตัวตื่นอะไร เมื่อคืนท่านแอบจูบข้าตอนที่ข้าหลับอยู่หรือ” สีหน้า
เหยาหลี่เปลี่ยนเป็นไม่พอใจ นี่มันเรื่องอะไรกัน พอนางยอมให้เขาอนห้อง
เดียวกันก็มาเอาเปรียบนางแบบนี้หรือ “เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นมาให้หมดเดี๋ยวนี้
เลยนะ”

“เอ่อ... ข้า...ข้า เมื่อคืนหลังจากที่เจ้าหลับไป ข้าก็อุ้มเจ้ากับอิงเถาไป
นอนในห้อง อุ้ม...แบบตอนที่เจ้าถูกปีศาจค้างคาวดูดพลังชีวิตไปนะ แล้ว...
ตอนที่วางเจ้าลงบนเตียง ข้าก็จูบเจ้าไปครั้งหนึ่ง... แล้วเจ้าก็ลืมตาตื่นขึ้นมาแต่
ไม่พูดอะไร จากนั้นก็พลิกตัวไปอีกทาง” อึ้งหยางสารภาพสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างหมด
เปลือก “ข้าตกใจมากเลยห่มผ้าให้เจ้ากับอิงเถา แล้วก็นั่งตะเกียงนอนหันที่

“ไม่ได้ทำอะไรอีก”

“อ๊ฮยาง ข้าไม่นึกเลยว่าท่านจะเอาเปรียบข้าเช่นนี้” นางไม่พอใจ... แม่
นางจะเคยกอดจูบกับอ๊ฮยางมาหลายต่อหลายครั้งแล้ว แต่การที่เขาก่ออะไร
ตอนที่นางหลับอยู่ นางก็รู้สึกไม่พอใจอยู่ดี

“เหยาสิ่ ครั้งก่อนเจ้าเป็นคนพูดเองว่าถ้ากลับถึงโรงเรียนเมื่อไร ข้ากับ
เจ้าก็จะ...จะทำอะไรได้มากขึ้น ถ้าให้ตีความจากคำพูดในตอนนั้นของเจ้าก็คือ
เราสองคนกำลังจะเป็นสามีภรรยากันอยู่แล้วไม่ใช่หรือ” อ๊ฮยางทำสีหน้า
น่าสงสาร เขากำลังขอความเห็นใจจากนาง “ถึงข้าจะแอบทำ แต่ข้าก็แอบทำ
กับเจ้าคนเดียวนะ”

“ท่านไม่ต้องพูดเลย เรื่องกลับถึงโรงเรียนแล้วจะทำหรือไม่ทำอะไร
ข้าจะคิดดูอีกที”

“โธ... เหยาสิ่ เจ้าไม่พอใจอะไรกัน อีกหน่อยพอเราอยู่ด้วยกัน นอน
เตียงเดียวกัน ใครจะรู้ว่าตอนที่เจ้าหลับอยู่ ข้าจะทำหรือไม่ทำอะไร” อ๊ฮยาง
เปลี่ยนไปพูดด้วยน้ำเสียงเหมือนกำลังสั่งสอนนาง

“แล้วท่านจะทำหรือไม่ทำอะไร”

“ข้า... เอ่อ... ข้าก็จะนอนกอดเจ้าไว้ หอมแก้มเจ้า พรหมจูบไปทั่วหน้า
เจ้า แล้วก็ลูบคลำตัวเจ้าอีกสักหน่อย” เขาพูดแล้วก็ยกมือขึ้นมา ทำท่าเหมือน
กำลังลูบคลำสิ่งที่นอนอยู่ในอากาศ

“ท่านกล้าพูดเรื่องเช่นนี้ออกมาได้ยังไงกัน” เหยาสิ่ทำหน้าไม่เชื่อว่า
อีกฝ่ายจะกล้าพูดออกมา แล้วเอามือปิดหน้าอกตัวเองไว้เพราะท่าทางของ
อ๊ฮยาง

“ไม่เอาน่าเหยาสิ่ อย่าบอกข้านะว่าเจ้าไม่เคยได้ยินเรื่องพวกนี้มาก่อน
หนังสือที่เจ้าอ่านไม่มีเรื่องความใกล้ชิดกันของบุรุษกับสตรีบ้างหรือ หือ...”
ใบหน้าที่แดงก่ำของเหยาสิ่กระตุ้นให้อ๊ฮยางอยากพูดต่อ “อีกอย่าง... ตอนอยู่
ที่บ้านเจ้า ไม่ใช่พวกเราที่กอดจูบกันไปตั้งมากแล้วหรือ แค่อูบเจ้าเบาๆ ตอน
หลับอยู่เท่านั้นเอง ไม่ใช่เรื่องใหญ่เสียหน่อย เมื่อครูเจ้าบอกให้ข้าปลุกเจ้า

ครึ่งหน้าข้าก็จะปลุกให้เจ้าได้ตื่นขึ้นมารับจูบของข้าอย่างเต็มที่ก็แล้วกัน”

เฝียะ!

เสียงตบดังขึ้น แล้วทุกอย่างก็เงียบลง

“เจ็บมือไหม” เขาไม่ถูกนางตบหน้ามานานแล้ว รู้สึกคิดถึงฝ่ามือนาง
อย่างไรบอกไม่ถูก

“ไม่ต้องมาพูดกับข้า ข้าไม่ให้น่านจูบแล้ว” เหยาลีหมุนตัวหนีไปอีกทาง

“โอ๊ย... ก็แค่ล้อเล่นหน่อยเดี๋ยวเอง อย่าเพิ่งโกรธเลยสิเออร์” น้ำเสียง
แฉ่งของนางทำเอาอึ้งหวนงงถึงกับกลืนหัวเราะ เขาเริ่มบิบนวดหัวไหล่เหยาลี
เพื่อเอาใจ “สิเออร์ เจ้าจริงจังเช่นนี้ก็ถูกแล้ว ข้าคงดูเหมือนพวกทำอะไรไม่
จริงจัง วันๆ เอาแต่เล่น ทั้งยังหน้าด้านหน้าทน เจ้าดำเจ้าโลโก้ไม่ยอมไปเสียที
ต้องให้เจ้าตบสั่งสอนก็สมควรแล้ว”

“อึ้งหวนงง...” เหยาลีเรียกอีกฝ่ายอย่างอ่อนแรง

“หือ...”

“เรื่องนี้อย่าเอาไปเล่าให้ใครฟังเล่า ที่ท่านพูดออกมาทั้งหมดนั้นนะ”
เหยาลียอมแพ้ สิ่งที่อึ้งหวนงงพูดมาล้วนแต่ถูกต้อง เขากับนางทั้งทอดทิ้งจูบกัน
ไปหลายครั้งหลายครา แค่เขาแอบจูบนางตอนหลับนั้นเป็นเรื่องเล็กน้อยจริงๆ
“แล้วถ้าแอบทำอะไรก็อย่ามาบอกข้าอีก ข้าไม่อยากรู้”

“สูหยินว่าอย่างไร สามีกี่ว่าตาม” อึ้งหวนงงรับคำแล้วพยักหน้าเชื่อฟังนาง
ด้วยความจริงจังยิ่ง

ท่านพ่อกับท่านแม่ทำอะไรกันนะ... เมื่อครู่มีเสียงเฝียะดังขึ้น ไข่เสียง
ท่านแม่ตบหน้าท่านพ่ออีกหรือไม่ะ สองคนนั้นพูดอะไรกัน เขาไม่ได้ยินเลย
อิงเถาที่ตื่นเพราะเสียงตบเมื่อครู่กำลังคิดหาทางแอบดูเหตุการณ์ จริงสิ! เมื่อ
กลายเป็นลูกท้อก็จะมีใครรู้ว่าเขาตื่นอยู่ ครั้นอิงเถาบังคับตัวเองให้กลาย
ร่างเป็นลูกท้อได้แล้วก็มองไปรอบๆ “จื่อ...”

“อิงเถา ตื่นแล้วหรือ” เหยาลีรีบผลักอึ้งหวนงงออกห่าง ไม่ใช่ว่าอิงเถากำลัง
หลับอยู่ในร่างลูกท้อหรือ

“ละเมอหรือ?” อี้หยางมองตามพลางเลียริมฝีปากตัวเอง

“ลูกท้อดูเหมือนจะแดงกว่าปากตินะ” เหยาลี่ตั้งข้อสังเกต

“ท่านแม่จูบกับท่านพ่ออีกแล้ว...” อิงเถากลับร่างกลายเป็นเด็กชาย
เช่นเดิม เขาเอาสองมือปิดใบหน้าที่แดงก่ำด้วยเขินอายแทนทั้งสอง ทำไมสอง
คนนี้ชอบทำแบบนี้ตอนเขากำลังนอนหลับอยู่เรื่อยเลย

“หึๆ อิงเถานี้ขี้อายเหมือนเจ้าไม่มีผิด”

“ใครจะไปไร้ยางอายเหมือนท่านเล่า” เหยาลี่ตีต้นแขนของเขาตอบโต้

“พี่สะใภ้ โชคดี” หยางเยี่ยยิ้มกว้างขณะกล่าวลาคนทั้งสาม

“อ้อ... พี่เหยาลี่ เดินทางปลอดภัย” ชู่ยเหนียวที่มาส่งคนทั้งสามยัง
ลานกว้างกลางป่าเอ่ยอวยพรตาม

“แล้วพบกันใหม่ คุณชายหยางเยี่ย น้องชู่ยเหนียว” เหยาลี่ยิ้มแยมตอบ

“ไปกันเถอะ” อี้หยางพยักหน้าเป็นสัญญาณ เขาวางห่อผ้าสัมภาระลง
บนพื้นก่อนจะกลายร่างเป็นมังกรตัวโตอีกครั้ง

“ท่านพ่อ” เมื่อกลายร่างแล้ว อิงเถาก็รีบวิ่งไปเอามือแตะข้างลำตัวอีก
ฝ่าย ครึ่งก่อนเขาเป็นลูกท้อจึงไม่ได้สัมผัสตัวอีกฝ่ายนัก ครึ่งนี้เขาครองมนุश्य
เอาไว้ได้จึงได้ทำอย่างที่หวัง “ลึนๆ เหมือนปลาเลย... จิกๆ” เขาซอຍทำอู้อยู่กับ
ที่ด้วยความตื่นเต้น

“อ้าว! ขึ้นไปนั่งเลย” เมื่อเห็นเหยาลี่ถือห่อผ้าไปผูกไว้ที่ขาอี้หยาง
หยางเยี่ยก็เข้ามาช่วยอุ้มอิงเถาขึ้นไปนั่งบนลำตัวอี้หยาง

“ขอบคุณขอรับท่านอา”

“หือ... อี้หยาง หนดเจ้าหายไปในเส้นหนึ่ง” หยางเยี่ยมองซ้ายขวา
สำรวจความเรียบร้อย ก่อนจะพบสิ่งสะดุดตา

“อยู่ที่ขา...” เหยาลี่ตอบเสียงเบา “ใช้หมักสุราขายนะ”

“สุรา? ที่ขายในโรงเตี๊ยมนะหรือ” หยางเยี่ยกุมคอ... ครึ่งก่อนเขาดื่มไป
หลายขวด พอได้ยินเช่นนี้แล้วก็พะอืดพะอมอย่างไรบอกไม่ถูก

“หึ! เต๋อเต๋มแล้วชมไม่หยุดปากเชียวละ หึๆ” อี้หยางพูดแล้วหัวเราะขึ้นจุมุก

“เสร็จแล้ว ไปกันเถอะ” เมื่อเหยาหลี่มัดห่อผ้าทั้งหมดไว้กับขาหน้าของอีกฝ่ายแล้วก็ปีนขึ้นไปบนตัวอี้หยาง “อิงเถา จับข้าไว้แน่นๆ เล่า” นางนั่งอยู่ด้านหลังอิงเถา แล้วเอื้อมสองมือไปด้านหน้าและกอดตัวเขาเอาไว้

“ได้เลยท่านแม่” อิงเถาขยับมือไปด้านหลังเพื่อเกาะเอวนาง

“พระอาทิตย์ลับขอบฟ้าแล้ว ข้าคงส่งได้เท่านี้ละ โชคดีอี้หยาง” หยางเยี่ยดูท้องฟ้าจึงคิดว่าสมควรออกเดินทางได้แล้ว

“อย่าเข้มงวดกับภรรยาหน่อยเล่า” อี้หยางเอ่ยปากล้อเลียนเป็นครั้งสุดท้ายก่อนเหาะขึ้นท้องฟ้าแล้วหายไปในหมู่เมฆหนาทึบที่คล้ายมารออยู่ก่อนแล้ว

“ว้าว! สูงมากเลย” ท้องฟ้านั้นเป็นสีแดงอมส้มจากแสงสุดท้ายของพระอาทิตย์ ขณะที่สายลมพัดเสื้อผ้าอิงเถาจนเกิดเสียงดังพื้บพื้ ทำเอาเลื้อเขาพองออก “ท่านแม่ดูสิ ขำตัวพองใหญ่แล้ว”

“อือ... อย่างกลายเป็นลูกท้อเล่า ไม่เช่นนั้นมันได้ปลิวตามลมไปแน่”

“เข้าใจแล้วท่านแม่” เขากอดเหยาหลี่แน่นขึ้นอีก

“ถ้าเจ้าชอบ วันหลังข้าพาออกมาเที่ยวเล่นเช่นนี้อีกดีไหม” อี้หยางในร่างมังกรเหาะเหินไปตามทางที่พาพวกเขากลับบ้าน

“ถ้าท่านพาเขามาคนเดียวแล้วทำเขาหายไป ท่านต้องเป็นคนไปอธิบายกับเจ้าแม่ซีหวังหมู่เองนะ” เหยาหลี่พูดกลับยิ้มๆ

“เจ้าแม่ซีหวังหมู่คือใครหรือ” อิงเถาไม่เคยได้ยินหรือรู้จักคนชื่อนี้มาก่อน

“เจ้าแม่ซีหวังหมู่ก็คือเจ้าแม่แห่งสวรรค์ เป็นมารดาแห่งบรรดาเทพเซียนบนสวรรค์ทั้งปวง” เหยาหลี่อธิบาย

“คนที่ทำให้จื่อหนี่ว์กับหนิวหลางแยกจากกันนะหรือ” ถ้าเป็นเจ้าแม่แห่งสวรรค์เขาก็คุ้นเคยอยู่ เหมือนท่านแม่เคยเล่าให้เขาฟังเมื่อครั้งเทศกาลซีซี

“เจ้าแม่ชีห้วงหมู่ทำไปตามกฎสวรรค์เท่านั้น หลังจากนั้นนางก็ยอมให้คนทั้งสองพบกันไม่ใช่หรือ” เหยาลีไม่อยากให้อิงเถารู้สึกไม่ดีกับเจ้าแม่ชีห้วงหมู่ เพราะที่จริงแล้วเจ้าแม่ชีห้วงหมู่ต่างหากที่เป็นมารดาแท้จริงของอิงเถา ทั้งยังช่วยเหลือเขาเอาไว้จากการถูกนางเดิดกินอีกด้วย

“ท่านแม่กับท่านพ่อก็จะถูกเจ้าแม่ชีห้วงหมู่ทำให้แยกจากกันด้วยไหม... ข้าไม่ยอมนะ” อิงเถาเงยหน้ามองเหยาลี ปานแดงของท่านแม่ดูอย่างไรก็ไม่เคยทำให้เขากลัวเลยสักนิด กลับทำให้เขารู้สึกปลอดภัยมากๆ อีกต่างหาก

“ไม่หรอกอิงเถา ข้าไม่ยอมแน่นอน” อี้หยางพูดเสียงหวานและหนักแน่นในตอนท้าย น้ำเสียงเขาทำเอาเหยาลีถึงกับใจเต้นแรง

“ข้าได้ยินเสียงหัวใจท่านแม่ด้วย เต็มแรงมากเลย” อิงเถาที่ซบตัวติดกับเหยาลีรู้สึกถึงเสียงตึกตักที่ข้างหู

“ห้วนไ้ไหวกับคำพูดเมื่อครู่ละสิ”

“ท่านอย่าได้มันใจเกินไปนัก” เหยาลีโต้กลับ

“เดี๋ยวถึงโรงเตี๊ยมแล้วข้าจะรีบเข้านอน ท่านพ่อกับท่านแม่จะได้ไปคุยกันต่อ... ดีไหมท่านแม่” อิงเถาพูดแล้วก็หันสีแดงแจ้

“เป็นเด็กเป็นเล็กพูดจาวงนี้ได้อย่างไร” นางเอ็ดเด็กชายเสียงเบาด้วยใบหน้าที่แดงไม่ต่างกัน

“คิกๆ”

เด็กชายหัวเราะคิกคักด้วยความชอบใจ ส่วนอี้หยางในใจคิดเพียงว่าต้องรีบพาอิงเถาเข้านอนให้เร็วที่สุด เขาจะได้คืนหน้าต่อกับเหยาลีเสียที

“ดินะที่เมืองนี้เป็นเมืองเล็กๆ” อี้หยางบินร่อนลงตรงลานกว้างที่ปราศจากผู้คน ห่างออกไปไม่กี่ไกลมีบ้านหลังเล็กๆ ที่มีตสนิท้านใน “อย่างน้อยก็เดินไม่กี่ไกลนัก” หลังคืนร่างเป็นมนุษย์ ไม่รู้ว่าในเมื่ออี้หยางมีโคมกระดาะถือเอาไว้ตั้งแต่เมื่อใด

“ตอนท่านไปหาข้าท่านไปอย่างไรละ” เหยาลีช่วยแกะห่อผ้าออกจาก

ท่อนแขนของอึ้งหยาง

“ข้าก็พาอิงเถาเดินออกทางประตูด้านนี้แล้วเดินย้อนกลับเข้าไปใหม่ ไปตรงจุดที่เจอกับข้านี้รถม้าเข้ามาด้วยกันเมื่อครั้งแรกที่เข้ามาที่นี่นะสิ” อึ้งหยาง รับท่อผ้าที่เต็มไปด้วยชุดอิงเถาและท่อผ้าของผางมาถือเอาไว้

“ทางนั้นมันไปอีกทางไม่ใช่หรือ” เหยาลี่นำท่อผ้าตัวเองมาถือเอาไว้ ส่วนท่อผ้าเล็กที่เป็นของอิงเถาก็ให้เด็กชายรับผิดชอบถือไป

“ก็ข้าไม่รู้จึกที่อื่นนี่ ข้าเสนอเงินให้คนที่พาไปเมืองหลวงกับทางตะวันตกได้ ก็เลยได้พาหาเจ้าอย่างไรเล่า” เขาส่งโคมกระดาศให้เหยาลี่ก่อนย่อตัวลงไป ผูกท่อผ้าคาดอกให้เด็กชาย

“ขอบคุณท่านพ่อ” อิงเถายืนนิ่งให้อีกฝ่ายช่วยเหลือ

“เข้าเมืองกันเถอะ พรุ่งนี้ต้องตื่นเช้าเพื่อเปิดโรงเตี๊ยม”

“ไม่พักสักวันหรือ”

“ปิดโรงเตี๊ยมมานานแล้ว... เดี่ยวลูกค้าจะหายหมด”

มือข้างหนึ่งของอิงเถาจับมืออึ้งหยาง อีกข้างจับมือเหยาลี่ ทั้งสามเดินไปตามทางเดินที่เข้าสู่ตัวเมือง แสงสว่างที่ใช้นาทางมีเพียงโคมกระดาศในมือเหยาลี่เท่านั้น

“อิงเถาหลับแล้วหรือ...” เสียงเบาๆ ดังขึ้นในความมืด

เมื่อออกจากห้องนอนเด็กชายมา เหยาลี่ก็ต้องสะดุ้งสุดตัว “อึ้งหยาง ท่านมายืนทำอะไรตรงนี้” นางนึกว่าเขาจะกลับห้องนอนไปแล้วเสียอีก

“ก็มารอเข้านอนพร้อมเจ้าอย่างไร” อึ้งหยางยิ้มแบน เขารอวันนี้มานานแล้ว

“แต่ว่า...”

นางกำลังจะปฏิเสธ เขาก็รีบยกนิ้วขึ้นห้าม “ตอนนั้นเจ้าบอกว่ารอให้ถึงโรงเตี๊ยมก่อน” เขารู้ว่านางจำได้... หลังจากนั้นเขาก็กับนางยังอิงแอบแนบชิดกันอีกตั้งนานกว่าจะเข้านอน

“อีก...” คำพูดของเขาทำเอาเหยาลี่สะอึกจนพูดไม่ออก ตอนนั้นนางก็
ไม่รู้เหมือนกันว่าตัวเองไปถึงขั้นนั้นได้อย่างไร การทำอะไรโดยไม่คิด พอได้
โอกาสมาทบทวนก็ไม่ทันเสียแล้ว

“ข้าจะให้โอกาสเจ้ากลับคำอีกครั้งก็ได้นะถ้าเจ้ายังไม่พร้อม แต่ถ้าต้อง
รอวันที่เจ้าพร้อมจริงๆ ก็อย่าให้ช้ารอนานนักเล่า”

“คืนนี้ละ ท่าน...ท่านไปรอที่ห้อง...ห้องข้าได้เลย” เหยาลี่หน้าแดงกำ พูด
ตะกุกตะกักด้วยความเขินอาย

“แล้วเจ้าเล่า”

“ข้าจะไปต้มน้ำ ข้าอยากอาบน้ำก่อน”

“อ้อ”

“ให้ข้าช่วยอาบน้ำไหม... ไม่ดี ตามเช่นนี้ไม่ดีแน่”

“เช่นนั้นข้าก็จะไปรอก่อน”

“อ้อ... อย่ายุ่งกับของในห้องข้าเล่า” เหยาลี่เตือน

อ้อหยางซึ่งหันหลังเดินไปยังห้องนอนของนางที่อยู่ด้านในโบกมือให้นาง
เพื่อบอกว่าเขารับรู้แล้ว

สิบสี่ กวางตุ้งสีกอง

“อาบนํ้าเสร็จแล้วหรือ” อี้หยางอยู่ในท่ากึ่งนอนกึ่งนั่งตรงขอบเตียง
ในห้องนอนเหยาลี่ เขากำลังอ่านหนังสือเล่มหนึ่งที่วางอยู่ในห้องตอนที่เขาเข้ามา
“อือ...” เหยาลี่ขานรับ รีบปิดประตูห้องแล้วดับเทียนที่จุดเอาไว้บางส่วน
“เจ้าเขินหรือ” อี้หยางยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ เขาไม่คิดปิดบังความยินดีของ
ตนเองสักนิด

“อือ...” นางยังคงตอบคำเดิม ดูท่าทางทำอะไรไม่ถูก จะยืนตรงไหน
จะนั่งตรงไหน และจะทำอะไรต่อก็ตัดสินใจไม่ได้

“มานั่งตรงนี้นัก่อนสิ” เขาวางหนังสือลงแล้วขยับตัวเพื่อให้มีที่ให้นาง
นั่งข้างๆ ทั้งสองนั่งเสียบไปอยู่พักหนึ่ง เหยาลี่จึงพูดขึ้น

“อี้หยาง”

“มีอะไรหรือ”

“ข้าจะนอนข้างใน”

“เจ้าชอบนอนตรงไหนก็นอนได้เลย” อี้หยางยันตัวขึ้นจากเตียงไป
กระซิบข้างหูนาง “ตอนนี้ต้องคุยกันว่าใครจะนอนข้างบนหรือข้างล่างต่างหาก”
ใบหน้าเหยาลี่แดงก่ำขึ้นทันที ยังไม่ทันได้อำปากเถียงก็ถูกอี้หยาง

รวบตัวลงไปนอนทับตัวเขาไว้ “อ๊หยัง! ปล่อยซ่านะ” นางตวาดแหว ขยับตัวไปมาด้วยความไม่คุ้นเคย ในหัวุ่นวายจนคิดอะไรไม่ออก

“ไม่ปล่อย หึๆ” อ๊หยังหัวเราะชอบใจแล้วยื่นหน้าขึ้นไปหอมแก้มนางพอดใหญ่

“อ๊หยัง ท่าน...ท่านมันมั่งกรราคะ” เหยาลีตีไหล่คนที่นอนอยู่ด้านล่าง “ตีสามีได้อย่างไรกัน หือ” แม้ปากจะบ่นว่า แต่ดูเหมือนนางจะไม่ได้ขัดขืน อ๊หยังจึงพลิกตัวเปลี่ยนไปนอนทับเหยาลีไว้แทน ตาประสานตา เขาก็มหันลงไปจูบนาง

“อือ...” เหยาลียอมรับจูบของเขาแต่โดยดี จูบที่เต็มไปด้วยอารมณ์รักใคร่อย่างไม่ปิดบัง ร่างกายทั้งสองแนบชิดริมฝีปากทั้งคู่แนบสนิท “อ๊หยัง...”

“มีอะไรหรือ” หลังชายหนุ่มจูบนางพอใจก็เปลี่ยนเป็นไล่ปลายจมูกตามลำคอของนางแทน “ตัวเจ้าหอมดีจัง”

“ข้า... กังวลใจ”

“กังวลใจเรื่องใด”

“ท่าน...ท่านจะไม่ทิ้งข้าใช่ไหม” เหยาลีหายใจลึกก่อนถามต่อ

“ข้าเคยพูดแล้วว่าจะไม่จากเจ้าไปไหน” อ๊หยังกระชับข้างหูนาง น้ำเสียงเขาทั้งอ่อนโยนและหนักแน่น

“ท่านพ่อ...ท่านพ่อข้ามีผู้หญิงอื่น ข้า...” น้ำเสียงนางฟังดูสับสน ใจหนึ่งก็อยากถาม อีกใจหนึ่งก็ปฏิเสธ

“ข้าไม่ใช่บิดาเจ้า ข้าจะรักเจ้าเพียงคนเดียวเท่านั้น” อ๊หยังพูดกล่อมอย่างใจเย็น ตอนนี้เขาคิดว่าสุดท้ายในการพิชิตใจนางที่เขาต้องพบเจอแล้วใช่หรือไม่

“ท่านเป็นเทพเจ้า...” เหยาลีคล่องแขนไปกอดรอบคออีกฝ่ายไว้แน่น “ท่านทำได้หรือ”

“ข้าทำได้...ข้าทำได้แน่นอน” อ๊หยังกระชับวงแขนกอดนางกลับ “แล้วเจ้าเล่า อยากอยู่กับข้าไปชั่วชีวิตหรือไม่”

“อยาก...” เสียงนางสิ้นสะท้านและเต็มไปด้วยอารมณ์ความรู้สึก
เหยาลีคลายวงแขนออกเมื่ออึ้ยยางขยับตัว “อือ...” ริมฝีปากทั้งคู่กลับมาแนบ
สนิทกันอีกครั้ง

“ลี้เออร์ ข้ารักเจ้า” แนนอนว่าหลังจากได้ยินคำพูดของนางแล้วเขาย่อม
เดินหน้าต่อ เขาจูบนางอย่างล้าลึกจนพอใจแล้วเริ่มลดมือลง หมายถึงจะ
ปลดเปลื้องเสื้อผ้าคนที่นอนอยู่ด้านล่าง

“...ดับไฟก่อน” หัวใจเหยาลีเต้นแรง ใบหน้าแดงก่ำ ไม่ต้องคิดก็รู้ว่า
แม้แต่ตัวของนางตอนนี้ก็คงจะแดงไปทั้งตัวแล้ว

“ได้” อึ้ยยางรับคำโดยง่าย เขาโบกมือหนึ่งครั้ง แสงไฟจากเทียนรอบ
ห้องก็ดับลง... แต่ดวงตาของเขากลับเปล่งแสงสีทองสลัวออกมา

“ดวงตาของท่าน...” ดูแล้วน่ากลัวพิลึก เหยาลีชะงักตัวไปครู่หนึ่งเมื่อ
เห็นสิ่งที่มนุษย์ไม่มี

“มันเป็นเช่นนั้นอยู่แล้ว” อึ้ยยางไม่ใส่ใจจะตอบนัก เขาอยากผ่านคำถาม
นี้ไปไวๆ จะได้ถอดชุดนางต่อ

เหยาลีทำตัวไม่ถูก ได้แต่นอนนิ่งฟังเสียงหัวใจตัวเองเต้นอยู่กับที่
พยายามควบคุมลมหายใจให้สงบให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่ทุกครั้งที่เสื้อผ้า
แต่ละชิ้นถูกถอดออก จิตใจนางก็จะกลับมาวุ่นวายอีกครั้ง

“หึๆ”

“ท่านหัวเราะอะไร” ด้วยความที่รอบข้างมืดสนิท เหยาลีจึงไม่คิดปิดกั้น
การแสดงอารมณ์ทางใบหน้า อย่างไรก็ตามก็ยังไม่เห็นนางเหมือนที่นางไม่เห็น
เขาอยู่แล้ว

“ไม่มี หึๆ ไม่มีอะไร” น้ำเสียงอึ้ยยางเต็มไปด้วยความขบขัน นางคงคิด
ว่าเขามองไม่เห็นนางกระมัง หากมองไม่เห็นไหนเลยเขาจะถอดเสื้อผ้านางได้
แมนยำเช่นนี้ เกิดเป็นเทพเจ้ามังกรก็ใช่ว่าไม่ดี มีพลังเช่นนี้แล้วดีจริงๆ หาก
ไม่มีพลังเช่นนี้ คงได้คลำหางนางเอ็ดเอาได้อีก

“ท่าน... ยังสวมเสื้อผ้าครบอยู่เลย” ในเมื่อคิดว่าอีกฝ่ายไม่เห็น เหยาลี

ก็ทำใจกล้าเอื้อมมือไปดันหน้าคลำหาตัวอีกฝ่ายบ้าง เมื่อจับถูกเสื้อผ้าเขาแล้ว นางก็รู้สึกว่เสียเปรียบอย่างไรบอกไม่ถูก นางถูกเขาถอดเสื้อผ้าออกไปจนเกือบจะหมดตัวอยู่แล้ว แต่เขายังสวมเสื้อผ้าครบอยู่เลย เหยาลีสะบัดมือแล้วแสดงความไม่พอใจออกมาทางใบหน้า

“จริงหรือ”

“จริงสิ ก็นี่...” เหยาลียื่นมือไปดันหน้าอีกครั้งขณะพูด แต่ยังไม่ทันจบนางกลับสัมผัสไม่ถูกเนื้อผ้าเขาอีกแล้ว นางรีบกระตุกมือกลับด้วยความตกใจทันที

“เจ้าลองลูบคลำให้มากกว่านี้อีกหน่อยสิ หึๆ” เห็นนางตกใจจนชักมือหนีแทบไม่ทันทั้งยังทำหน้าตื่นตระหนกเสียเต็มประดา เขารู้สึกชอบใจยิ่งนัก

“ท่าน... ทำไมท่าน...”

“ก็ข้าถอดเสื้อผ้าเป็นเพื่อนเจ้าอย่างไร”

“ว้าย!”

“อะไร! เกิดอะไรขึ้น” อี๋หยางทำเสียงตกใจตาม

“ท่านจับหน้าอกข้าทำไม” เหยาลีเอาสองมือปิดหน้าอกแล้วขยับตัวหนีจู่ๆ เขามาจับหน้าอกของนางได้อย่างไรกัน

“ข้าไม่รู้ ข้ามองไม่เห็น” เขาพูดปด “ข้าให้เจ้าจับของข้าคืนนะ” อี๋หยางคว้าข้อมือของนางได้อย่างแม่นยำแล้วนำมาวางไว้บนอกตัวเอง

“อี๋หยาง! ปล่อยมือของข้านะ” อะไร ดึงแข็งๆ ที่อยู่กลางฝ่ามือนางคืออะไรกัน!

“ตอนนี้ข้าสวมเสื้อผ้าน้อยกว่าเจ้าแล้ว ข้าถอดของเจ้าก่อนนะ” อี๋หยางยอมปล่อยข้อมืออีกฝ่าย เขาพยายามอดกลั้นไม่ให้หัวเราะออกมาจนหน้าท้องแข็งไปหมด สีนางที่เปลี่ยนไปเปลี่ยนมาเมื่อครู่ล้วนแต่อยู่ในสายตาเขาทั้งสิ้น

“ท่านทำไปเจี๊ยบๆ ได้ไหม” ยิ่งฟังเขาพูดว่าจะทำอะไร ในนางก็ยิ่งงุนงง

“ได้ๆ” อี๋หยางเริ่มลงมือต่อ ถัดจากเสื้อคลุมตัวนี้ก็เป็นเอื้อมของนาง

แล้ว... ไหนดูซิ วันนี้นางสวมเอี่ยมสีอะไร เมื่อถอดเสื้อคลุมออกจนเห็นเพียงเอี่ยมตัวหนึ่ง เหยาลีก็ถึงกับสุดหายใจเข้าเสียงดัง “เจ้า... กลัวหรือไม่”

“ไม่ ข้าไม่กลัว” เหยาลีตอบกลับด้วยน้ำเสียงสั่นจนอึ้นหยางคาดเดาว่านางน่าจะแก้มทำใจกลัวไปอย่างนั้นเอง “ข้าแค่นั้นเอง... เท่านั้น” นางยกตัวขึ้นอีกเล็กน้อยเพื่อให้เขาดึงเสื้อผ้าออกจากตัว ต้นขนางสัมผัสกับต้นขาเขาที่คุกเข่าคร่อมไว้อยู่ ทั้งร่างมีเพียงเอี่ยมที่ปกปิดอยู่เท่านั้น

“ข้าจับหน้าอกเจ้านะ”

“ข้าบอกให้ท่านทำไปเสียบๆ”

“ก็เดี๋ยวเจ้าตกใจอีก”

“เสียบ!”

เหยาลีสะดุ้งเมื่อมีอึ้นหยางแตะลงไปบนหน้าอกของนาง

นิ่ม... นุ่มมียิ่ง อึ้นหยางปลื้มปริ่มจนแทบจะร้องตะโกนออกมา เขาลูบคลำได้ตามใจชอบ ทั้งนางยังไม่ขัดใจอีก “หน้าอกเจ้านุ่มมีดีจริงๆ”

“อือ...” ความรู้สึกที่เกิดขึ้นนี้นางไม่เคยพบเจอมาก่อน “อือ...” เหยาลีครางเสียงเบาเมื่ออีกฝ่ายหยอกเย้ากลางหน้าอกทั้งสองข้าง

“ลืเออร์... ตัวเจ้าหอมเหลือเกิน ผิวก็นุ่มลื่น หน้าอกก็นุ่มนิ่ม” อึ้นหยางหยอกล้อนางทั้งทางวาจาและการกระทำ ชูกใช้หน้าลงไปเชือกคองนาง มือข้างหนึ่งบีบคลึงอกข้างหนึ่ง ส่วนอีกข้างก็สอดลงไปใต้ร่าง หวังจะถอดเสื้อผ้าขึ้นสุดท้ายที่นางสวมอยู่

“...ราคะ”

“หือ...”

“มังกรราคะ...” เหยาลีบ่นอุบอิบกับการกระทำอันเซียวชาญของเขา

“ใครกันมังกรราคะ” อึ้นหยางพูดก๊วหัวเราะ กระตุกมือครึ่งหนึ่งเหยาลีก็ไม่เหลืออะไรปิดบังร่างกายอีกต่อไป เขายึดตัวตรงด้วยอยากมองนางให้ชัดเจน ไล่สายตาไปตั้งแต่คิ้วเรียว จมูก ริมฝีปาก ปลายคาง หน้าอกทั้งสองข้าง หน้าท้องแบนราบ สะโพก ต้นขา... และตรงจุดนั้น

“อ๊ฮฺยาง...”

เมื่อเหยาหลีเอ๋ยเรียก อ๊ฮฺยางก็รีบวิ่งสายตากลับไปจ้องตาของนางแทน
“มีอะไรหรือ”

“ท่าน...ท่านมองเห็นใช่ไหม” เหยาหลีถามด้วยความไม่แน่ใจ เมื่อครู่นี้
เขาไล่สายตาเหมือนกำลังมองร่างนางอยู่เลย แล้วพอนางเรียก เขาก็หันหน้ามา
จ้องนางจนได้พอดี เมื่อปักใจเชื่อว่าอีกฝ่ายนั้นมองเห็นตนจริงๆ บีม! เหมือน
มีเสียงอะไรบางอย่างระเบิดขึ้นในหัว เหยาหลีเอาสองมือมาปิดหน้าอกแล้วหนีบ
ต้นขาแน่น “เมื่อครู่ท่าน...ท่านแกล้งทำเป็นมองไม่เห็นใช่หรือไม่!”

นางถามเขาเสียงดัง ใบหน้าแดงก่ำ ทั้งโกรธทั้งอาย โกรธที่เขาหลอก
นาง และโกรธที่ตัวเองเสียรู้เขาอีกครั้ง ดวงตานั้นไม่ปกติจริงๆ ด้วย

“ไม่เป็นไรหรอกลีเออร์ เจ้ารูปร่างดีขนาดนี้ไม่ต้องอายไปหรอก ผิวพรรณ
ก็ผุดผ่องไม่มีตำหนิ เจ้างามมาก... โอ๊ะ!” อ๊ฮฺยางหลบฝ่ามือที่พัดมาในความ
มืดได้ทัน

“ท่าน! อยู่หนึ่งๆ ให้ชาติเดี๋ยวนั้น” เขามองเห็นจริงๆ ด้วย ถึงกับหลบ
ฝ่ามือนางได้

“ไม่ได้ๆ แล้วครั้งนี้ก็ห้ามกระแทกขาใส่เอ็นม้งกรของข้าเชียว” อ๊ฮฺยาง
โน้มตัวไปด้านหน้าแล้วกดตัวเหยาหลีลงกับเตียง สองร่างเปลือยเปล่าแนบชิด
กันแนบแน่น

“อ๊ฮฺยาง... ท่านหลอกข้าอยู่เรื่อยเลย” เหยาหลียังคงขัดขึ้นอยู่เล็กน้อย
มือก็ตีสบบนไหล่เขาอย่างอดไม่ได้

“ถ้าเจ้าคิดว่าข้าไม่เห็นก็ไม่ใช่ไรแล้วไม่ใช่หรือ หึๆ” อ๊ฮฺยางพูดพลาง
พรมจูบไปทั่วใบหน้า ลำคอ และเลื่อนลงต่ำ ทุกครั้งที่จูบเขาก็รู้สึกได้ว่านาง
ผ่อนคลายขึ้นเรื่อยๆ

“อ้อ...” เหยาหลีส่งเสียงครางเบาๆ เป็นระยะๆ ไม่ว่าอ๊ฮฺยางจะทำอะไรกับ
ร่างของนาง ก็ล้วนแต่ทำให้นางรู้สึกดี

“ชอบแบบนี้หรือไม่” อ๊ฮฺยางถามตอนที่นิ้วดเบาๆ ที่หน้าอกแล้วเชียนิ้ว

“ทำไปเจียบๆ” ภายในห้องยังคงมืดสนิท แสงสว่างเพียงหนึ่งเดียวที่มีอยู่คือดวงตาสีทองของอึ๋หยางเท่านั้น สุดท้ายเหยาหลี่ก็ได้แต่ทำใจ ในเมื่อคิดรับคนแบบนี้เข้ามาในชีวิตแล้ว นางก็ต้องยอมรับนิสัยเสียๆ ของเขาให้ได้

“เจ้าจ้องตาข้าเช่นนี้ ข้า...”

“ท่านจะทำไม” เมื่อได้ยินคำพูดเช่นนั้นนางก็รู้สึกหมดแรงจะเอ็ดอีกฝ่ายลงปล่อยให้เขาพูดเสียหน่อย อยากรู้ว่าเขาจะพูดอะไรต่อ

“ข้าเขินอายยิ่งนัก”

“ตอนนี้ข้าเขินอายยิ่งกว่าท่านเสียอีก”

“น้องหญิงพูดถูก เพราะข้าเห็นน้องหญิงตัวแดงไปหมดแล้ว”

“เจียบเตี๋ยนี่!”

“ตอนเราอยู่ด้วยกันก็ไม่เคยเห็นเจ้าเจียบนะ” ไม่ใช่ว่านางนั่งเจียบๆ ได้ ลักפקก็หาเรื่องมาถามเขาอยู่ตลอดหรือ

“...ตอนนั้นข้าตั้งใจจะพูดคุยกับท่าน แต่ตอนนั้น อ้า!”

“ตอนนี้ต้องทำแบบนี้ใช่ไหม” เขาถามคำถามให้นางไขว่ไขวแล้วก็จู่โจมตอนที่นางไม่ทันระวัง มือเขาสอดไปที่ต้นขาด้านในก่อนขยับลึกเข้าไปยังจุดอ่อนไหวที่สุดของนาง

นิ้ว...นิ้วของเขา เหยาหลี่นอนตัวแข็ง แม้แต่ใบหน้าก็ยังแข็งค้างไปด้วย

“เป็นอย่างไร รู้สึกอย่างไรบ้าง” ดูนางทำหน้าที่เข้าลิ ตอนนี้นางรู้สึกอย่างไรกันนะ

“รู้สึกแปลกๆ”

“แบบดีหรือไม่ดี”

“แบบ...แบบดี”

“เดี๋ยวจะรู้สึกดีกว่านี้อีก หึๆ” อึ๋หยางหัวเราะในลำคอ เมื่อครู่ที่ลองทำดูก็เห็นว่านางพร้อมหลายส่วนแล้ว “เจ้าไม่ต้องกังวลใจไป ข้าจะทำให้อ่อนโยนที่สุด”

“เจียบ...”

เงียบอีกแล้ว แต่เขาอยากพูดคุยกับนางนี่นา อี้หยางลอบยิ้มกับตนเองในความมืด “ข้างในนี้ร้อนจัง ทั้งร้อนทั้งแฉะไปหมดแล้ว” พูดไปก็พลางใช้มือหยอกเย้านางไปพลาง

“อี้หยาง! หยุดพูดถึงเรือนร่างข้าได้แล้ว...” เหล่าลีเอ็ดเขาเสียงกระเส่า

“แต่ข้าดีใจนี่นา คินนี่เจ้าสวยามาก ข้าก็เลยอยากพูดถึงบ่อยๆ” อี้หยางตอบกลับ เสียงลมหายใจเขาเปลี่ยนเป็นกระชั้นและถี่ขึ้นจนเหล่าลี้รู้สึกได้

“อี้หยาง...” เหล่าลี้หายใจแรง จ้องไปยังดวงตาสีทองที่สองประกายตรงหน้า

อี้หยางยกสะโพกแล้วโน้มตัวลงทาบทับนางอีกครั้ง ก่อนขยับตัวไปด้านหน้าด้วยความรวดเร็ว นำพาลิงที่กำลังตื่นตัวเข้าไปยังเส้นทางที่ควร

“อ้อ!” ความเจ็บปวดที่เพิ่มขึ้นอย่างไม่ทันตั้งตัวทำให้นางร้องอุทานและเกร็งไปทั้งร่าง

“ลีเออร์ อย่าเกร็ง ผ่อนคลายเข้าไว้” เขาพูดเสียงหอบ แน่นเกินไปแล้วนาง... ยังบริสุทธิ์อยู่จริงๆ อี้หยางเองก็พยายามผ่อนคลายเช่นเดียวกัน นางไม่ได้ทำตัวเหมือนหญิงสาวในห้องหอ นางมีความคิดและมีชีวิตเป็นของตัวเอง นางไม่แฉะสลายตาตำหนิของใครรอบข้าง แต่ตัวนางกลับประพติดตัวอยู่ในกรอบประเพณี นางรักษาความบริสุทธิ์เอาไว้จนถึงคืนเข้าหอ กลับเป็นเขาที่ข้ามขั้นตอนนั้นไปเสียได้ เขานี่มั่นใจร้อนเสียจริง... นางเป็นผู้หญิงที่ดีพร้อมในทุกๆ ด้านจริงๆ

“อย่าเพิ่ง... ขยับ” เหล่าลี้พยายามผ่อนคลายร่างกายแต่ก็ทำได้ยากเหลือเกิน หัวใจของนางเต้นดังจนอี้หยางที่ขยับตัวลงมากอดนางรู้สึกได้

“เจ้า...”

“ไม่ต้องพูดด้วย” เหล่าลี้หลับตาลงแล้วสอดแขนขึ้นไปกอดอี้หยางไว้ “ข้าพร้อมแล้ว” นางกระซิบข้างหูเขา รู้สึกว่าใบหน้าร้อนผ่าว นางพร้อมแล้ว...

“ลีเออร์ ข้ารักเจ้า... รักเจ้า”

“อี้หยาง...”

ทั้งสองต่างผลัดกันเรียกหาอีกฝ่าย ยิ่งเรียกหามากเท่าใด หัวใจก็ยิ่ง
ใกล้ชิดกันมากขึ้นเท่านั้น...

“ลีเออร์...”

“ไม่ต้องมาพูดกับข้า ข้า...ข้าไม่ให้น่านอนด้วยแล้ว” เหยาลีพลิกตัวหนี
พลางกีดพันทนต่อความเจ็บปวดที่แปลบขึ้นมา

“ลีเออร์ วันนี้เจ้าก็พักผ่อนให้มากๆ แล้วกัน ข้าจะดูแลโรงเตี๊ยมกับเด็กๆ
ให้เอง” อีหยาบพูดด้วยความรู้สึกผิด ใครจะไปรู้ว่ามนุษย์นั้นมีช่วงเวลาในการ
ร่วมสัมพันธ์สั้นถึงเพียงนี้ ผ่านไปยังไม่ถึงครึ่งชั่วโมงนางก็ร้องว่าไม่ไหวแล้ว...
ยังไม่ถึงสามเค่อ¹⁵ เลยกระมัง

แต่ต่อให้นางขอร้องเขาก็ทำอะไรไม่ได้อยู่ดี “เจ็บมากเลยหรือ... เจ้าก็
ชวนหลังข้าจนแทบไปหมดเหมือนกันนะ”

“ท่านหนึ่งหนา... ชวนท่านข้ายังเจ็บเลิบบเลย” เหยาลีพูดกับกำแพง
ตรงหน้าด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ สวรรค์ไม่ยุติธรรมเลย แรกๆ ก็รู้สึกดีอยู่หรอก
แต่ยิ่งนานก็ยิ่งเจ็บ นางเจ็บจนตรงนั้นแทบไม่รู้สึกลูกอยู่แล้ว แต่เขากลับพูดว่ายัง
ไม่เสร็จเสียอย่างนั้น แค่นี้ก็ต้องมีครั้งถัดมาอีก นางก็ขมลูกแล้ว

“ข้าขอโทษ...” อีหยาบก้มหน้าลงด้วยความรู้สึกผิด

“ท่านออกไปได้แล้ว เดี๋ยวอิงเถาจะสงสัยว่าทำไมไม่มีใครไปปลุกเขา
สักที” พออีกฝ่ายเงียบไป เหยาลีก็หันมามอง เห็นท่าทางสำนึกผิดของเขาแล้ว
นางก็ได้แต่ถอนใจ “ข้าประสบการณ์น้อย ไหนเลยจะรู้เรื่องนี้ได้ ท่านก็อย่า
รู้สึกผิดไปเลย” พูดเสร็จนางก็หันหน้าไปมองกำแพงตามเดิม “นอนพัก
สักหน่อยก็คงหายเจ็บแล้ว”

เห็นข้างแก้มของนางแดงระเรื่อ อีหยาบก็วบหาวในใจอย่างบอก

¹⁵ เค่อ เป็นหน่วยนับเวลาของจีนโบราณ โดยที่ 1 เค่อ เท่ากับเวลาประมาณ 15 นาที
ในปัจจุบัน

“ไม่ถูก “ได้ๆ” เดี่ยวเข้าไปเปิดโรงเตี๊ยมให้เอง เจ้าพักผ่อนเถอะ”

“ท่านพ่อ ท่านแม่อยู่ไหนหรือ” อิงเถาไหลเข้ามาพอดีกับตอนที่อี้ยางเดินออกมาจากห้องนอนเหยาลี เขายิ้มแป้น ด้วยคิดอยู่แล้วว่าสองคนนี้จะตองนอนห้องเดียวกันแน่ๆ

“แม่เจ้าปวดตัว ลูกไม่ไหว” อี้ยางเดินเข้าไปในห้องเด็กชายเพื่อดูว่าเขาจัดการตัวเองเรียบร้อยดีหรือไม่ “วันนี้เปิดโรงเตี๊ยมกับพ่อสองคนนะ”

“มีพี่เจาจืดด้วย” อิงเถายังอยู่ในชุดนอน รีบเดินไปที่เตียงเพื่อพับผ้าห่ม “ท่านพ่อจับด้านนั้นให้หน่อย” เขาชี้ไปยังมุมด้านหนึ่งของผ้าห่ม

“ข้าช่วยพับให้ดีไหม”

“ต้องช่วยกันพับ เดี่ยวท่านแม่ว่า” อิงเถาส่ายหน้า “ท่านพ่อจับไว้ เดี่ยวข้าบอกวิธีเอง”

“มุมนั้นหรือ” อี้ยางไม่รู้มาก่อนว่าทุกเช้าเหยาลีจะมาช่วยอิงเถาพับผ้าห่ม เพราะตอนนี้เขาเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตนางแล้วจึงได้ทำเช่นนี้ใช่หรือไม่ เขาดีใจเหลือเกิน... ดีใจจนแทบจะร้องไห้อยู่แล้ว

“จับมือตัวเองก่อน” อิงเถาพูดเป็นทำนองแล้วก็จับมุมผ้าทั้งสองด้านที่อยู่ฝั่งตัวเองมาแนบกัน “แล้วก็จับมือกันเอาไว้...” เขาเห็นอี้ยางทำเสร็จก็ถือมุมผ้าทั้งสองด้านที่พับไว้แล้วยื่นไปด้านหน้าติดกับมุมผ้าของอี้ยาง “ท่านพ่อ ข้าจับเอง ท่านพ่อเอาขึ้นมาให้หน่อย” เด็กชายขมมุมนิดๆ ที่ทบกันเอาไว้แน่น

“แบบนี้หรือ” อี้ยางดึงมุมผ้าที่ถูกพับครึ่งให้ตึง ก่อนจะพับครึ่งตามที่อิงเถาทำอีกครั้ง

“อือ... จับมือตัวเองแล้วก็จับมือกับท่านแม่” อิงเถายื่นมุมผ้าทั้งสองออกไปอีกครั้ง ก่อนจะชะงักตัวไป “กับท่านพ่อ แฮะๆ” เขาริบแก้คำเพราะเรียกอีกฝ่ายผิด

“เอะละ ให้พ่อวางไว้ตรงไหน”

“วางไว้ข้างหมอนซ้ายเลย” อิงเถาชี้นิ้วไปด้านในสุดของเตียง ข้างหมอน

ไม้ใบเล็กมีตราประทับไม้อันเล็กๆ อยู่

“นี่คือตราประทับที่พ่อให้ท่านลุงโรงไม้ทำให้นะ” อีหยางเล็กคว้าด้วยความแปลกใจ ที่แท้เอามาเก็บไว้ตรงนี่เอง

“อ้อ... ตอนนั้นข้าคิดถึงท่านพ่อเลยเอามาเก็บไว้ตรงนี่” วันนี้ท่านพ่อเรียกแทนตัวเองว่าพ่อตลอดเลย เขาค้นขุมยิบในใจอย่างบอกไม่ถูก ชอบการเรียกแทนตัวเองเช่นนี้จัง

“เด็กดี อีกหน่อยพ่อก็จะไม่ไปไหนโดยไม่บอกเจ้ากับแม่เจ้าอีกแล้ว” อีหยางลูบศีรษะเด็กชายด้วยความเอ็นดู “เอละ ไปเปลี่ยนเสื้อผ้าได้แล้ว”

“ขอรับท่านพ่อ”

“อ้อ...” เหยาสีโอดครวญพรางพลิกตัวนอนหงาย ช่วงล่างของนางปวดร้าว ตรงท้องก็อึดอัดและจุกเสียดอยู่ตลอด

“เหยาสี กลับมาวันแรกก็ใช้งานสามี่คุ้มเชียวนะ หีๆ” เจ้าของเสียงหัวเราะที่ฟังดูยั่ววนชวนสะกิดใจนั่นคือจือจู

“จือจู! เจ้าเข้ามาได้อย่างไร”

“สามี่เจ้าให้เข้ามาดูแลเจ้า”

“สามี่?” เหยาสีทวนคำแล้วก็หน้าแดงขึ้นมา “อย่าไปเรียกให้เขาได้ใจนกละ แล้วนี่เขาไปไหน”

“มีลูกค้าเข้ามากินอาหารในโรงเตี๊ยมเจ้า เขาก็เลยอยู่ดูแล” จือจูตอบพรางมองไปรอบห้อง ห้องเหยาสีดูแล้วเหมือนห้องเก็บรูปมากกว่าห้องนอนเสียอีก “เจ้าสะสมรูปเยอะจริงๆ”

“เป็นรูปสถานที่ที่ข้าเคยเห็นมาแล้ว” รอบห้องมีรูปแขวนอยู่เกือบสิบรูป มีทั้งรูปทะเลสาบ ทะเลทราย ภูเขาหิมะ ต้นท้ออายุวัฒนะ มังกรเกล็ดทอง ป่าเขาที่มีหมอกปกคลุมอยู่ แม้แต่รูปของความครึกครื้นในเมืองหลวงก็ยังมี

“เจ้าไปมามากเหลือเกิน”

“เจ้าเข้ามาหาข้ามีอะไรหรือ” เพื่อนสาวของนางคงไม่ได้มาเพียงเพื่อ

ชื่นชมความงามของรูปวาดในห้องนอนนางหอรกกระมัง

“หือๆ เมื่อคืนนี้เจ้าคงไม่ถูกเทพเจ้ามังกรนั้นจับกินไปง่ายๆ กระมัง” จีจูลถามด้วยรอยยิ้มกว้างแล้วเฝ้ารอคำตอบจากอีกฝ่าย

“เฮ้อ... จะว่าไปข้าก็เพิ่งรู้ว่าต้องลำบากถึงเพียงนี้” เทยาลี่ถอนหายใจเฮือกใหญ่ “เรื่องราวในหนังสือล้วนแต่เชื่อไม่ได้จริงๆ พวกหนังสือักๆ ใครๆ อะไรนั่น ดูท่าว่าจะเขียนขึ้นมาจากพวกไม่เคยเจอของจริงแล้ว” ไหนๆ ก็มีคนมารับฟัง นางเลยระบายความคับข้องใจต่อ

“เหตุใดเจ้าจึงคิดเช่นนั้นเล่า” จีจูลเลิกคิ้วด้วยความแปลกใจ บางครั้งเทยาลี่ก็เคยถามนางถึงเรื่องราวในหนังสือพวกนั้นว่าจริงหรือไม่ นางฟังดูแล้วก็ไม่รู้สึกวาผิดจากความเป็นจริงสักเท่าไร

“หนังสือพวกนั้นเอาแต่เขียนว่าคนทั้งสองได้รับความสุขสมอย่างสิ้นเหลือ... แต่ที่ข้ารู้สึกมีแต่ความเจ็บปวดทั้งนั้น” เมื่อเทยาลี่พูดจบก็ถอนหายใจอีกครั้ง

“จริงหรือ” แม่ม่ายสาวไม่ยากเชื่อว่าอ๊ี้หยางจะเป็นอย่างที่เทยาลี่พูดสักเท่าไร เป็นถึงคุณชายมังกร เรื่องแบบนี้ก็น่าจะรู้บ้างมิใช่หรือ... หรือว่าที่จริงแล้วก็เป็นผู้ชายบริสุทธิ์คนหนึ่ง

“แรกๆ ก็ได้อยู่หอรก” เทยาลี่บ่นอุบอับด้วยสีหน้าขวยเขิน “แต่นานเข้าที่รู้สึกดีก็เริ่มไม่ดีแล้ว... ทำเอาเจ็บระบมไปหมด”

“นานหรือ นานแค่ไหน”

“เกือบๆ ช่วยมาได้กระมัง” เทยาลี่คิดถึงสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อคืน หากได้นอนตั้งแต่ครั้งช่วยามแรกก็คงจะนับว่าดีได้อยู่หอรก

“เกือบๆ ช่วยามเขียวรี” เมื่อจีจูลได้ฟังก็ถึงกับตาโต เพื่อนสาวของนางต้องกำลังเข้าใจอะไรผิดไปเป็นแน่ “เจ้าบอกว่าสามเจ้าใช้เวลากับเจ้าเมื่อคืนไปถึงหนึ่งช่วยามอย่างนั้นรี”

“ใช่ มันผิดปกติใช่หรือไม่” ยิ่งจีจูลถามย้ำ เทยาลี่ก็เริ่มไม่แน่ใจขึ้นมา

“ฮ่าๆ เจ้านี้สมกับเป็นหญิงสาวบริสุทธิ์จริงๆ ไหน ให้ข้าดูฝ่ามือเตี๋ยหน่อย

ยังไม่ได้นำไปซักล้างใช้หรือไม่” แม่ฝ่ายสาวหัวเราะร่วนทั้งยังทำท่าอยากเข้าไป
เลิกผ้าห่มของนางขึ้นเสียอีก

“จ๊อจู้! ข้าเจ็บอยู่ อย่าเข้ามานะ” มือหนึ่งของเหยาหลิงจับกระชับผ้าห่มไว้
กับตัว อีกมือก็ปิดมือจ๊อจู้ไม่ให้เข้ามาจับผ้าห่ม

“หึๆ คุณชายหลงก็ไม่คิดจะอธิบายอะไรให้เจ้าฟังเลยสินะ” จ๊อจู้
พยายามกลั่นหัวเราะ “ทำเอาเจ้าเข้าใจผิดไปเสียได้ หึๆ”

“ข้าเข้าใจผิดอะไร รีบบอกข้ามาเสียที” ใบหน้าเหยาหลิงแดงกำ ตอนแรก
ที่นางกับจ๊อจู้มารู้จักกันได้ก็เพราะเด็กที่ทั้งสองมี ในฐานะที่เป็นแม่ลูกติด
เหมือนกันจึงย่อมมีเรื่องที่น่ามาพูดคุยกันได้มาก ที่ต่างกันก็แค่ไปอยู่กับหงอี่นั้น
เป็นลูกแท้ๆ ของจ๊อจู้ ส่วนอิงเถากับเจาจิ้งนั้นไม่ใช่ ดังนั้นเรื่องของความ
สัมพันธ์ชายหญิงนั้นจึงเป็นจ๊อจู้ที่รู้มากกว่า

“อะแหม... โดยทั่วไปมันก็ไม่ได้ยาวนานถึงขั้นเป็นชั่วยามอะไรหรอก
แค่แค่สองเคื่อกก็แทบไม่มีแรงแล้ว” จ๊อจู้ทำหน้าหนึ่งก่อนจะทนกลั่นหัวเราะ
ไม่ไหว “หึๆ คุณชายหลงนี่สมกับเป็นเทพเจ้ามังกรจริงๆ แต่ก็ออกจะใจร้าย
กับหญิงบริสุทธิ์อย่างเจ้ามากเกินไปหน่อยใช้หรือไม่ ฮ่าๆ”

“ที่แท้ไม่ปกติที่ระยะเวลาเ็นเอง” เหยาหลิงทำความเข้าใจอย่างรวดเร็ว
เทพเจ้ากับมนุษย์มีเรื่องที่แตกต่างกันมากเหลือเกิน “แค่คิดว่าหลังจากนี้ก็ต้องเป็น
เช่นนี้อีก ข้าก็รู้สึกปวดท้องขึ้นมาแล้ว” เหยาหลิงมองเพดานเตียงด้วยสีหน้า
หมดอาลัยตายอยาก

“ไม่หรอกน่า ข้าเห็นเขาก็ดูจะรู้สึกผิดอยู่ เดี๋ยวก็คงหาทางออกได้เอง
ละนะ หึๆ”

“จริงสิ เจ้ารู้ไหมว่าดวงตาของเขามองเห็นในที่มืดได้ด้วย ตอนแรกข้า
ไม่รู้จึงให้เขาดับเทียน กลายเป็นถูกเขามองไปทั่วตัวเสียอย่างนั้น”

“อ้อ” จ๊อจู้ส่งเสียงรับรู้โดยไม่มีท่าทีประหลาดใจสักนิด

“เจ้าก็ทำได้อย่างนั้นหรือ แล้วกับสามิ... อดีตสามิเจ้า เจ้าก็ทำเช่นนั้น
หรือ” เหยาหลิงเห็นเพื่อนสาวดูไม่มีปฏิกิริยาอะไรจึงถามต่อด้วยความสงสัย

“ไม่ใช่ ข้าชอบจุดเทียนในห้องให้สว่างมากกว่า”

“ร่ายงายกันทั้งนั้น... ทั้งเทพเจ้าและปีศาจ” เอาแต่ใจและร่ายงาย...

เหยาหลีเพิ่มนิสัยประจำตัวอีกหนึ่งข้อสำหรับบรรดาเทพเจ้าและปีศาจ

“ไม่ใช่เสียหน่อย สามีนกก่อนของข้าเป็นมนุษย์ เขาบอกว่าเวลาอยู่ในที่มืดกับข้าแล้วรู้สึกหวาดกลัวแปลกๆ ข้าไม่อยากให้เขารู้ความจริงและรู้สึกไม่ดีเลยจุดเทียนไว้ต่างหาก” แม่มายสาวแก้ตัว “เจ้าไม่เป็นอะไรมากก็ดีแล้ว คราวหน้าคราวหลังก็พูดคุยกับสามีให้ดีกว่าก่อนแล้ว”

“ลิเออร์ ข้าต้มยามาให้ดื่มแก้ปวด” อี้หยางเลื่อนประตูห้องแล้วเดินเข้ามาพร้อมถาดไม้ที่วางกาน้ำชากับถ้วยใบเล็ก

“ยาอะไร” เหยาหลีไม่ไว้ใจอี้หยางนัก เมื่อคืนนางก็ได้รับบทเรียนมาหลายเรื่องแล้ว

“ยาแก้ปวด จี๋จู่เป็นคนแนะนำข้ามา ข้าลองไปถามร้านยาแล้ว ใช้ได้แน่”

“ใช้ได้จริงๆ นะ” จี๋จู่พยักหน้ารับรอง ก่อนเข้าไปช่วยพุงเหยาหลีให้ขยับมาเป็นนั่งพิงหัวเตียง

“นี่มันสุรานี้” เมื่อรับถ้วยมาถือไว้ก็ได้กลิ่นสุราลอยขึ้นมาทันที... สุราผสมสมุนไพร

“เป็นหัวเห้วหมู ใบบัวบก และหญ้าเป็ลือกหอย เอามาชงกับสุรานะ ใช้ดื่มแก้ปวด” อี้หยางยิ้มกว้างอย่างจริงใจ แต่ในสายตาเหยาหลีก็ยังไม่ไว้วางใจอยู่ดี “จี๋จู่ ให้ข้าดูแลนางเอง” เขาเอ่ยขอสลับหน้าที่กับจี๋จู่ที่อยู่ใกล้เหยาหลีมากกว่า

“ใช้ดื่มแก้ปวดเพราะมักมากในกามกิจ”

“แต่ๆๆๆ อี้หยาง! ท่านเอาอะไรมาให้ข้าดื่ม!” เมื่อได้ยินที่จี๋จู่เปรยออกมา เหยาหลีก็ถึงกับล้ลัก พอไอแรงเข้าหน่อยก็ปวดจุกจนต้องกุมท้อง

“แต่มันช่วยแก้ปวดด้วยจริงๆ นะ” อี้หยางลูบหลังช่วยลดอาการล้ลักของนาง

“อา... พวกเจ้าสองคนสามีภรรยารักกันดีก็ดีแล้ว ข้าขอตัวไปดูแลเด็กๆ ดีกว่า”

ไม่รู้เพราะเหตุใดเมื่อเห็นคุณชายหลงมีความสุขแล้วนางถึงได้รู้สึกหมั่นไส้... อาจเพราะสองคนนี้ดีกันแล้วจะไม่มီးอะไรสนุกให้ดูอีกเป็นแน่ แม่مایشาวคิดแล้วก็หัวเราะออกมาเบาๆ

รอดูมาหลายเดือน ในที่สุดเหยาหลีก็เป็นฝั่งเป็นฝาเสียที แต่ไม่ได้จัดพิธีแต่งงานเช่นนี้ นางก็ไม่ได้ขายผ้านะลิ น่าเสียดาย...น่าเสียดาย

ในห้องนอนมีเทียนเล่มหนึ่งจุดให้แสงสว่าง “ลีเออร์... เจ้าจะให้ข้านอนที่พื้นจริงๆ หรือ” อี้หยางยื่นท่อไพล่ถือหมอนไม่อยู่กลางห้อง สองเท้าเปลือยเปล่า ก้มหน้าด้วยท่าทางน่าสงสาร “ข้าเป็นสามีเจ้าแล้วนะ”

“แล้วเมื่อครู่ข้าพูดว่าอะไร แล้วท่านทำอะไร”

“เจ้าพูดว่าคืนนี้ห้ามทำอะไรเจ้า... ส่วนเมื่อครู่ข้าก็แค่อยากรู้ว่าเจ้ายังเจ็บอยู่หรือไม่เท่านั้นเอง”

“ข้ายังเจ็บอยู่” เหยาหลีตอบด้วยใบหน้าแดงก่ำ เมื่อครุ่นนอนด้วยกันอยู่ดีๆ จู่ๆ เขาก็มาลูบคลำจับตรงนั้นของนางเสียได้ “ห้ามทำอีก!”

“ไม่ทำแล้วๆ” นึกว่านางเป็นของเขาแล้วจะใจดีกับเขามากกว่านี้เสียอีก... นี่โดนไล่ลงจากเตียงมายืนสำนึกผิด ถึงได้รู้ว่าแท้จริงแล้วนางยังมีกำแพงหนาและด่านรักอีกหลายด่านให้เขาต้องพิชิต “แต่จับส่วนอื่นได้ใช้ไหม...”

“ขึ้นมานอนได้แล้ว” เหยาหลีไม่ตอบ นางพลิกตัวแล้วหันหน้าเข้าผ่นังด้านในตามเดิม

“ได้ๆ รีบเข้านอน พรุ่งนี้จะได้เปิดโรงเตี๊ยมต่อ” ราวกับอี้หยางได้รับการอภัยโทษจากโทษตาย เขารีบวางหมอนลงบนเตียง บัดฝุ่นที่ฝ่าเท้าแล้วขึ้นไปนอนลงด้วยความรวดเร็ว จากนั้นก็โบกมือเพื่อดับไฟแล้วพลิกตัวไปนอนกอดเหยาหลีเหมือนเมื่อครู่

แต่ครั้งนี้ต้องระวังไม่ให้ไปจับในส่วนที่ไม่ควรจับอีก ไม่เช่นนั้นนางคง

ไม่ใจดีกับเขาเป็นครั้งที่สองแน่

“คุณชายอึ้งหยาง ท่านแม่บอกให้ท่านเข้าไปช่วยที่ห้องหมักสุรา” เจาจื่อ

เดินนวดต้นแขนออกมาจากห้องด้านหลัง

“ที่ห้องหมักสุราหรือ ได้เลย เจ้าตูแลร้านดีๆ เล่า” อึ้งหยางพยักหน้า
ก่อนเดินสวนทางกับเด็กหญิงเข้าไปด้านใน

“อิงเถา มานี่ซิ”

“มีอะไรหรือพี่เจาจื่อ” อิงเถาในชุดเสื้อยาวเอิร์เดินไปหาเจาจื่อตามที่นาง
เรียก

“เจ้าเคยตื่นขึ้นมาแล้วพบว่าทุกอย่างเปลี่ยนไปจนตามไม่ทันหรือไม่”

อิงเถาฟังแล้วเอียงคอทำหน้าไม่เข้าใจว่าอีกฝ่ายพูดอะไร “พี่เจาจื่อวง
นอนหรือ”

“ไม่ใช่” เจ้าเด็กนี่พูดเหมือนนางวันๆ เอาแต่นอนได้อย่างไร “ก็เมื่อ
ไม่นานมานี้ ท่านแม่เพิ่งยอมรับว่าชอบพอกับคุณชาย... กับท่านพ่อเอง” เจาจื่อ
รีบเปลี่ยนคำพูดเมื่อเห็นอิงเถาขมวดคิ้ว “มาวันนี้กลับบอกว่าท่านพ่อมาอาศัย
ด้วยกันแล้ว” ทั้งยังแสดงท่าทางว่ายอมถอยให้คุณชายอึ้งหยางก้าวหนึ่งเสียอีก
ก่อนวันที่ท่านแม่ออกไปท่องเที่ยวกับหลังจากวันที่ท่านแม่กลับมา สำหรับนาง
ก็เหมือนหลับไปหนึ่งตื่น มาวันนี้ทุกอย่างก็เปลี่ยนไปจนไม่เหมือนเดิมแล้ว

“ก็เพราะท่านพ่อมาอาศัยอยู่กับพวกเราแล้วอย่างไร” อิงเถาเอียงคอไป
อีกทาง วันนี้พี่เจาจื่อเป็นอะไรไป เมื่อก่อนท่านพ่อก็นอนที่ห้องพักบนชั้นสอง
ตอนนี้ก็ย้ายไปนอนกับท่านแม่แล้ว ถือว่าไม่ใช่ลูกคำอีกต่อไป ตอนนี้เป็น
ครอบครัวเดียวกันแล้ว “ท่านตากับท่านยายก็รู้แล้วด้วย” เขาเสริมไปอีก
ประโยค

“ข้าหมายความว่า ทำไมทุกอย่างถึงกลายเป็นแบบนี้ได้เล่า มันไม่เร็ว
เกินไปหรือ” แล้วท่านตาท่านยายคือใครกัน ทำไมจู่ๆ ก็มีเรื่องที่นางไม่รู้เต็ม
ไปหมด

“ไม่รู้...” อิงเถาไม่เข้าใจในสิ่งที่เจจื้อพูดแม่แต่น้อย เร็วเกินไปคืออะไร เขาก็เห็นท่านพ่ออยู่กับท่านแม่มานานแล้วนะ ท่านพ่อติดกับท่านแม่ และติดกับเขา เขายังชอบท่านพ่อเลย แล้วท่านแม่จะไม่ชอบได้อย่างไร “พี่เจจื้ออยากให้ท่านพ่อช่วยอะไรก็บอกท่านพ่อได้เลยนะ ท่านพ่อช่วยได้ทุกอย่างเลย”

“ข้าไม่ได้อยากให้เขาช่วย... เอะละ เจ้ากลับไปทำงานเถอะ” เด็กหญิง นวดขมับพลางคิด หลังจากนั้นคงต้องนอนให้น้อยลงเสียแล้ว ไม่เช่นนั้นไม่รู้ตัวอีกทีโรงเตี๊ยมอาจขยายเป็นสามชั้นไปแล้วแน่

“ลีเออร์ มีอะไรให้ข้าช่วยหรือ” เขาเดินมาถึงห้องหมักสุราก็เห็นเหยาสีกำลังปีนขึ้นไปบนบันไดแล้วชะโงกหน้าอยู่เหนือถังหมักสุราใบใหญ่

“อ๊หยาง” เหยาสียิ้มแยมเมื่อเห็นเขา “เมื่อเดือนที่แล้วข้ายังกังวลอยู่เลย ว่าทำอะไรถึงจะเตรียมสุราทำลิบไ้ได้ทัน วันนี้มีท่านมาช่วยแล้ว” นางรีบปีนลงจากบันไดลิงที่ท่าจากไม้ไผ่ลำหนามายืนที่พื้น “อ๊หยาง...” เมื่อเห็นอีกฝ่ายกำลังเหม่อลอย นางจึงเอานิ้วไปสะกิดเบาๆ

“อ้อๆ ไซ่ ข้าช่วยได้” เมื่อครูที่อ๊หยางเห็นรอยยิ้มนางก็ถึงกับเหม่อลอยไปพักหนึ่ง

“เป็นอะไรไป” เหยาสีพูดด้วยเสียงขบขัน “เดี๋ยววันนี้เราไปโรงปั้นกัน ข้าสั่งทำไหสุราไว้สามลิบไ้ ตอนนี้ที่โรงปั้นแจ้งมาว่าทำเสร็จแล้ว”

“เจ้าจะเตรียมสุราตั้งมากมายไปทำไมกัน” อ๊หยางเดินตามเหยาสีไปทางประตูที่อยู่ด้านหลังห้องหมักสุรา เขาไม่รู้มาก่อนว่าห้องนี้มีประตูที่เปิดออกไปสู่ด้านนอกอยู่อีกบาน จะว่าไปด้านหลังโรงเตี๊ยมนี้เขาก็ไม่เคยได้สำรวจให้ทั่วเสียที ลึกวันต้องให้นางพาเดินดูหน่อยแล้ว

“อีกไม่ถึงสิบวันก็จะเป็นวันงานมงคลสมรสของพี่หลี่เต๋อกับแม่ นางเฉอ อย่งไรเล่า ตระกูลเฉอสั่งสุรากับข้าตั้งห้าลิบไ้เหียวนะ” เหยาสีเดินลัดเลาะไปตามทางเดินแคบๆ ที่ด้านหนึ่งเป็นรั้วสูง อีกด้านเป็นผนังโรงเตี๊ยม เมื่อเดินเลาะไปจนสุดทางก็พบประตูไม้ลงสลักไว้อย่างแน่นหนาอีกบาน เมื่อเปิดประตู

ออกก็มาโผล่ยังถนนอีกสายที่อยู่ด้านหลังโรงเรียน

“ข้าไม่ยักรู้ว่ามีทางเดินเชื่อมมาถึงถนนด้านหลังได้” อี๋หยางมองซ้ายมองขวาด้วยความสนใจ ด้านหน้าโรงเรียนอยู่ติดกับถนนสายหนึ่ง ส่วนด้านหลังโรงเรียนก็อยู่ติดกับถนนอีกสาย แต่ดูเหมือนถนนสายนี้จะไม่มีคนเดินสัญจรเลยสักคนเดียว

“อ้อ... ถนนสายนี้ไม่มีคนเดินสัญจร ที่ดินก็เลยราคาถูก ตอนแรกโรงเรียนกับห้องหมักสุราก็ไม่ได้เชื่อมติดกันหรอก แต่ข้าค่อยๆ เก็บเงินซื้อที่ดินจนสร้างให้ติดกันได้” เหลียงลี่งลักที่ประตูดุ๊กหลายชั้น “เคยโดนงัดแงะไปครั้งหนึ่งเลยต้องระวังให้ดี” หลังตรวจสอบจนมั่นใจว่าแน่นอนแน่แล้ว นางก็เดินไปตามถนนเพื่อไปยังโรงปั้นที่อยู่ไม่ไกล

“แล้วทั้งเด็กๆ ไว้ที่โรงเรียนจะไม่มีอะไรหรือ” เมื่อก่อนนางยังต้องให้เขาช่วยดูแลถึงเวลาที่เขาออกไปข้างนอกอยู่แบบนี้

“ยังเข้าอยู่ ไม่เป็นไรหรอก ก่อนท่านมาอยู่ด้วย ข้าก็ออกไปซื้อของในช่วงเวลาที่ไม่มีลูกค้าบ่อยไป โดยให้เจ้าจื่อตู่ดูแลถึงเถอะ”

“รีบไปรับไหสุราแล้วก็รีบกลับเถอะ ข้ากังวลใจแทนแล้ว” ไม่รู้เพราะเหตุใด ตอนนั้นไม่ว่าเรื่องไหนของนาง เขาก็ถือว่าเป็นเรื่องตัวเองไปเสียหมด เรื่องเด็กๆ ก็เป็นอีกเรื่องที่เขากังวลใจ ยิ่งได้ฟังว่าโรงสุราของนางเคยโดนงัดแงะมาแล้ว เขาก็ยิ่งเป็นห่วงมากขึ้นอีก

“ข้าก็คิดแบบนั้นละ” เหลียงลี่งลักหันหน้า ไหสุราสามสิบไหหายยกคนเดียว นางคงทำไม่ไหว มีเจ้าจื่อมาช่วยก็เชื่อว่าจะช่วยได้นัก เมื่อครู่เค้ให้ยกไหสุราที่กรอกแล้วไปเก็บไว้ในห้องเก็บสุราสิบไหก็ร้องโอดโอยแล้ว ใช้ได้ทีไหนกัน... หวังว่าอี๋หยางจะช่วยนางทำงานได้นะ

“เจ้าทำงานหนักเช่นนี้ทุกวันเลยหรือ” ในที่สุดไหสุราเปล่าทั้งสามสิบไหก็ถูกยกเข้ามาวางเรียงในลานซักล้าง จากด้านหลังของโรงเรียนที่ต้องเดินยกไหสุราผ่านทางเดินแคบๆ ผ่านห้องหมักสุรา ผ่านทางเดินภายในโรงเรียน

จนมาถึงลานซักล้าง แคร่รอบเดียวกันนั้นว่าต้องเดินไกลมากแล้ว เมื่อคิดว่า
เหยาลี่เคยทำงานเช่นนี้คนเดียวเขาก็นับถือนางขึ้นอีกชั้น

“ไม่หรอก แค่วางที่ต้องเตรียมไหสุราใหม่เท่านั้น” ระหว่างที่อีกฝ่ายยก
ไหสุราจากทางเดินด้านหลังมายังลานซักล้าง เหยาลี่ก็ค่อยๆ สวมน้ำขึ้นจาก
บ่อน้ำกลางลานซักล้างใส่ลงในไหสุราที่ละไห

“เจ้าทำอะไร”

“ล้างฝุ่นออกจากไหदानใน” เดี่ยวไหสุราเหล่านี้ต้องถูกนำไปบรรจุสุรา
ต่อ ต่อให้สุรารสชาติดีแค่ไหน แต่ถ้ามีผงฝุ่นและเศษดินคงไม่มีใครอยากดื่ม
เป็นแน่ หลังเทน้ำลงในไห เหยาลี่ก็นั่งบนเก้าอี้ตัวเล็ก ถลกแขนเสื้อแล้วเริ่ม
ขัดถูदानในไหสุรากับที่ขัด ที่เหมือนจะทำจากกระดูกกระสอบเนื้อหนามัดเป็นก้อน

“หากข้าได้เห็นเจ้าทำงานเช่นนี้ตอนที่พูดถึงเจ้ากับท่านพ่อคงฟังดูน่า
สงสารยิ่งกว่าเดิมเสียอีก”

“ท่านไปดูแลदानในโรงเตี๊ยมเถอะ ไม่มีผู้ใหญ่อยู่คงรับลูกค้าที่เข้ามาใน
โรงเตี๊ยมไม่ได้มากนัก เด็กๆ คงเบื่อแย่แล้ว”

“จะให้ข้าไปบอกให้เจาจื่อช่วยเรียกลูกค้าเข้าร้านไช้ไหม”

“หรือท่านจะไม่ทำ” เหยาลี่เลิกคิ้วถาม ไม่ใช่เขาเคยพูดว่าจะอยู่ช่วยงาน
นางหรือ

“ไม่ได้บอกว่าจะไม่ทำ เจ้าคอยดูฝีมือข้า เมื่อวานข้าก็หาเงินได้มาก
ทีเดียวนะ” อีหยางหัวเราะในลำคอก่อนเดินเข้าไปกระซิบข้างหูเหยาลี่ ทั้งยังใช้
นิ้วสะกิดท่อนแขนนางอีกด้วย “วันนี้ข้าช่วยเจ้าตั้งมาก... คืนนี้ต้องให้รางวัลข้า
ด้วยเล่า”

เหยาลี่ได้ฟังก็หน้าแดงขึ้นมา “ครั้งนี้ท่านต้อง... ต้องเห็นใจข้ามากหน่อย
นะ” นางกระซิบตอบเสียงเบา

“ครั้งแรกข้าไม่รู้ว่ามีอะไรกับเทพเจ้านั้นต่างกันมาก ครั้งนี้ข้าจะทำให้ดี
กว่าเดิม จะอ่อนโยนกับเจ้าให้มาก แล้วก็จะพยายามทำให้เร็วกว่าครั้งที่แล้ว
ที่จริงข้าก็คิดเอาไว้แล้วว่าอาจต้องเริ่มก่อนเจ้าสักหน่อย ค่อยให้เจ้าเข้ามาร่วม

ก่อนหน้านี้มันข้าก็เลยจะ...”

“อ้อหย่าง...”

“หือ”

“ท่านไม่ต้องอธิบายให้ข้าฟังหรอกนะ ข้าไม่อยากรู้” เหยาลีกลับไป
ก้มหน้าก้มตาขัดดูไฮสุราต่อด้วยใบหน้าแดงก่ำ

“ข้าควรทำอย่างไรจึงจะชนไฮสุราไปยังคฤหาสน์ตระกูลเหนือทั้งหมดได้
ในวันเดียวกันนะ” หลังอาหารมื้อเย็นแทนที่จะเก็บโต๊ะ เหยาลีกลับเริ่มบท
สนทนาขึ้น

“ให้ข้าไปว่าจ้างรถลากมาชนดีไหม มีที่ข้ารู้จักอยู่ข้างนั้น” อี้หยางรีบเสนอ
ตัวช่วยเหลือ

“ที่จริงข้ายังล้างไฮสุราไม่เสร็จเลย” พูดแล้วเหยาลีก็บิดคอไปมาด้วยความ
ปวดเมื่อย “ให้ที่ล้างเสร็จแล้วต้องรอให้แห้งก่อนที่จะนำไปใส่สุรา ข้ากลัว
ว่าจะทำไม่ทันนี่สิ”

“เจ้าปวดไหล่หรือ คือนี่ข้าปวดให้ตีใหม่”

คุยอะไรกันนะ ทำเหมือนเป็นสามเณรยกกันไปได้... เจ้าจิ้มมองคนทั้ง
สองไปมา ภาพที่เห็นตรงหน้าช่างเหลือเชื่อจริงๆ แล้วนี่นางจะเก็บโต๊ะแล้ว
เตรียมเข้านอนได้หรือยัง

“ท่านพ่อ พรุ่งนี้สอนหนังสือข้าหน่อยสิ ข้าอยากอ่านหนังสือเก่งๆ”
อิงเถาเห็นผู้ใหญ่สองคนคุยกันก็อยากมีส่วนร่วมบ้าง

“ไม่ได้ ช่วงนี้พ่อต้องช่วยแม่ทำงานก่อน ปิดโรงเรียนไปตั้งนาน มีงาน
ที่ต้องทำเยอะมากทีเดียว” อี้หยางปฏิเสธ

พ่อแม่อะไรกัน ใช้เรียกตำแหน่งตัวเองได้น่าขนลุกสินะ...เจ้าจิ้มรับมอง
ไปทางเหยาลีแล้วยิ่งแปลกใจกว่าเดิม ท่านแม่จะไม่ขัดคำเรียกของคุณชาย
หน้าด้านสักหน่อยหรือ

“แต่ข้าอยากเรียนหนังสือตอนนี้ ครั้งก่อนพี่หลิวเป่ยกบอกว่ากลับไปจะ

เรียนหนังสือให้มากๆ ท่านอาจจะได้ชมพีหลิเบียเยอะๆ ข้าไม่อยากแพ้...”
อิงเถาทำปากย่นด้วยความไม่พอใจ

“จริงด้วย เรื่องนี้เจ้าจะแพ้เลี้ยวเบียไม่ได้” อี้หยางทำท่าทางเหมือน
เพิ่งนึกได้ “อ้อ... เอาอย่างไรดี สุราก็คงต้องเตรียม โรงเตี๊ยมก็ต้องเปิด แล้วยัง
ต้องสอนหนังสืออิงเถาอีกด้วย”

“การอ่านหนังสือใช้ว่าจะสามารถทำให้เก่งได้ในวันเดียว การมีใจจะ
เรียนนั้นเรียกได้ว่าสำคัญที่สุดแล้ว” เหลียงลี่ยิ้มแยมพลางลูบศีรษะอิงเถาที่นั้ง
คั่นระหว่างตนเองกับอี้หยาง “พรุ่งนี้เจ้าอ่านหนังสือทบทวนเองไปก่อน เอาไว้
ทำงานที่ค้างคาเสร็จเมื่อใดก็จะได้เรียนต่ออย่างไม่ขาดตอน”

“พูดได้ดี...พูดได้ดี” อี้หยางเอ่ยปากชมไม่หยุด

“พอได้แล้ว! พวกท่านเป็นอะไรกัน ข้าชนลูกไปหมดแล้ว” เจาจื่อหมด
ความอดทนในที่สุด การได้เห็นอี้หยางกับเหลียงลี่ทำตัวสนิทสนมกันทำให้นาง
แทบจะอาเจียนเอาของที่กินเข้าไปออกมาได้อยู่แล้ว

“หึๆ เจาจื่อ เอาไว้เจ้าแต่งงานกับเฉิงเหว่ยเมื่อไรก็จะรู้เองนั่นละ”
อี้หยางหัวเราะเจ้าเล่ห์ “เจ้าอายุเท่าใดแล้วนะ”

“ไม่ต้องมายุ่งกับข้าเลยคุณชายอี้หยาง” เจาจื่อยกนิ้วขึ้นห้าม

“พี่เจาจื่อต้องเรียกว่าท่านพ่อสิ” อิงเถาโต้กลับ

“ท่านแม่ ท่านจะยอมให้เขารังแกข้าเช่นนี้หรือ” เด็กหญิงหันไปหา
เหลียงลี่เพื่อขอความช่วยเหลือ

“ข้าก็ยังไม่เห็นว่าเจ้าจะถูกรังแกตรงไหน”

“ก็เขาจะให้ข้าแต่งงานกับเฉิงเหว่ย”

“ไม่ต้องห่วงหรอก ข้าไม่บังคับใจเจ้าแน่” เหลียงลี่ยกถ้วยชาขึ้นจิบ “ถึง
เวลาเจ้าก็จะรู้ใจตัวเองนั่นละ”

“หา...” เจาจื่อลากเสียงยาวอย่างไม่เชื่อหูตัวเอง เมื่อครุ่นนี้ท่านแม่พูด
อะไรนะ

“เอาละ รีบเข้านอนกันดีกว่า ยังมีของต้องไปเก็บกันอีกใช้หรือไม่ลีเออร์”

อึ๋หยางยักคิ้วหลิวตาให้นาง

เก็บของอะไรกัน... น่าอายที่สุด “ไซ่ ท่านเก็บถ้วยชาม ข้าจะพาอิงเถาไปนอนก่อน”

“ได้ๆ”

“คุณชายอึ๋หยาง ห้องพักของท่านอยู่ด้านบน” หลังช่วยอีกฝ่ายเก็บจานชามที่ไซ่แล้วมาไว้ในห้องครัว เจ้าจื่อก็เตือนอึ๋หยางที่ทำท่าจะเดินเข้าไปด้านใน

“อะไรกัน เจ้าไม่รู้หรือว่าข้าย้ายลงมานอนกับสี่เอ๋อร์แล้ว”

“หา!...”

“เจ้านี่นะ วันๆ เอาแต่นอน พรุ่งนี้เจ้าต้องไปช่วยสี่เอ๋อร์ล้างไหสุราให้เสร็จ ไม่เสร็จไม่ต้องกลับมานอน นางทำงานหนักเพื่อเลี้ยงดูเจ้า หัดช่วยงานนางเสียบ้าง” อึ๋หยางเห็นท่าทางเหมือนไม่รู้อะไรเลยของเจ้าจื่อแล้วก็อดไม่ได้ต้องเอ่ยสั่งสอนไปหลายประโยค “ถัดจากนี้เจ้าต้องทำตัวให้เป็นประโยชน์มากกว่าแค่เรียกลูกค้าเข้าร้าน เข้าใจหรือไม่”

“เมื่อก่อนท่านยังเอาแต่นั่งดื่มสุราอยู่เลย”

“หลังจากนี้จะไม่มีรูปแบบนั้นอีกแล้ว ตอนนี้ได้เวลานอนก็ไปนอนให้พอ พรุ่งนี้จะได้ตื่นมาทำงานแต่เช้า” พูดจบเขาก็ไม่รอให้นางตอบรับ หมุนตัวเดินเข้าไปด้านในต่อ

“อะไรกัน!” เจ้าจื่อยืนนิ่งอยู่นานกว่าจะเข้าใจเรื่องราวทั้งหมด หรือว่าท่านแม่กับคุณชายหน้าด้านนั้น... ไม่จริง ท่านแม่รับเอาคนแบบนั้นเข้ามาในชีวิตได้อย่างไร

ท่านแม่... ท่านเลือกทางผิดแล้ว

“สี่เอ๋อร์ คืนนี้เก็บของกันอีกดีไหม” ระหว่างที่ช่วยอีกฝ่ายล้างไหสุราที่พอจะใช้การได้มายังห้องเก็บสุรา อึ๋หยางก็นึกอยากหยอกล้อเหยาสีเสียด

เหนื่อย... และนางก็หน้าแดงขึ้นมาตามคำพูดเขาเสียด้วย

“ข้าคิดว่าเราเก็บของกันวันเว้นวันดีกว่า” เหยาลีตอบกลับด้วยใบหน้าขวยเขิน ถึงเมื่อคืนจะดีกว่าวันแรก แต่วันนี้นางก็ยังรู้สึกปวดเสียดในช่องท้องอยู่ดี

“อา... ได้ พรุ่งนี้ข้าจะพยายามให้มากกว่านี้อีก” ฟังจากที่นางปฏิเสธแล้ว เมื่อคืนก็คงยังไม่ดีพอ หรือว่าเขาควรจะกลับบ้านไปปรึกษาเรื่องนี้กับบิดา ดูสักครั้ง “เจ้ายกไหสุราไหใหม่ เจ้าใช้ข้าทำงานได้ทุกอย่างเลยนะ”

“วันนี้นางออกแรงให้ท่านทำดีกว่า” ในเมื่ออีกฝ่ายพูดเช่นนั้นแล้ว เหยาลีก็คิดว่านางไม่ควรฝืนตัวเองจริงๆ “เดี๋ยวต้องไปเอารางสุราจากโรงไม้ด้านหลังมาด้วย”

“รางสุราคืออะไร” คำเรียกนี้เขาไม่เคยได้ยินมาก่อนในชีวิต

“ท่านเห็นถังหมักสุราใบนี้ไหม” เหยาลีตอบที่ข้างถังหมักสุราใบใหญ่ที่สุด สูงกว่าถังหมักสุราขนาดปกติที่ตั้งอยู่ข้างๆ กันถึงเกือบสามเท่า “ตอนนั้นข้าก็สนุกสนานไปหน่อยก็เลยทำถังหมักสุราใบใหญ่ดู หลังจากนั้นเวลาต้องเริ่มหมักสุราใหม่ครั้งใดก็จะรู้สึกเสียใจทุกครั้งที่ทำถังหมักสุราใบนี้ขึ้นมา” นางส่ายหน้าแล้วก็ถอนหายใจ

“อือๆ” อีหยาบพยักหน้ารับฟัง ขั้นตอนหมักสุราอะไรนั้นเขาก็ไม่รู้ว่าหนักหนาเพียงใด แต่การต้องเติมสุราให้เต็มถังหมักสุราใบนี้คงยากน่าดู

“ถึงเหลานั้นคือถังหมักสุราที่ข้าใช้ตอนเริ่มหมักสุรามังกรหมันต์ และหมักสุราชนิดอื่น ถังใบนี้คือถังที่ข้าใช้หมักสุราดอกท้อ ส่วนอีกใบคือใช้หมักสุราห้าตำลึง” เหยาลีแนะนำถังหมักสุราต่างๆ ในห้องหมักสุราด้วยสีหน้าท่าทางกระตือรือร้น ห้องหมักสุราชิ้นนี้ไม่ใช่ห้องเถาเข้ามา ส่วนเจ้าจื่อหนานๆ ที่จะเข้ามาช่วยขนสุราสักที นางอยากจะได้เรื่องที่เกิดขึ้นในห้องนี้ให้คนอื่นฟังมานานแล้ว แต่ไม่มีใครสนใจฟังเสียที

“สุราดอกท้อหรือ” อีหยาบกลืนน้ำลาย สุราดอกท้อก็คือสุราที่ได้จากการหมักกลีบดอกท้อของต้นท้อสวรรค์ที่นางบอกว่าปีหนึ่งๆ จะออกดอกท้อจำกัด

ใช่หรือไม่

“ท่านห้ามเข้ามาแอบตีมนะ” เห็นท่าทางที่เหมือนอยากลิ้มลองของอีกฝ่ายแล้วนางก็เริ่มกังวลขึ้นมา หรือนางไม่ควรบอกเรื่องเหล่านี้ให้เขารู้กันนะ

“ข้าจะไม่แอบตี... ข้าแค่เคยได้ยินชื่อมาก่อน ก็เลยสนใจเท่านั้น” แม้ใจจะอยากลิ้มลอง แต่ก็ห้ามพูดออกไปว่าอยาก

“สุราดอกท้อจะหมักได้ในช่วงปีใหม่ ท่านรอให้ถึงตอนนั้นก่อนก็แล้วกันนะ” เหยาลีพยักหน้าอย่างเข้าใจว่าเขาคงอยากดื่ม “ไปเอารางสุรากันเถอะ ท่านช่วยยกนะ”

“ได้เลย”

“ที่แท้จริงสุราก็คือสิ่งนี้เอง” อี้หยางมองแผ่นไม้หนายาวสองแผ่นที่ด้านข้างติดกันเป็นทางยาวเหมือนรางน้ำ ด้านหนึ่งถูกตีปิดและมีซี่ไม้ยื่นออกมาเป็นเหมือนขอเอาไว้เกี่ยว ส่วนอีกด้านปล่อยโล่ง และด้านล่างของรางสุรานั้นมีแท่งไม้หนายื่นออกมาสี่แท่งเหมือนเอาไว้ตั้งวาง

“ตรงซี่ไม้นี้ใช้เกี่ยวกับขอบถังหมัก ส่วนอีกด้านเวลาที่วางไว้ตรงพื้นจะนำไหสุรามารองเอาไว้ได้พอดี เมื่อตักสุราจากในถังหมักเทลงไปในรางสุราสุราก็จะไหลลงไปในไหสุราที่วางรออยู่โดยไม่ต้องถือถังใส่สุราเดินขึ้นลงบันไดให้ลำบาก” เหยาลีอธิบายส่วนต่างๆ ของสิ่งที่นางทำขึ้น

“เจ้าทำเองหรือนี่ น่าทึ่งจริงๆ” ยิ่งได้รู้จักนาง เขาก็ยิ่งประหลาดใจ ยังมีเรื่องราวอีกมากแค่ไหนที่นางไม่เคยให้เขาได้รู้... เขาอยากรู้เรื่องของนางอีก “เจ้าฉลาดมาก...ฉลาดมากๆ ไม่เช่นนั้นคงต้องใช้เวลาานานมากแน่ๆ กว่าจะตักสุราออกมาจากถังหมักใบนั้นได้ทั้งหมด”

“ก็ลองคิดลองทำไปเรื่อยๆ นะ” เหยาลีเขินเล็กน้อยที่ถูกชม เมื่อก่อนนางอยู่คนเดียว ทำอะไรขึ้นมาก็ไม่มีใครร่วมชื่นชม กับอิงเถาและเจาจื่อ่นั้นแสดงความรู้สึกเหมือนเด็กทั้งสองประหลาดใจมากกว่าชื่นชมในสิ่งที่นางทำ พอมาตอนนี้มีอี้หยาง เขาเอ่ยปากชมนาง... นางย่อมยินดีเป็นที่สุด

“แต่ข้าคิดว่าเจ้าน่าจะเลิกใช้ถังหมักใบใหญ่จะดีกว่า”

“อ๊หยัง!” เขาจะชมให้นางรู้สึกดีน่านกว่านี้หน่อยก็ได้ “ก็ทำไปแล้วนี่... เสียขายเงินก็ต้องนำมาใช้ ถูกไหมเล่า”

“ถูกแล้วๆ” เห็นนางมีท่าทางไม่พอใจ เขาจึงรีบลดระยะห่างเข้าไปร้องอนทันที “แล้วข้าแต่งเข้าบ้านเจ้าแบบนี้ เรื่องเงินค่าห้องที่ค้างไว้จะอย่างไรดีนะ ไหนจะค่าสุราอาหารอีก”

“นั่นสิ นี่ก็ขึ้นเดือนใหม่แล้วด้วย” เหลยลี่ครุ่นคิด นางควรเก็บเงินเขาอีกหรือไม่ แล้วจะเก็บเท่าไรดี ค่าที่พักเก็บเต็มจำนวนคงไม่ได้เพราะเขาไม่ได้อยู่ครบทั้งเดือน อีกทั้งพอลบมากก็ช่วยนางทำงานทันที... มีปากท้องที่ต้องดูแลเพิ่มขึ้น และรายได้ก็ลดลงตามไปด้วย การที่เขาเป็นลูกค้าชั้นดีมาโดยตลอด พอถูกเปลี่ยนตำแหน่งมาเป็นสามเฒ่าแล้วกลับไม่ดีเลย

“เจ้าอย่าเพิ่งคิดมากไป เอาเป็นว่าเดือนนี้ข้าไม่รับค่าแรงก็แล้วกัน ดีไหม” อ๊หยังได้โอกาสเอื้อมมือไปโอบไหล่นาง ตอนนั้นเด็กๆ ไม่อยู่ จะทำตัวสนิทสนมกับนางเสียหน่อยก็คงไม่เป็นไรกระมัง

“อ๊หยัง...” เหลยลี่ส่งเสียงขู่ จู่ๆ ก็มาโอบไหล่นางได้อย่างไร

“เจ้าจะเรียกข้าว่าท่านพี่ก็ได้นะ” เขายิ้มแป้นราวกับไม่รู้ว่านางไม่พอใจอะไร

“ยกรางสุราไปที่ลานซักล้างได้แล้ว”

“เรียกท่านพี่ก่อน... นะๆ”

“ท่านพี่... นี่!”

“ยกไปให้แล้ว หึๆ” เขาลักหอมแก้มนางหนึ่งครั้งแล้วออกแรงยกรางสุราไป ปล่อยให้เหลยลี่ยืนหน้าแดงกุ่มแก้มอยู่ทีเดิม

“เจ้าจื่อ วันนี้ทำงานดีมากนะ” หลังมืออาหารเย็นครั้งนี้ อ๊หยังเป็นคนเริ่มบทสนทนาของครอบครัวขึ้นบ้าง

“ข้าล้างไหสุราจนมือเปื้อยหมดแล้ว” เจ้าจื่อมองรอยย่นบนมือตัวเองเมื่อก่อนแม้จะทำงานหนักบ้างแต่ก็ยังพอมีเวลาไปแอบนอนหลายครั้ง วันนี้

ตั้งแต่ตื่นมาตอนเช้าจนถึงนอนแค่ตอนกลางวันครั้งเดียวเอง

“ถ้าพรุ่งนี้รางวัลแห่งดีก็จะได้เริ่มกรอกสุราแล้ว หลังจากนั้นค่อยนำไปส่งที่ตระกูลเหอ” แล้วก็รับเงินค่าสุราก่อนโต ความพยายามของนางกำลังจะเห็นผลแล้ว

“เจ้าตมอะไรของเจ้า” อี้หยางหรีตามองเจ้าจื่อที่สูดจมูกไปตามเสื้อผ้าของนาง

“ข้ากำลังดมว่ามีกลิ่นเหม็นหรือไม่” เด็กหญิงกตปลายจมูกลงบนแขนเสื้อตัวเองเพื่อตรวจสอบกลิ่น ช่วงนี้อากาศเริ่มเย็นแล้ว ถ้าไม่มีกลิ่นเหม็นจะได้ไม่ต้องอาบน้ำ

“วันนี้เจ้าทำงานทั้งวัน อาบน้ำเถอะ” แคเหยาหลีเห็นท่าทางก็รู้แล้วว่าเจ้าจื่อคิดอะไรอยู่ เด็กคนนี้ไม่คิดจะเปลี่ยนนิสัยเลยหรือไร

“ไม่อาบได้ไหม”

“ไม่ได้ ข้าจะอาบให้ตัวเอง” เหยาหลีเริ่มเก็บจานชามบนโต๊ะ

“ไม่ต้องหอรอกท่านแม่ ข้า...ข้าอาบเองได้” เจ้าจื่อส่ายหน้า นางไม่ยอมอาบน้ำ แต่ถ้าต้องอาบ นางก็ไม่อยากให้เหยาหลีอาบให้

“ไม่ได้ เจ้าอาบน้ำไม่สะอาด ข้าไม่ไว้ใจ” นางยังจำได้ถึงครั้งที่ปล่อยให้เจ้าจื่ออยู่ในห้องอาบน้ำคนเดียวได้ดี พื้นห้องแห้งสนิท น้ำในถังไม่ใสจนเห็นก้นถัง ตามตัวนางไม่มีหยดน้ำเกาะแม้แต่หยดเดียว

“ท่านแม่ ข้าอยากอาบน้ำด้วย” อิงเถายกมือขอร่วมด้วย

“ข้าด้วย?” อี้หยางยกมือขึ้นบ้าง แต่กลับถูกเหยาหลีและเจ้าจื่อมองด้วยสีหน้าไม่ไว้ใจ “ข้าอาบน้ำกับอิงเถาเอง”

“อ้อ เช่นนั้นพวกท่านไปอาบก่อนเถอะ” เหยาหลีพยักหน้าเข้าใจ “ไปใช้ห้องอาบน้ำด้านใน แล้วต้องเช็ดตัวอิงเถาให้แห้งนะ”

“เข้าใจแล้ว” สิ่งสำคัญสิ่งแรกคือต้องพาอิงเถาเข้านอน ดังนั้นอี้หยางจึงขานรับแต่โดยดี ก่อนไปยังเก็บจานชามที่ใช้กินอาหารเมื่อครู่ไปด้วย

“ท่านแม่...”

“มีอะไรหรือ” เหยาลีให้ความสนใจแก่เจ้าจื่อเต๋มที่ นานแล้วที่นางไม่ได้คุยกับเด็กหญิงตามลำพัง

“ท่านคิดอย่างไรถึงได้...ถึงได้ยอมรับคุณชายอี้หยางแล้ว” ในบรรดาคนในโรงเตี๊ยมทั้งหมด เจ้าจื่อคิดว่าเหยาลีน่าจะมีความตอบที่ดีที่สุดในนาง คุณชายอี้หยางชอบพูดจาไร้สาระ ส่วนอิงเถาก็ไม่ค่อยจะรู้เรื่องของผู้ใหญ่

“เขาก็... ไม่ใช่คนไม่ดีนี่” เหยาลีหน้าแดงขึ้นมาเล็กน้อย “ที่จริงเขาก็ทำอะไรเพื่อข้ามามาก อยู่ด้วยกันมาก็นานแล้ว อ้อ... หลายๆ เรื่องที่เกิดขึ้นก็น่าจะพิสูจน์อะไรได้หลายอย่าง ข้าก็เลยยอมรับเขา”

“ท่านแม่ คุณชายอี้หยางก็เหมือนข้า เหมือนอิงเถา ชีวิตอันยาวนานของท่านก็เหมือนฝันเพียงหนึ่งคืนของพวกข้า ท่านแม่ ท่านคิดดีแล้วหรือ หัวใจท่านมอบให้เขาแล้ว ลักวันเขาก็จะลืมนั่นท่านไปนะ” หากสุดท้ายแล้วต้องเป็นเช่นนี้ ไม่สู้ให้ท่านแม่แต่งกับมนุษย์สักคนยังดีกว่า อย่างน้อยในความคิดนาง หากคนทั้งสองให้คุณค่าของเวลาต่างกัน สิ่งที่เขากระทำออกมาก็จะต่างกันไปด้วย

“เพราะชีวิตมนุษย์สั้นมากเมื่อเทียบกับเทพเซียนอย่างพวกเจ้า ข้าจึงไม่อยากลืมนะ”

“แต่ข้าเกรงว่าเมื่อเขาระลึกได้ว่าเวลาเพียงพริบตาอันไม่มีค่าพอจะใส่ใจ... ท่านจะทำใจได้หรือ”

“หากวันนั้นมาถึง ข้าก็ยังมีเจ้ากับอิงเถาใช่หรือไม่” เหยาลียิ้มกว้าง “เดี๋ยวนี้เจ้าจื่อเป็นห่วงข้าแล้วหรือ เด็กดี”

“อย่าลုပ်หัวข้า” เด็กหญิงเอาสองมือวางไว้บนศีรษะตัวเอง กันไม่ให้เหยาลีมาลုပ်

“เจ้าไม่ต้องเป็นห่วงไปหรอก หากสุดท้ายข้าต้องอยู่คนเดียว ก็เป็นข้าที่แสหาเรื่องเอง”

“หากไม่ใช่ท่านที่ต้องอยู่คนเดียว แต่เป็นเขาหาผู้หญิงคนอื่นมาอยู่ด้วยเล่า”

“ใครจะไปยอมอยู่กันแบบนั้นได้ ถ้าเป็นเช่นนั้นจริงๆ ข้าจะขับไล่เขาออกไปจากโรงเรียนเสียเลย” ถ้ามีคนเพิ่ม นางก็ต้องทำงานหนักเพิ่มขึ้นอีกนะสิ แล้วทำไมนางต้องไปทำแบบนั้นให้คนที่ไม่เกี่ยวข้องกับตัวเองด้วยเล่า

“ดีแล้ว ข้าอยากใหวนั้นมาถึงเร็วๆ” เจ้าจื่อเห็นด้วย

“เจ้า... ไม่ชอบอ๊ี้หยางหรือ” เหลยลี่ถามกลับบ้าง

“เขาชอบว่าข้าอยู่เรื่อย” เด็กหญิงพยักหน้าแทบจะทันทีที่เหลยลี่ถาม “ชอบยกชื้อเฉิงเหว่ยมาชู้ข้าด้วย บอกจะให้ข้าไปแต่งงานกับเจ้าบ้านนั้น ข้าไม่ยกแต่งงานนี้ ท่านแม่จะไม่ให้ข้าแต่งงานกับเฉิงเหว่ยจริงๆ ไช้ไหม”

“ไม่ต้องห่วงหรอก เจ้าชอบใครก็แต่งงานกับคนนั้นละ อีกไม่นานเจ้าแม่ชีหวังหมู่ก็จะมารับเจ้ากลับไปแล้วนี่ หลังจากนั้นก็ไม่ต้องพบเจอเฉิงเหว่ยอีกแล้วไม่ใช่หรือ”

“ใช่ แล้วก็ไม่ต้องทำงานตามที่คุณชายอ๊ี้หยางสั่งด้วย เขาบอกจะให้ข้าทำงานทั้งวัน ห้ามแอบไปนอนอีก ท่านแม่คงไม่ทำกับข้าแบบนั้นด้วยใช่ไหม ถ้าไม่ได้นอนพัก ข้าต้องเหนื่อยตายแน่เลยจริงๆ นะ”

“ช่วงนี้มีเรื่องที่ต้องทำเยอะมาก อย่างไรก็ตามก็ต้องช่วยงานข้าสักหน่อยนะ” เหลยลี่พยายามหาทางออก นางไม่ยอมรับปากว่าให้เจ้าจื่อนอนได้ เพราะจริงๆ แล้วนางอยากได้คนมาช่วยงานมากกว่า “ทำไมเจ้าถึงไม่ชอบเฉิงเหว่ยหรือ”

“เขาชอบเอาเปรียบข้าอยู่เรื่อย ข้าไม่ชอบคนที่เอาเปรียบข้านี้ แล้วก็ชอบแอบไปพูดคุยกว้างแวงกับคุณชายอ๊ี้หยาง ครึ่งก่อนก็เอาถุงผ้าของข้าไป ป่านนี้ก็ยังไมเอามาคืนเลย แล้วดูสิ ก่าไลเชือกถักอันนี้จะเกะก็เกะไม่ออก ครึ่งก่อนข้าให้ป้าหัวช่วยใช้มัดตัดให้ยังตัดไม่ขาดเลย ไม่รู้ว่าใช้อะไรทำขึ้นมา” เจ้าจื่อยื่นข้อมือไปด้านหน้าให้เหลยลี่ดูก่าไลเชือกถักที่ดำซมๆ ขมอมจนจำไม่ได้แล้วว่าเมื่อก่อนเป็นสีใด

“เจ้าเป็นผู้หญิง ควรจะรักษาความสะอาดเสียหน่อยนะ”

“ข้าให้ดูว่ามันเกะไม่ออกต่างหาก” เด็กหญิงรีบหัดข้อมือกลับตามเดิม

“ว่าแต่เจ้าสวมชุดใหม่ที่ข้าตัดให้แล้วหรือยัง”

“ที่ข้าสวมอยู่คือชุดใหม่”

“อย่างนั้นหรือ” ดูไม่เหมือนเลย... เหตุใดชุดใหม่จึงดูเก่านักนะ

“ข้าทำงานหนัก ชุดก็เลยเก่าเร็ว”

“ข้าว่าเป็นเพราะเจ้าไม่ชอบเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วสวมตัวเดิมซ้ำๆ มากกว่า”
เหยาหลีขมวดคิ้ว ส่วนเจ้าจื่อที่ถูกจับได้ก็ได้แต่ก้มหน้ายอมรับโดยดี

“เมื่อไรท่านพ่อจะอาบนํ้าให้อิงเถาเสีจก็ไม่รู้เนอะ”

“เจ้าไม่เรียกเขาว่าคุณชายอี้หยางแล้วหรือ” เหยาหลีมีรอยยิ้มปรากฏขึ้นบนใบหน้า

“ข้าอยู่กับท่านแม่ ท่านแม่รับใครเข้ามาในโรงเตี๊ยม ข้าก็จะยอมรับคนนั้นด้วย” เจ้าจื่อพูดแล้วก็ไหวไหล่แสดงท่าทางว่าช่วยไม่ได้

“เด็กดี... อะไรที่เจ้าไม่ชอบก็อย่าได้เกรงใจ บอกเขาไปว่าไม่ชอบ มีอะไรให้เขาช่วยก็บอกเขาได้เช่นกัน”

“ข้าเข้าใจแล้ว”

“ลีเออร์” หลังเปิดโรงเตี๊ยมอี้หยางก็ออกไปข้างนอกแต่เช้า เขาไม่ได้บอกใครว่าไปที่ใด เมื่อกลับมาถึงโรงเตี๊ยมกลับถือดอกเบญจมาศเกสรเหลือง กลีบดอกสีขาวอมชมพูกลับมาด้วยดอกหนึ่ง

“มีอะไรหรือ” เหยาหลีเห็นดอกไม้ในมืออีกฝ่ายแล้วก็รู้สึกวุ่นวายแปลกๆ เขาเอาดอกเบญจมาศมาให้นางหรือ

“พรุ่งนี้เป็นเทศกาลลงหยาง ข้าเลยเก็บดอกเบญจมาศมาฝาก” อี้หยางยิ้มกว้างแต่กลับไม่ยื่นดอกไม้ให้นาง “ข้าเลียบผมให้นะ”

“อือ...” เหยาหลีอือออด้วยความขวยเขิน ยอมให้เขาเลียบดอกไม้ไว้ที่มวยผมแต่โดยดี

“โอ้ย... ถ้าว้าแก๊ง ท่านทำเอาข้าอายจนแทบจะมุดดินหนีแล้ว ฮ่าๆๆ”
ลูกค้ายึดติดถึงอาหารของโรงเตี๊ยมจนต้องมากินแต่เช้าล้วนเห็นการหยอกเย้าครั้งนี้กันหมด เสียงหัวเราะชอบใจดังขึ้นไม่ขาดสาย แม้แต่คนตั้นเรื่องอย่าง

อึ้งย้งยังหัวเราะตามไปด้วย

“จะเข้าไปเมืองเราก็สูงก็ไม่มี พุงดอกเบญจมาศก็ไม่มี จะถึงเทศกาล
งหยางแล้วยังไม่รู้ว่าจะไปหาที่ไหนเลย” หนึ่งในกลุ่มคนทั้งหลายเริ่มพูดคุย

“พรุ่งนี้มึงงานแต่งของตระกูลเหอไม่ใช่หรือ”

“คุณชายเหอจะแต่งงานแล้วหรือ”

“คุณหนูใหญ่ตระกูลเหอออกเรือนต่างหากเล่า”

“คุณหนูใหญ่คนที่... เคยมาที่นี่นะหรือ” ผู้ถามถามเสียงเบาด้วยไม่รู้ว่า
ความสัมพันธ์ของคุณหนูเหอใหญ่ที่วากับเจ้าแก็งเป็นอย่างไรกันแน่ ไม่ใช่ว่า
เมื่อก่อนเคยมากินอาหารที่โรงเรียนกับอีกฝ่ายบ่อยๆ หรือหรือ

“อ้อ เอละๆ มึงงานมงคลก็จะมีสุรา เมื่อวานเข้าไปถามแล้วจึงรู้ว่าจะมี
การจัดเลี้ยงสุราหน้าประตูคฤหาสน์ด้วย ใครจะเข้าร่วมก็ได้” ผู้พูดเล่าข่าวที่
ตัวเองได้มา “ทั้งยังเป็นสุราของเจ้าแก็งนี่ด้วยนะ” เขาพยักพยัดไปทาง
เหย้าที่กำลังเก็บเงินลูกค้าอีกได้ะ

“จริงหรือ”

“เรียกเจ้าแก็งนี่มาถามดูสิ”

“เจ้าถามสิ”

“เจ้าสิถาม”

นักดื่มทั้งหลายต่างเกียงกันไปมา อยากรู้ก็อยากรู้ แต่ก็ไม่รู้จะถามดี
หรือไม่

“เสี่ยวเอ๋อร์น้อย”

“ขอรับท่านลุง” อิงเถรรีบวิ่งจืดเข้าไปยืนรอรับรายการอาหาร

“เอาหมั่นโถวมาที่หนึ่ง”

“ได้เลยขอรับ” อิงเถรพยักหน้าและกำลังจะเดินกลับเข้าไปด้านใน

“เดี๋ยวๆ อย่าเพิ่งไป ข้ามีเรื่องจะถาม” ผู้ส่งหมั่นโถวยกมือเรียกอิงเถร

ไว้

“มีอะไรจะถามหรือขอรับ” จะให้เขาแนะนำรายการอาหารหรือไม่ เขา

ไม่ได้ทำแบบนั้นมาตั้งนานแล้วด้วย จะยังพูดถูกไหมนะ เด็กชายคิดในใจไป ร้อยแปดและรอคอยด้วยสีหน้าตื่นเต้น

“พรุ่งนี้ที่จะมีงานมงคลตระกูลเนอ ใช้สุราของที่นี่ใช่ไหม”

“งานมงคลหรือขอรับ?” อิงเถาเอียงคอบอย่างไม่รู้ว่าจะหาคำตอบจากที่ใด “เดียวข้าถามท่านแม่ให้นะขอรับ” เขาตอบไม่ได้ แต่ท่านแม่ต้องตอบได้แน่นอน

“ไม่...” จะห้ามก็ไม่ทันเสียแล้ว อิงเถานั้นตั้งใจรีบไปหาคำตอบมาให้ ลูกค้าอย่างสุดความสามารถ

“โอ๊ะเอ๊ย... เกิดไม่ขึ้นขึ้นมาจะทำอย่างไร”

“ครึ่งหน้าเจ้าก็หาวิธีเอาเองแล้วกัน”

“ทุกท่าน” เหยาสีรับฟังอิงเถาแล้วก็เดินมายังโต๊ะของคนทั้งกลุ่มด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

“เฮะๆ เจ้าแกเนี้ย พวกข้าก็แค่สงสัยเท่านั้นเอง”

“ตระกูลเนอสั่งสุราของเราไปห้าสิบไห เมื่อวานตอนข้าเอาสูราไปส่ง ทางนั้นก็บอกมาให้ข้ามาแจ้งทุกคนว่าให้ไปร่วมดื่มสุรามงคลด้วย เป็นข้าที่ลืมไปเสียสนิท ผากทุกท่านช่วยกระจายข่าวด้วยก็แล้วกัน”

“โอ้! ห้าสิบไหเชียวหรือ... ข้าต้องไปร่วมงานแน่นอน”

“อย่างเจ้าสามถั่วยก็เมาแล้ว หึๆ” ผู้ร่วมโต๊ะเอ่ยล้อเลียน

“เงียบน่า” ผู้พูดทำท่าเหมือนจะตบปากสหายปากเสียของตัวเอง “เดียวข้าจะเอาขาวนี้ไปบอกพี่ๆ น้องๆ คนอื่นให้เอง” เขาหันมาพูดกับเหยาสีด้วยรอยยิ้ม

“ขอบคุณทุกท่าน ข้าขอตัวก่อนแล้ว” เจ้าแกเนี้ยสาวพยักหน้าครึ่งหนึ่งก่อนจะไปพูดคุยกับโต๊ะอื่นต่อ

“เจ้าคิดว่าเจ้าแกเนี้ยมีอะไรเปลี่ยนไปหรือไม่” หลังจบเรื่องของสุรา ก็ต่อด้วยเรื่องของเหยาสีต่อ

“เปลี่ยนไปอย่างไร”

“ไม่รู้สิ ดูอ่อนโยนมากขึ้น... กระมัง”

“หมั่นโถวได้แล้วขอรับ” อิงเถายกถาดไม้ที่มีจานหมั่นโถวกำลังร้อนๆ มาให้ถึงโต๊ะ

“เสี่ยวเอ๋อร์น้อย”

“ขอรับท่านลุง” อิงเถาหันไปพูดคุยกับลูกค้าอีกคน

“เอาหมั่นโถวมาที่หนึ่ง”

“ได้ขอรับ” อิงเถาพยักหน้ารับคำแต่ยังไม่เดินไปไหน “ท่านลุงมีอะไรจะถามข้าหรือไม่ขอรับ”

“อา...” เด็กมันรู้ทัน... “ที่เจ้าแก็งเหี้ยปิดโรงเตี๊ยมไปตั้งหลายวันใช่หิ เอ่อ... กลับไปเยี่ยมบ้านเกิดหรือไม่” เขาริบเปลี่ยนคำเมื่อถูกสหายร่วมโต๊ะสะกิด

“ใช่แล้วขอรับ กลับไปหาท่านตาท่านยายขอรับ” อิงเถาพยักหน้า “ท่านลุงจะสั่งอย่างอื่นเพิ่มอีกไหมขอรับ ตอนนี้มีรายการอาหารใหม่เป็นเจ้าหู้ผัดเผ็ดกินกับหมั่นโถวอร่อยมากเลยนะขอรับ ตอนนี้อากาศเย็น ท่านแม่บอกว่ากินของเผ็ดช่วยให้เลือดลมไหลเวียนดี กินตอนเช้าช่วยกระตุ้นพลัง กินตอนกลางวันช่วยให้กระปรี้กระเปร่า กินตอนเย็นช่วยให้ร่างกายอบอุ่น สนใจไหมขอรับ” เด็กชายทำตาเป็นประกาย กับข้าวของท่านลุงทั้งหลายพร้อมไปมากแล้ว แต่กลับสั่งหมั่นโถวมาเพิ่ม สงสัยจะยังไม่อิ่มแต่ไม่รู้จะกินอะไร เป็นหน้าที่ของเสี่ยวเอ๋อร์อย่างเขาแล้วที่จะแนะนำรายการอาหารให้คนทั้งหลาย “เจ้าหู้ผัดเผ็ดกินแล้วไม่อิ่มท้องมาก ราคาก็ไม่แพง เพียงแค่อีสิบอีแปะเท่านั้นขอรับ”

“เอาเจ้าหู้ผัดเผ็ดมาอีกที่ก็แล้วกัน” ผู้ฟังแล้วก็น้ำลายสอ หมั่นโถวนี้ ที่จริงก็ไม่ได้อึดจะกินที่นี้ แต่พอได้ยินว่ากินกับเจ้าหู้ผัดเผ็ดแล้วน่าจะดีก็เลยอยากกินขึ้นมา

“ได้เลยขอรับ” อิงเถายิ้มแป้นแล้วรีบวิ่งเข้าไปในครัวทันที เขาขายอาหารเพิ่มได้อีกจานแล้ว ถ้าเอาไปเล่าให้ท่านพ่อฟัง ท่านพ่อจะต้องชมแน่นอน “คิกๆ”

“อิงเถาจะสนุกกับการทำงานเป็นเลี้ยวเออร์มาก” อี้หยางเห็นท่าทาง ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ของเขาแล้วก็อดยิ้มตามไม่ได้

“ก็เขาเห็นข้าทำงานมาตั้งแต่เด็ก อยากทำตามมาตั้งนานแล้ว” เหยาลี้วางขวดสุรากับถ้วยลงบนโต๊ะของอี้หยาง หลังส่งสุราไปที่ตระกุกเฉนแล้วก็ไม่ทำอะไรให้ท่ามากนัก เจาจื่อก็ได้กลับไปนอนใต้บันไดเช่นเดิม ส่วนนางก็มีเวลาอ่านหนังสือ แต่อี้หยาง... กลับไม่สั่งสุรามาดื่ม

“ลีเออร์ ข้าไม่ดื่มสุราแล้ว” ชายหนุ่มรีบปฏิเสธ

“จริงหรือ ท่านไม่ได้มีเป้าหมายที่จะดื่มสุราข้าให้หมดไปจากโรงเตี๊ยมหอรอกหรือ”

“ข้าดื่มเพราะอยากช่วยให้เจ้ามีเงินมากมาย ต่างหาก แต่ตอนนี้ถ้าดื่มมากเกินไปเจ้าไม่มีขาย จึงไม่ดื่ม” เขาส่ายหน้ายืนยันคำพูดตัวเอง

“อย่างนั้นหรือ สุรานี้ข้าตั้งใจอุ่นมาให้ท่านเชียวนะ อยากรู้ว่าสุราอุ่นๆ จะให้ความรู้สึกที่ดีกว่าหรือไม่” เหยาลี้ทำท่าทางครุ่นคิด “ถ้าท่านบอกว่าดี ครั้งหน้าข้าจะได้ถามลูกค้าว่าต้องการให้อุ่นสุรากับไหม” ยามวสันตฤดูอากาศดี ผู้คนนิยมออกมาเดินเที่ยว กินอาหารนอกบ้าน คิมหันตฤดูอากาศร้อน ผู้คนเจริญอาหาร อยากหาที่พักดื่มชาและขนม ส่วนสารทฤดูอากาศเริ่มเย็น ผู้คนจึงต้องการอาหารร้อนๆ เพื่อสร้างความอบอุ่น อาหารเผ็ดกับสุราอุ่นน่าจะช่วยให้

“เจ้าอุ่นสุราให้ข้าเองกับมือ ข้าจะไม่ดื่มได้อย่างไร” เมื่ออี้หยางได้ยินที่นางพูดก็รีบกลับลำ คว่าถ้วยกับขวดสุรามารินเองกับมือ “อือ...” อี้หยางหลับตาเพื่อทုံความสนใจไปที่รสชาติของสุรา ครึ่งก่อนดื่มสุราห้ากำลังกับน้ำแข็ง สุรารสแรงที่เจือจางลงกลับทำให้รสชาติดียิ่งขึ้น ส่วนสุรามังกรเหม็นตี่ที่เอามาอุ่นนั้น... รสชาติเหมือนจะเข้มข้นขึ้นและความหอมของสุราก็เพิ่มมากขึ้นกว่าเดิม อีกทั้งความอุ่นของสุราก็ทำให้ร่างกายอบอุ่นเร็วขึ้นกว่าเดิม “หอมมาก... รสชาติก็เข้มข้นขึ้นมากทีเดียว”

“ท่านคิดว่าเหมาะที่จะนำมาขายในช่วงฤดูนี้หรือไม่”

“เหมาะสมมากทีเดียว” อี้หยางเห็นด้วย

“ข้าคิดว่าจะหารายการอาหารใหม่ๆ มาเปลี่ยนกับรายการเดิมที่ขายอยู่
ท่านคิดว่าอย่างไร” เหยาลี่นั่งลงข้างอี้หยางด้วยท่าทางเป็นธรรมชาติ

“ดีทีเดียว อากาศที่เปลี่ยนไปย่อมมีผลต่อความอยากอาหาร ฤดูนี้
อากาศเย็นควรได้กินของอุ่นๆ” ...เช่นสุรานี้เป็นต้น

“อือ... ข้าจะขายอะไรดีนะ”

“ท่านแม่... ข้าไม่ชอบกินของเผ็ด” เจ้าจื่อชมวดคิ้วเมื่อเห็นอาหารเย็น
ที่วางเรียงรายอยู่ตรงหน้า มีทั้งเต้าหู้ผัดเผ็ด ไก่ผัดพริก ปลานึ่งเต้าหู้โรยพริก
หนังหมูผัดเห็ดหูหนูและซิง ที่กินได้จึงมีแต่เนื้อวัวตุ๋นน้ำแกงสีน้ำตาลเข้มข้น

“ไม่เผ็ดเลยพี่เจ้าจื่อ” อิงเถาที่แอบกินปลานึ่งพริกกับเต้าหู้ไปส่วนหนึ่ง
เมื่อครู่รีบยืนยันกับอีกฝ่าย “ปลานึ่งจานนี้พริกไม่เผ็ดเลย”

“ของจานเจ้าพริกขึ้นบางอย่างกับอะไรดี” เจ้าจื่อโต้กลับ

“ของจานเจ้าก็ไม่ได้ขึ้นบางผิดจากจานอิงเถานักนี้ แคโรยไว้ด้านบน
เท่านั้นจะไปเผ็ดอะไร” อี้หยางพูดแล้วก็ถอนหายใจ

“แต่ก็ไม่ชอบกินอยู่ดี ท่านกินพริกให้หน่อยสิ เดี่ยวข้ากินที่เหลือเอง”
เด็กหญิงเลื่อนจานแบ่งที่มีเนื้อปลานึ่งส่วนของตัวเองไปข้างๆ อี้หยาง

“ได้” อี้หยางใช้ตะเกียบคีบพริกเส้นที่ซอยจนบางยิ่งกว่าถั่วงอกมาไว้
บนเนื้อปลาในจานตัวเอง

“อันนี้ด้วย” เจ้าจื่อเลื่อนจานแบ่งที่มีไก่ผัดพริกไปให้ต่อ และอี้หยางก็
คีบออกมาใส่จานตัวเองอย่างว่าง่าย

“ซิงเจ้าก็กินไม่เป็นหรือ” แม้กระทั่งซิงเส้นเล็กๆ ก็จะไม่กินเลยหรือ...
อี้หยางคีบซิงซอยมาใส่ในจานตัวเองอย่างลวกๆ

“เอาไปให้ครอบครัวท่านพ่อ”

“กินอาหารแบบนี้จะไปรู้สึได้อย่างไร” ถึงปากจะบ่นแต่มือก็ยังคีบออก
ให้อยู่ดี

“ก็ข้าไม่ชอบของเผ็ด” เจ้าจื่อเห็นพริกกับขิงถูกตัดไปจากจานแบ่งของตัวเองแล้วก็อารมณ์ดีขึ้นมาก แม้แต่เต้าหู้ผัดเผ็ดในถ้วยแบ่งที่ไม่สามารถตัดพริกออกไปได้ นางก็ยอมชิมแบบเล็มๆ ไปเล็กน้อย เพื่อที่จะได้เป็นข้อมูลไปแนะนำให้ลูกค้าที่มากินอาหารในโรงเตี๊ยม

“วันนี้อาหารเป็นอย่างไรว่าง” หลังมื้ออาหาร เหยาลี่ก็ถามความรู้สึกของทุกคน

“อร่อยดีแต่เผ็ด” เจ้าจื่อแสดงความคิดเห็นเพียงประโยคเดียว

“ข้าชอบปลาหนึ่งพริกกับเต้าซี่” อิงเถาชี้จานแบ่งที่ใส่ปลาหนึ่งของเขาที่เกลี้ยงกลา “เนื้อปลานุ่ม กินง่าย รสชาติที่เค็มมันของเต้าซี่ก็เข้ากันได้กับเนื้อปลาหนึ่ง เต้าซี่ที่หนึ่งแล้วอร่อยกว่าตอนกินแห้งๆ อีก พริกขยี้ที่โรยหน้าไว้ก็ไม่เผ็ดเลย ทำให้ดูสีสวยอีกด้วย”

“อ้อ... เช่นนั้นก็เพิ่มปลาหนึ่งเต้าซี่โรยพริกลงไป ในรายการอาหารด้วย” เหยาลี่เห็นด้วยกับอิงเถา

“ข้าชอบเนื้อวัวตุ๋นซามัน ดิ่มง่าย เนื้อวัวตุ๋นรสนุ่มมาก ตรงที่เป็นเอ็นวาก็ไม่แข็งแต่ก็ไม่นุ่มจนเกินไป เคี้ยวแล้วกรุบๆ ในปาก เครื่องตุ๋นก็หอมมาก กินแล้วรู้สึกร่างกายอบอุ่น” อี้หยางรู้สึกชอบอาหารทุกรายการ ที่เขาเลือก เนื้อวัวตุ๋นน้ำแกงก็เพราะพอได้ดิ่มน้ำแกงนี้ปิดท้ายมื้ออาหารแล้ว เขารู้สึกเต็มอิ่มกับอาหารมื้อนี้ขึ้น

“แล้วมีที่ไม่ชอบกันบ้างไหม”

“ข้าไม่ชอบของเผ็ด” เจ้าจื่อยังคงเน้นหนักไปที่เรื่องรสเผ็ด

“ข้าไม่ค่อยชอบหนังหมู มันหนึ่ๆ กินแล้วแปลกๆ ที่ลิ้น” อิงเถาชี้ลิ้นตัวเอง “แต่ข้าชอบกินขิงนะ เห็นหูหนูผัดขิงก็อร่อยดี”

“อ้อ... ข้าก็ไม่รู้จะใส่อะไรมาแทนหนังหมูเสียด้วยสิ” เหยาลี่พยายามคิดว่าจะหอะไรมาใช้แทนดี

“แต่ข้ากลับคิดว่าเป็นหนังหมูดีแล้ว ช่วงนี้อากาศเริ่มเย็น กินหนังหมูไม่ใช่ว่าช่วยให้ร่างกายอบอุ่นหรอกหรือ” อี้หยางแสดงความคิดเห็นบ้าง

“ตอนแรกข้าก็คิดจะใช้กระเพาะปลา แต่หายากเกินไป จะใช้กระเพาะหมู บางคนก็ไม่ชอบอีก จะใช้เนื้อไก่ ก็มีรายการอาหารจากไก่เยอะแล้ว จึงเลือกใช้หนังหมูเพราะเห็นว่าจะได้ตั้งราคาไม่แพงมากด้วย” เจ้าแค้นี๊ยสาวยังคงเลือกไม่ถูกว่าจะตัดรายการอาหารนี้ออกดีหรือไม่ “เอาเป็นว่าขายไปตามรายการเหล่านี้ทั้งหมดก่อนก็แล้วกัน เดือนหน้าค่อยดูอีกที”

อ๊หยางยิ้มรับ อิงเถาพยักหน้ารับ ส่วนเจ้าจื่อก็ส่งเสียงในลำคอตอบรับ

“และก็มีอาหารบางรายการจะหยุดขายด้วย รายการที่จะเอาออกคือ ปลาทอดราดพริก ผัดผักแปดเซียน น้ำแกงหัวไชเท้า น้ำแกงปลาทับทิม นกย่างและขากระต่ายย่าง ส่วนที่เพิ่มเข้ามาคือเต้าหู้ผัดเผ็ดกับไก่ผัดพริกจานละเอียดลิบโอเปะ ส่วนหนังหมูผัดเห็ดหูหนูและขิง เนื้อวัวตุ๋นน้ำแกง และปลาหนึ่งเต้าซีโรยพริกขี้หนูสามลิบโอเปะ”

เมื่อเหยาหลี่พูดจบอ๊หยางก็เห็นเด็กๆ ตั้งใจท่องรายการอาหารทำปากขมุบขมิบไม่หยุด ดูแล้วน่ารักน่าเอ็นดูบอกไม่ถูก “แล้วสุราอุ่นเล่า” เขาเอ่ยเตือนความจำนาง

“จริงสิ หากใครที่สั่งสุรา ให้พวกเจ้าถามเขาด้วยว่าต้องการให้อุ่นสุราหรือไม่ ยังมีชาขิงแก่ห่าโอเปะอีกด้วย”

“เข้าใจแล้วท่านแม่”

เจ้าจื่อกับอิงเถาต่างพยักหน้ารับคำ การเพิ่มและลดรายการอาหารนั้นไม่ใช่ครั้งแรก พวกเขาจึงใช้เวลาไม่นานก็ท่องจำได้ทันที อีกทั้งความรู้สึกที่พึงได้รับจากอาหารที่กินเข้าไปเมื่อครู่ก็ยังติดอยู่ปลายลิ้น ท่านแม่ทำอาหารเก่งจริงๆ